

РИЧАРД БРОТИГАН
ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ ВЪВ
БАВИЛОН

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2001

chitanka.info

Мисля, че една от причините, поради които от мен така и не излезе добър частен детектив, е, че прекарвам твърде много време в мечти за Вавилон.

ДОБРИ НОВИНИ, ЛОШИ НОВИНИ

2 януари 1942 година ми донесе една добра и една лоша новина.

Първо добрата: разбрах, че съм НГВС и няма да ме пращат да се бия във Втората световна война. Това изобщо не ми се струваше непатриотично, защото си бях отвоювал и за Втората световна още преди пет години в Испания. Имам две-три дупки от куршум в гъза за доказателство.

Никога няма да проумея защо ме улучиха точно пък в гъза. Хич не ставаше да го разказваш като история от войната. Кажеш ли на хората, че си прострелян в гъза, не си никакъв герой. Не те вземат насериозно, обаче това вече не беше мой проблем. Войната, която за останалата Америка тепърва започваше, за мен вече беше приключила.

А сега и лошата новина: нямах патрони за пистолета. Току-що ми бяха възложили случай и патлакът щеше да ми трябва и ей на — патроните ми свършиха. Клиентът, с когото щях да се срещна за пръв път днес, искаше да му се явя с пистолет и едва ли имаше наум незареден пистолет.

Какво да правя?

Нямах къорав цент, а кредитът ми в „Сан Франциско“ никакъв го нямаше. През септември ми се наложи да се откажа от кантората, макар че ми струваше само осем долара на месец, и сега служебно ползвах монетния телефон във фойето на жилищния блок с евтини квартири на Ноб хил, в който живеях. От два месеца не съм си плащал наема. Не можех да избия и трийсет долара месечно.

За мен хазайката беше по-голяма заплаха от японците. Всеки очакваше японците да довтасат в Сан Франциско и да почнат да се разкарват с възжени железници нагоре-надолу по хълмовете, но, повярвайте ми, бих наел цяла японска дивизия, само и само да се отърва от хазайката.

— Кога по дяволите ще си платиш наема, хаймана с хаймана! — крещеше ми тя от горната площадка, където беше нейният апартамент. Неизменно бе облечена в размъкнат халат, обгръщащ тяло, достойно за

първа награда в конкурс за най-красив циментов блок. — Страната воюва, а ти дори не си плащаш проклетия наем!

В сравнение с нейния глас тътенът на Пърл Харбър^[1] би прозвучал като приспивна песенчица.

— Утре — лъжех я аз.

— Утре, гъзът ти утре! — крещеше ми тя в отговор.

Беше шейсетинагодишна, шест пъти се бе женила и шест пъти бе овдовявала. Ега ти късметлиите. Така и сградата станала нейна собственост — един от тях ѝ я оставил в наследство. Господ му направил услуга — един дъждовен ден накарал колата му да закъса на железопътните релси точно след Мърсид. Пътуващ търговец бил човекът, четки продавал. След като влакът минал през колата, не могли да разберат кое е той, кое — четките му. Мисля, че са го погребали с известно количество четки в ковчега — сметнали са ги за част от него.

В онази древна, отдавна отминала епоха, когато си плащаш наема, хазайката се държеше дружелюбно с мен — канеше ме у дома си на кафе и понички. Обичаше да говори за покойните си съпрузи, особено за един, дето бил водопроводчик. Все разправяше колко сръчно поправял бойлери. Само за него разправяше, останалите ѝ четирима съпрузи винаги бяха извън фокус. Сякаш браковете ѝ бяха съществували затворени в мрачни аквариуми. Не удостояваше с кой знае какви коментари дори прегазения от влака ѝ съпруг, но за оня с бойлерите не можеше да се наприказва. Сигурно и нейния бойлер е оправял доста сръчно.

Кафето ѝ винаги беше съвсем рядко, поничките — баяти, защото ги купуваше вчерашни от една пекарна на улица „Калифорния“, през няколко преки.

Понякога пиех кафе с нея, защото и без това нямах кой знае какво да върша. Работата и тогава вървеше също толкова тегаво, колкото и сега, като изключим току-що възложения ми случай. Но бях турил настрана някоя и друга пара, след като попаднах в автомобилна злополука и уредихме въпроса извън съда, та все още можех да си плащам наема, макар да се бях отказал от кантората няколко месеца преди това.

През април 41-ва ми се наложи да пусна и секретарката си. Направих го с най-голямо неудоволствие. Прекарах петте месеца, през които работеше при мен, в опити да я сваля. Държеше се доста мило,

но успях да стигна едва до първа база. Поцелувахме се в кантората и с това си и останах.

След като я оставих да напусне, тя ме разкара.

Една нощ ѝ се обадох и накрая тя ми каза горе-долу следното: „... освен дете не се целуваш добре, и като детектив хич те няма. Що не си смениш работата? От теб би излязъл идеален пиколо“.

Щрак.

Ох, ами то...

Но пък какъв задник имаше. Единствената причина да я взема на работа беше, че се съгласи да работи за най-ниската надница от Китайския квартал насам.

През юли си продадох колата.

И ей ме сега: нямам патрони за пистолета, няма откъде да взема пари, нямам кредит и не ми е останало нищичко за залагане. Седях си в евтината квартирка на улица „Ливънуърт“ в Сан Франциско и си мислех за всичко това... и изведнъж гладът взе да бърчи стомаха ми като Джо Луис^[2]. Три къси прави с дясната в корема и се запътих към хладилника.

Голяма грешка.

Надникнах и побързах да затворя вратата — джунглата вътре напираше да излезе навън. Не знам как някой може да живее като мен. Апартаментът ми е толкова мръсен, че неотдавна смених всичките седемдесет и пет ватови крушки с двайсет и пет ватови, та да не ми се налага да гледам мръсотията. Беше лукс, но нямаше начин. За мой късмет квартирата ми няма прозорци — иначе наистина щеше да е много зле.

Апартаментът ми беше толкова мрачен, че приличаше на сянка на апартамент. Чудя се винаги ли съм живял така. Искам да кажа, би трябвало да съм имал майка, някого, който да ми е нареждал да чистя, да се грижа за себе си, да си сменям чорапите. Да, имах си, но като дете май не бях много схватлив и така и не съм прихванал нищо. Все трябваше да има някаква причина.

Стоях си там до хладилника и се чудех какво да направя, когато ме осени страхотна идея. Какво имах да губя? Нямах пари за патрони, пък и бях гладен. Нуждаех се от храна.

Качих се горе, до апартамента на хазайката ми.

Позвъних.

Това бе последното нещо на света, което би очаквала, защото вече повече от месец ѝ се измъквах като мокра връв, но вечно попадах в мрежата на нейните ругатни.

Тя отвори и изобщо не можеше да повярва, че стоя там. Сякаш от дръжката на вратата я тресна ток. Думица не можеше да обели. От което аз се възползвах максимално.

— Еврика! — креснах в лицето ѝ. — Мога да си платя наема! Целия блок мога да купя! Колко ще му искаш? Двайсет хиляди в брой! Излезе ми късметът! Петрол! Петрол!

Тя беше твърде обърквана, затова ми кимна да вляза и ми посочи един стол. Все още не беше казала и гък. Какви ѝ ги плещех — сам не си вярвах.

Влязох вътре.

— Петрол! Петрол! — продължих да крещя, а после заразмахвах ръце, все едно петрол бликаше от земята.

Превърнах се в петролен кладенец току пред очите ѝ.

Седнах.

Тя седна срещу мен.

Устата ѝ все още беше запечатана.

— Чичо ми откри петрол в Род Айланд! — изкрещях. — Половината е мой. Аз съм богат! Двайсет хиляди в брой за тая купчина лайна, дето ѝ викаш жилищен блок! Двайсет и пет хиляди! — провикнах се. — Искам да се ожения за теб и да си имаме една сюррия жилищни блокчета! И да отпечатаат брачното ни свидетелство върху табела „**Няма свободни квартири!**“.

Хвана дикиш.

Повярва ми.

Пет минути по-късно държах в ръката си чаша много рядко кафе и нагъвах баята поничка, а тя ми обясняваше колко се радвала за мен. Казах ѝ, че ще купя от нея сградата идущата седмица, когато пристигне първият милион от петрола.

На излизане от апартамента ѝ — след като си залъгах стомаха и си подсигурих покрив над главата за още една седмица — тя раздруска ръката ми и каза:

— Добро момче си ти. Петрол в Род Айланд.

— Точно така — рекох ѝ. — Близо до Хартфорд.

Щях да я помоля за петарка, за да купя патрони за пистолета, но
реших, че е по-добре да се оправя сам.

Ха-ха!

Схванахте ли майтапа?

[1] Залив на о. Оаху, Хаваите, и военна база на САЩ, по която на
7.12.1941 г. японците нанасят внезапен удар. Това е началото на
участието на САЩ във Втората световна война. — Бел.прев. ↑

[2] Прочут боксьор, световен шампион в тежка категория. —
Бел.прев. ↑

ВАВИЛОН

Ех, взех да мечтая за Вавилон още щом заслизах по стълбището. Много беше важно да не се унеса в мечти за Вавилон тъкмо когато някои работи започват да се уреждат. Размечтаех ли се за Вавилон, щяха да изминат часове, без да се усетя.

Както си седях в апартамента, изведнъж можеше да се окаже, че е станало полунощ, а аз вече не съм толкова нахъсан да вкарам отново в релси живота си, чиято най-непосредствена нужда в момента бяха патрони за пистолет.

Последното нещо на света, което ми трябваше сега, беше да се размечтая за Вавилон.

Налагаше се временно да удържам Вавилон настрана, поне докато намеря патрони. Докато слизах по стълбището на мухлясалия, западнал, вонящ на гробища блок, полагах героични усилия да държа Вавилон на една ръка разстояние.

Няколко секунди положението беше критично, после Вавилон отново потъна в мрака, далеч от мен.

Стана ми малко тъжно.

Не исках Вавилон да си отива.

ОКЛАХОМА

Влязох в апартамента и извадих пистолета. Трябва да го почистя някой ден, помислих си, щом го пуснах в джоба на сакото. Освен това може би трябва да се снабдя с кобур за под мишница. Това би ми придало автентичност, която може би ще помогне да ми възлагат повече случаи.

Когато излязох от апартамента си, за да пообиколя Сан Франциско и да гепя отнякъде малко патрони, хазайката стоеше на горната площадка и ме чакаше.

О, боже, помислих си. Тая се е осветила. Очаквах мощна тирада от ругатни да плисне в ушите ми и отново да вкара живота ми в земния ад, обаче нищо подобно. Тя просто стоеше и ме гледаше как излизам от сградата, със застинала усмивка на уста.

Тъкмо когато отварях входната врата, тя проговори. Гласът ѝ беше почти детински.

— Защо да не са петролни кладенци в Оклахома? — попита тя.
— В Оклахома има много петрол.

— Много е близо до Тексас — отвърнах. — Под магистралата тече солена вода.

Това я довърши.

Отговор не последва.

Приличаше на Алиса в страната на чудесата.

КАКТУСОВА МЪГЛА

Нямаше откъде да взема пари за патрони, и затова реших да отида там, където винаги има патрони: в полицейския участък.

Тръгнах към съдебната палата на улица „Киърни“ да се видя с един познат детектив, с когото някога бяхме много добри приятели, и да проверя дали не мога да взема от него някой куршум на заем.

Може би ще ми даде на заем шест броя, та да си се срещна с клиента и да получа аванс. Срещата ми беше пред една радиостанция надолу по улица „Пауъл“. Беше два часа следобед. Имах четири часа, за да намеря патрони. Нямах и най-малка представа, кой е клиентът ми и какво ще иска от мен — знаех само, че трябва да се срещна с него пред радиостанцията в шест. Тогава щеше да ми каже какво иска, а аз щях да се опитам да получа аванс.

После ще дам на хазайката някой долар и ще ѝ кажа, че бронираната кола, с която са ми карали милиона, се е изгубила в кактусова мъгла край Финикс, Аризона, но тя да не се притеснява, защото мъглата ще се вдигне всеки момент, гарантирано, и парите ще тръгнат насам.

Ако ме попита какво е това кактусова мъгла, ще ѝ обясня, че от тази мъгла по-лоша няма, защото е с остри шипове и превръща всяко придвижване в твърде опасно начинание. Най-добре е да не мърдаш от мястото си и да чакаш да се вдигне.

Милионът чака мъглата да се разкара.

МОЯТА ПРИЯТЕЛКА

Съдебната палата беше на един хвърлей място. Бях свикнал да се движа пеша из Сан Франциско и развивах доста добра скорост.

Посрещнах 1941 година с кола — и ето на, година по-късно разчитам изцяло на краката си. Животът си има своите възходи и падения. Оттук насетне моят живот можеше да тръгне само нагоре. По-долу от мен бяха само мъртъвците.

Денят в Сан Франциско беше студен и ветровит, но разходката от Ноб Хил до съдебната палата ми беше приятна.

Щом приближих Китайския квартал, се замислих за Вавилон, но успях тъкмо навреме да прелистия наум страницата. Видях няколко китайчета да играят на улицата. Опитах се да позная на какво точно си играят. Съсредоточих се върху тях и успях да избегна Вавилон, който ме връхлиташе като товарен влак.

Винаги когато се опитвах да свърша нещо и Вавилон ме връхлетеше, се мъчех да се съсредоточа върху всичко онова, което би го удържало настрани. Винаги ми беше много трудно, защото много обичам да мечтая за Вавилон и там имам прекрасна приятелка. Не ми е лесно да ви го призная, но я харесвам повече от истинските момичета. Винаги съм искал да срещна момиче, което да предизвика интереса ми толкова, колкото вавилонското ми гадже.

Не зная.

Може би някога...

Може би никога.

СЕРЖАНТ РИНК

След играта на китайчетата, за да удържа Вавилон надалеч, започнах да мисля за моя приятел детектив. Той беше сержант и се казваше Ринк. Корово ченге беше той. Според мен държеше световния рекорд по коравина. Беше усъвършенствал шамарите така, че дланта му оставяше отчетлив отпечатък върху лицето като временно клеймо. Но шамарът на сержант Ринк беше просто приятелски поздрав в сравнение с онова, което те чакаше, ако не му окажеш голямо, ама много голямо съдействие.

Запознах се с Ринк през 36-а, когато и двамата се пробвахме за полицаи. Искан да стана ченге. С него тогава бяхме много гъсти. Днес можеше и двамата да служим в полицията, да сме си партньори и да разкриваме убийства, само да бях успял да мина на последния изпит. Насмалко да го изкарам. Пет точки не ми стигнаха, за да стана ченге.

Но мечтите за Вавилон надделяваха над всичко. От мен можеше да излезе добро ченге. Само да можех да престана да мечтая за Вавилон. Вавилон за мен беше такава наслада и в същото време — такава проклятие.

Не отговорих на последните двайсет въпроса от теста. Затова ме скъсаха. Просто си седях там и си мечтаех за Вавилон, докато останалите отговаряха на въпросите и ставаха полицаи.

СЪДЕБНАТА ПАЛАТА

Никога не ми е пукало особено как изглежда съдебната палата. Това е огромна, мрачна на вид сграда, която прилича на гробница, а вътре винаги мирише на изгнил мрамор.

Не знам.

Сигурно просто си въобразявам.

Най-вероятно.

Обаче интересна работа: влизал съм в съдебната палата най-малко стотина пъти и когато съм там, никога не мисля за Вавилон, така че наистина ми е от полза.

Взех асансьора до четвъртия етаж и открих моя приятел, детектива, седнал зад бюрото си в отдел „Убийства“. Приятелят ми прилича точно на това, което е: много кораво ченге, което се интересува от разкриване на убийства. Единственото, което обича повече от хубавото сочно убийство, е говежда пържола, задушена с лук. Беше на трийсет и нещо, с телосложение на пикап.

Първото, което забелязах, бе кобурът му, в който удобно се разполагаше хубавичък полицейски револвер трийсет и осми калибър, специален. Особено много ме привличаха патроните в него. Исках ги и шестте, но реших да си направя устата за три.

Сержант Ринк разглеждаше много внимателно един нож за отваряне на писма.

Той вдигна очи.

— Балсам за очите — рече ми той.

— За какво ти е нож за отваряне на писма? — влязох аз в жанра. — Както знаеш, не си от превъзходните четци.

— Още ли продаваш мръснишки снимчици? — усмихна ми се той. — Любовни картички от Тихуана? За любители на кучета?

— Не — отвърнах. — Прекалено много ченгета ми поискаха мостри. Разориха ме.

По едно време, докато траеше световното изложение на Трежър Айланд през 40-а, много я бях закъсал с частните разследвания, та

изкарвах по нещо странично, като продавах на туристите художествена фотография.

Сержант Ринк много обичаше да ме дразни за това.

Много неща съм вършил в тоя живот, с които никак не се гордея, но най-лошото, което съм правил, бе да обеднея като сега.

— Това е оръдие на убийство — поясни Ринк и пусна ножа за отваряне на писма върху бюрото. — Намерен е рано тази сутрин забит в гърба на една проститутка. Никакви улики. Само тялото ѝ в един вход и това.

— Убиецът се е объркал — рекох. — Някой е трябвало да го заведе в магазин за канцеларски принадлежности и да му посочи разликата между плик за писма и курва.

— Олеле — заклати глава Ринк.

Отново взе ножа.

Започна да го върти много бавно в ръка. Това, че го наблюдавах как си играе с едно оръдие на убийство, не ме приближаваше особено до патроните за патлака ми.

— Какво искаш? — попита ме той, забил поглед в ножа за отваряне на писма, без да си направи труда да ме погледне. — Нали миналия път, като ти дадох пари на заем, ти казах, че ти е за последно. Какво искаш сега? Какво мога да направя за теб, освен да ти обясня как се стига до моста Голдън гейт и да ти дам основни указания, как се скача от него? Кога ще се откажеш от тъпата идея, че си частен детектив, ще почнеш да изкарваш пари и ще ми се разкараш от главата? Във война сме. Всеки е необходим. Не може да няма нещо, което да можеш да вършиш.

— Имам нужда от помощта ти — казах.

— Ох, мамка му — отвърна той и най-накрая ме погледна.

Остави ножа за отваряне на писма, бръкна в джоба си и извади шепа дребни монети. Много внимателно избра две от двацет и пет цента, две десетачета и едно петаче. Сложи ги на бюрото и ги побутна към мен.

— Това е — каза той. — Миналата година цената ти беше пет долара, после падна до един. Сега си за седемдесет и пет цента. Намери си работа, за Бога. Все трябва да ставаш за нещо. Едно знам със сигурност: за детектив не ставаш. Колко клиенти ще се навият да

наемат детектив, дето ходи само с един чорап. Сигурно се броят на пръстите на ръката ти.

Надявах се Ринк да не е видял, но, разбира се, беше го забелязал. Сутринта, докато се обличах, си мислех за Вавилон и усетих, че съм си обул само единия чорап, чак когато влязох в съдебната палата.

Смятах да кажа на Ринк, че седемдесет и петте цента не ми трябват, макар че, естествено, ми трябваха, и че онова, което наистина искам, са патрони за пистолета ми.

Опитах се да преценя ситуацията.

Изборът беше ограничен.

Можех да взема седемдесет и петте цента и да си тръгна, а можех и да му кажа: „Не, не искам пари. Искам патрони за пистолет“.

Ако вземех седемдесет и петте цента и после му поисках патроните, току-виж взел, че избухнал. Трябваше много да внимавам, защото, както казах вече, ми беше приятел. Можете да си представите що за хора са тия, дето не ме харесват.

Погледнах монетите на бюрото му.

После се сетих за един познат дребен престъпник, който живееше в Норт бийч. Доколкото си спомнях, някога той имаше пистолет. Може би все още го имаше и можех да му изкрънкам някой куршум.

Прибрах седемдесет и петте цента.

— Благодаря — казах.

Ринк въздъхна.

— Чупката — рече ми той. — Следващия път, като се появиш, искам да видя човек, който си е намерил работа и няма търпение да върне осемдесет и три долара и седемдесет и пет цента на стария си приятел Ринк. Ако видя нещо, наподобяващо теб в сегашното ти състояние, ще те арестувам и ще се постарая да ти лепнат трийсет дни. Стегни се и се разкарай от тука.

Оставих го да си играе с ножа за отваряне на писма.

Може би той щеше да го наведе на някоя идея, която да му подсказже как да разреши случая с убитата проститутка.

А би могъл и да си го завре в гъза.

АДОЛФ ХИТЛЕР

Излязох от съдебната палата и тръгнах към Норт бийч да проверя дали ще мога да изкрънкам някой куршум от моя познат, дребния престъпник, който живееше на Телеграф хил.

Живееше в апартамент на улица „Грийн“.

Какъвто съм си късметлия, дребния мошеник го нямаше вкъщи. Отвори ми майка му. Досега не я бях виждал, но веднага я познах, защото ми беше разправял много за нея. Тя ми хвърли един поглед и каза:

— Той се поправи. Изчезвай. Сега вече е добро момче. Намери си някой друг да ти помага в обирите.

— Какво? — възкликнах.

— Знаеш какво — отвърна тя. — Той вече не иска да има нищо общо с такива като теб. Сега ходи на църква. На службата в шест часа.

Дребна италианска старица, шейсетинагодишна. Препасана с бяла престилка. Според мен не разбираше правилно що за човек съм.

— Той излезе, за да се запише в армията — каза тя. — Има право, нали разбираш. Никога не се е забърквал в нещо сериозно. Само в дреболии. Такива като теб го подлъгвах. Заминава да се бие с Адолф Хитлер. Да му покаже на този мерзавец кое къде е.

И тръгна да затваря.

— Махай се от тук! — писна тя. — Върви се запиши в армията! Направи нещо от себе си! Още не е късно! Наборната служба е отворена! Ще те вземат, ако не си бил в пандиза!

— Според мен вие не сте разбрали кой съм. Аз съм частен...

Тряс!

Явно беше станало недоразумение.

Да се хванеш за главата.

Взе ме за престъпник.

А аз бях дошъл само да си поискам някой куршум на заем.

ГОРЧИЦА

Куршуми още не бях намерил, а огладнявах. Хранителните вещества, които усвоих от изпросената от хазайката баята поничка, бързо се превръщаха в минало.

Влязох в малко италианско магазинче на Кълъмбъс авеню и си купих сандвич със салам и швейцарско сирене във френско хлебче с много горчица.

Така ги обичам: с много, много горчица.

Ампутирах четирийсет и пет от седемдесет и петте цента.

Станах частен детектив за трийсет цента.

Старият италианец, който ми направи сандвича, изглеждаше много интересно. Или поне аз го накарах да изглежда интересен на вид, защото се замислих за Вавилон, а не можех да си позволя това, щом възнамерявах да спечеля малко пари от първия си клиент след 13 октомври 41-ва.

Божичко, каква суша!

Последният ми случай беше свързан с развод.

Стокилограмов съпруг искаше да хване в крачка стокилограмовата си съпруга. Той мислеше, че тя го мами, и тя наистина го мамеше с един стокилограмов автомобилен монтьор. Ега ти случая. Всяка сряда следобед тя отиваше в гаража му и той я чукаше върху капациите на колите. Страхотни снимки направих. Това беше, преди да си заложа фотоапарата. Трябваше да им видите физиономиите, когато изскочих иззад един буик и почнах да щракам. Когато онзи си го извади, тя се строполи на пода — така тресна, че все едно асансьор падаше върху слон.

— Сложете му още малко горчица — помолих.

— Ти сигура обичаш горчица — рече ми старият италианец. — Трябаша поръча сандвича само с горчица — и се засмя.

— Може пък следващият клиент да не иска горчица — казах му. — Може да мрази горчица. Направо да не я понася. Да предпочита да замине за Китай.

— Надяама се — рече той. — Че инак отиде бизнесът. Няма вече сандвичи.

Старият италианец приличаше досущ на Рудолф Валентино^[1], стига Рудолф Валентино да беше стар италианец, който прави сандвичи и се оплаква, че хората искали да им се слага прекалено много горчица на сандвича.

Какво му е лошото на това да обичаш горчица?

Можеше да обичам шестгодишни момиченца!

[1] Прочут екранен красавец от епохата на нямото кино. — Бел.прев. ↑

БЕЛА ЛУГОШИ

Върнах се по Кълъмбъс авеню, дъвчейки сандвича, и се отправих към моргата. Бях се сетил за още едно място, където можех да намеря патрони. Изгледите за успех бяха твърде малки, но напоследък с каквото и да се захванех, изгледите за успех все бяха малки, като се почнеше от ставането сутрин. Залозите бяха 50:1 срещу мен, че сутрин, като пикая, няма да излея половината мехур върху крака си, ако ме разбирате какво искам да кажа.

Имах един приятел, който работеше в моргата. Държеше в бюрото си револвер. Когато се запознахме, това ми се стори странно. Така де, за какъв дявол ти е патлак там, където е пълно с трупове? Шансът Бела Лугоши заедно с няколко приятелчета, Игор например^[1], да нахлуят в моргата с цел да отмъкнат някой и друг труп, за да го съживяват, беше твърде малък.

Един ден го попитах за револвера.

Няколко минути той не каза нищо.

Беше се замислил сериозно.

— Веднъж ми докараха трупа на един, дето трепел хората с брадва — каза той накрая. — Полицията го застреляла, след като бил обезглавил партньорите си по карти. Цели двайсет години се събирал с тях всеки петък вечерта да играят карти в мазето му. Търчал по улицата, размахвал брадвата и ченгетата му вкарвали осем куршума. Когато го докараха тук, на мен си ми изглеждаше съвсем умрял, обаче не излезе точно така. Докато го прибирах в хладилника, изведнъж се надигна и замахна с ръка да клъцне главата ми. Още си мислеше, че стиска брадвата. Треснах го по тиквата с един леген и той кротна. Извиках полиция и когато полицаите пристигнаха, вече наистина си беше умрял. Неловко се получи, защото те не ми повярваха. Решиха, че съм си пийнал и ми се е привидало. „Не, бе — викам им. — Вие, момчета, сте ми донесли тук човек, който още не беше умрял. Тоя кучи син тука още мърдаше.“ И тогава твоят приятел Ринк, който беше с тях, ми рече:

- Дървен крак, чакай да те питам нещо.
— Питай — викам му.
— И искам да ми отговориш възможно най-откровено. Става ли?
— Става — рекох. — Давай.
— Виждаш ли много дупки от куршуми по това копеле?
— Виждам — викам му.
— Сега той умрял ли е?

Всичките бяхме наобиколили трупа. Толкова много дупки от куршуми имаше по него, чак да те досмешее.

- Мда — рекох.
— Сигурен ли си, че е умрял?
— Определено да — рекох.
— Определено да, така ли? — попита ме Ринк.
— Определено да.
— Тогава зарежи — рече ми той.
— Не ми вярвате ли?

— Вярваме ти — рече той, — но не казвай на никого. Аз не бих казал дори на жена ти.

- Не съм женен — викам му.
— Още по-добре.

И си тръгнаха.

Преди да си тръгнат, всички ме изгледаха внимателно и продължително. Схванах, обаче въпреки всичко оня кучи син беше жив и не искам повече да рискувам с всичките тия умрели убийци, обирджии на банки и манияци, дето ми ги карат тук. Не можеш позна, че не са умрели, когато просто се преструват или са в безсъзнание, или знам ли какво, и току-виж ти скочили — та затова се сдобих с този револвер, дето си го държа тук, в бюрото. Вече съм подготвен. Другия път — бам!

Ето откъде ще взема нужните ми куршуми.

Ще ги взема от моя приятел Дървения крак, който работи в моргата и си държи подръка пищов, за да стреля по умрелите.

[1] Бела Лугоши — актьор, звезда от филмите на ужасите; Игор — персонаж от „Франкенщайн“, помощникът на доктор Франкенщайн.
— Бел.прев. ↑

1934 ГОДИНА

По едно време се сетих, че трябваше да се обадя по телефона, а нямах монета. Сега обаче благодарение на сержант Ринк имах, така че намерих уличен телефон и се обадох.

Човекът, на когото позвъних, не си беше у дома, а телефонът ми глътна монетата. Натресох му пет-шест и го нарекох кучи син. Не помогна. Тогава забелязах размазана горчица по слушалката и ми стана малко по-добре.

По-късно щеше да ми се наложи да се обаждам пак, а изходните седемдесет и пет цента бързо се топяха. Щеше да е много смешно, стига да ми беше до смях.

Поне вече не бях гладен.

Трябва да се старая да гледам на всичко откъм светлата му страна.

Не бива да се отпускам.

Ако се отпусна, ще се размечтая за Вавилон и ще стане още по-зле, защото най-много от всичко обичам да мисля за Вавилон, а почна ли да мисля за Вавилон, нищо не мога да върша, освен да мисля за Вавилон, и животът ми се съсипва.

Както и да е, тъкмо това правя от осем години насам, още от 34-та — тогава започнах да мисля за Вавилон.

БЛОНДИНКАТА

Когато влизах в моргата — точно зад съдебната палата на улица „Мърчънт“, — от там излезе разплакана млада жена. Беше облечена с кожено палто. Изглеждаше много изискана мадама. Беше с къса руса коса, дълъг нос и уста, толкова хубава, че чак ме заболяха устните.

Не бях се целувал от много време. Трудно е да намериш с кого да се целуваш, когато джобът ти е празен и си толкова голям карък като мен.

Не бях се целувал от деня преди Пърл Харбър. Тогава беше с Мейбъл. За любовния си живот ще ви разкажа по-подробно нататък, когато не се случва друго. Искам да кажа, абсолютно нищо: нула.

Блондинката слезе по стълбите и ме погледна. Погледна ме така, сякаш ме позна, но не каза нищо. Продължи си да плаче.

Извърнах се да проверя дали зад мен няма някой и тя да гледа него, но бях единственият влизащ в моргата, значи мен гледаше. Странно.

Обърнах се и я проследих как отминава.

Тя спря до бордюра. До нея се приближи черен кадилак ласал с шофьор и тя се качи в него. Колата сякаш изникна от нищото. Както я нямаше, и изведнъж се появи. Докато автомобилът потегляше, тя ме гледаше втренчено през стъклото.

Шофьорът беше огромен, страшничък на вид тип. В лицето приличаше на Джак Демпси^[1] и имаше мощен врат. Изглеждаше така, сякаш с огромно удоволствие би изкарал десет рунда с баба ви, като има грижата тя да издаяни докрай. После да можете да си я приберете у дома в четирилитров буркан.

Щом лимузината потегли, той се обърна и ми се ухили съзаклятнически, все едно бяхме стари дружки или нещо такова.

Оттогава не го бях виждал.

[1] Друг прочут боксьор тежка категория. — Бел.прев. ↑

„ЧАСТЕН“

Заварих приятелчето си от моргата Дървения крак в залата за аутопсия загледан в мъртвите гърди на един дамски труп, проснат на каменната маса и очевидно очакващ личната си аутопсия. Една-едничка аутопсия ти се полага на този свят.

Беше напълно погълнат от съзерцаването на циците ѝ.

Хубава жена, ама умряла.

— Не си ли малко старичък за това? — попитах.

— О, Частен — поздрави ме Дървения крак. — Още ли не си умрял от глад? Откога очаквам да ми пристигне твоят труп.

Дървен крак открай време ме наричаше Частен. Съкратено от „частен детектив“.

— Провървя ми — похвалих се. — Имам клиент.

— Чудна работа — рече ми той. — Сутринта четох вестниците, обаче нищо не пишеше за бягства от местните лудници. Защо да избера теб? В Сан Франциско си имат истински детективи. Могат да им вземат номерата от указателя.

Погледнах Дървен крак, после — трупа на младата жена. Приживе е била много хубава. Сега приличаше на труп.

— Ако бях позакъснял с няколко минути, май щях да те сваря на калъп с приятелката ти — отбелязах. — Защо не опиташ някой път с жива жена? Тъкмо няма да настиваш всеки път, когато чукаш.

Дървен крак се ухили и продължи да се възхищава на мъртвото гадже.

— Съвършено тяло — въздъхна той. — Единственият му недостатък е дванайсетсантиметрова дупка в гърба. Някой я е наръгал с нож за отваряне на писма. Срамота.

— Наръгана с нож за отваряне на писма? — попитах.

Напомняше ми нещо, обаче не се сетях какво. Звучеше ми някак познато.

— Да, била е нощна пеперуда. Намерили я в един вход. Какво похабяване на талант.

— Ти някога лягал ли си с жива жена? — полюбопитствах. — Какво ще си помисли майка ти, ако разбере, че правиш такива работи?

— Майка ми не мисли. Тя все още живее с баща ми. Какво искаш, Частен? Знаеш, че кредитът ти е изчерпан, но ако нямаш къде да спиш, долу в хладилната камера има свободна койка. Или пък мога да те пъкна тук — и той кимна с глава към един злокобен на вид хладилник, вграден в стената.

Побираше четири трупа. Повечето трупове се съхраняваха на долния етаж, в „хладилния склад“, но няколко по-специални ги държаха в залата за аутопсии.

— Благодаря, но не желая да ме зяпат разни извратеняци, докато спя.

— Кафе искаш ли тогава? — предложи Дървен крак.

— Бива — съгласих се.

Отидохме до бюрото му в ъгъла на залата за аутопсии. На него си държеше котлон. Наляхме си кафе от кафеника и седнахме.

— Хайде, Частен, изплюй камъчето. Не си дошъл, за да ми върнеш петдесетте долара, нали така? Така — отговори си той сам.

Отпих от кафето. На вкус беше такова, сякаш го беше изцедил от гъза на някое от умрелите си приятелчета. Понечих да му го кажа, но реших да си премълча.

— Трябват ми куршуми — казах му.

— Леле-мале! — възкликна Дървен крак. — Я повтори.

— Имам случай, клиент, пари в брой, но работата изисква да съм оборудван.

— И ще носиш оръжие! — възкликна той. — Не е ли опасно?

— Бил съм се във войната — рекох му. — Бях войник. Раниха ме. Аз съм герой.

— Дрън-дрън! Би се за шибаните комунисти в Испания и ти надупчиха гъза. Пада ти се. Как така те простреляха баш в гъза?

Върнах разговора към първоначалната му тема. Няма цял ден да му слушам шегичките, я!

— Трябват ми шест куршума — обясних. — Пищовът ми е празен. Едва ли клиентът ми ще поиска да наеме частен детектив, който разнася празен пищов. Ти не държеше ли тук револвер, в случай че труповете се надигнат и те погнат с брадви?

— По-тихо — скара ми се Дървен крак и се озърна, макар в стаята да нямаше никой освен нас. Беше приел много насериозно съвета на сержант Ринк да не казва на никого за оня случай с брадвата. Аз бях един от малцината, на които го беше разказал. Бяхме доста близки, преди да почна да вземам от него пари на заем, без да мога да ги върна. Още бяхме приятели, но той си искаше парите и между нас имаше нещо като тънка преграда. Нищо сериозно, но си го имаше.

— Е? — казах.

— Ами още си го държа. Знае ли човек.

— Тогава ще ми дадеш ли на заем малко куршуми? Шест ще ме оправят.

— Първо искаш на заем десетарки, минаваш на петарки, после на по един долар, а сега искаш и куршумите от шибания ми патлак. Я си гледай работата. За нищо не те бива. Ама съвсем за нищо.

— Знам — отвърнах му. — Но ми трябват патрони. Как ще ти върна парите, ако не ми заемеш достатъчно амуниции, за да мога да си свърша работата?

Дървен крак изглеждаше леко отвратен.

— Ох, мамка му — рече той. — Обаче няма да ти ги дам всичките. Ще си оставя три за всеки случай, да не вземе да стане някоя шантава работа тук.

— Все още ли си мислиш, че се е случило наистина? — попитах.

— Внимавай, Частен — предупреди ме Дървен крак.

Той пак се огледа из стаята. Още си бяхме сами.

Отвори много предпазливо чекмеджето на бюрото и извади от там револвер. Смъкна барабана, извади три патрона и ми ги даде. После прибра револвера.

— Непрокопсаник — рече той.

Погледнах патроните в дланта ми. Всъщност се вторачих в тях.

— Какво има? — попита ме той.

— Кой калибър са? — попитах.

— Трийсет и втори — осведоми ме той.

— Мамка му! — казах.

ТРИЙСЕТ И ОСМИ

— Твоят е трийсет и осми, нали? — попита ме Дървен крак.

— Как позна?

— Като те знам, не беше трудно.

— И какво да правя?

— Защо не си намериш работа? — предложи ми Дървен крак. — Много хора работят. Не е като да си прокажен.

— Но аз имам клиент — възразих. — Истински клиент.

— И преди си имал клиенти, и преди са те разкарвали. Приеми го, приятел. Не те бива за частен детектив. Ако жена ми ме мами, по-скоро ще наема Патока Доналд да разкрие с кого ме мами, отколкото теб, а аз дори не съм женен. Защо не си купиш патрони за проклетия пищов?

— Нямам пари — обясних.

— Дори за патрони ли нямаш? По дяволите, че те струват не повече от долар.

— Закъсал съм яко — признах.

— Според мен единствения път, когато си бил добре, беше миналата година, когато те блъсна кола — каза ми той. — А има хора, които не мислят, че са извадили късмет, когато ги блъсне кола и им потроши и двата крака.

— Какво да правя? — попитах.

Дървен крак поклати глава и се усмихна криво.

Отвори чекмеджето, извади револвера и ми го подаде.

— Ако някой непознат мъртвец вземе, че оживее, и ме хване за гушата, докато се опитвам да му умия лицето, ти ще си виновен, мамка ти, и ще се връщам като призрак да те преследвам. Никога вече няма да можеш да се напиш като хората. Ще плющя с чаршафа покрай гъза ти. Ще съжаляваш.

Прибрах револвера в джоба на самото си — онзи джоб, в който нямаше пистолет.

— Много ти благодаря, Дървен крак — казах. — Верен приятел си ти.

— Ти си пълна отрепка — отвърна ми Дървен крак. — Утре сутринта патлакът да е тука.

— Благодаря — казах му.

Чувствах се като истински частен детектив със зареден револвер в джоба. Определено ми провървя. Поемах нагоре.

СУТРЕШНАТА ПОЩА

Дървен крак ме изпрати до входната врата. За човек с дървен крак се движеше бързо и изящно. Не го ли казах вече? Май не. Би трябвало. Доста интересно е: човек с дървен крак да работи с мъртъвци. После се сетих за нещо, дето исках да го питам.

— Хей, Дървен крак — рекох му. — Ти видя ли блондинката, която излезе от тук преди малко? С къса коса, с кожено палто, голяма хубавица.

— Да — отвърна той. — Дойде на свиждане на една от пациентките ми, онази хубавката, дето някой я е използвал за заместител, понеже нямал търпение да си отвори сутрешната поща.

— Какво? — възкликнах.

— Ножът за писма.

— Нож за писма ли рече? — попитах.

— Да, момичето, убито с нож за отваряне на писма. Блондинката дойде при нея. Каза, че си помислила, че момичето може да е сестра ѝ. Прочела за нея във вестника, но излезе, че е сбъркала.

— Странно — казах. — Тя плачеше, когато излезе от тук.

— За това не знам, но на излизане от тук не плачеше. Беше много равнодушна. Студена риба — каза Дървен крак.

Ножът за отваряне на писма!

Сега си спомних.

Сержант Ринк си играеше с ножа за отваряне на писма, убил момичето, над което преди малко Дървен точеше лиги. Когато за пръв път ми спомена нож за отваряне на писма, почувствах, че ми напомня нещо, и ето какво било. Ножът за отваряне на писма беше оръдието на убийството.

Няколко аматьорски съвпадения без особена причина — помислих си, — но те нямат нищо общо с мен.

— Довиждане — казах.

— Да не забравиш утре сутринта да ми върнеш револвера — напомни Дървен крак, куцукайки обратно към моргата.

ШЕФЪТ

Ура, имах си зареден револвер! Само след няколко часа щях да се запътя с уверена походка към клиента си. Чудех се какво ли ще искат от мен, та да е нужен револвер. О, добре де, просящите не могат да избират. Тия пари наистина ми трябваха.

Смятах да поискам петдесет долара за текущи разходи. Това щеше много да промени положението ми. Можех да се отърва от хазайката, като ѝ бутна някой долар. Не мисля, че тая история за петролните кладенци в Род Айланд, дето ѝ я пробутах, ще държи дълго. Когато се прибера в апартамента, сигурно ще вие като призрак.

Имах малко време за убиване, затова тръгнах по улицата към площад „Портсмут“ и седнах на една пейка до паметника на Робърт Луис Стивънсън.

Паркът гъмжеше от китайци — влизаха, излизаха. Известно време ги наблюдавах. Интересни хора. Много енергични. Зачудих се дали някой някога им е казал, че много приличат на японци, а моментът никак не беше подходящ да приличаш на японец.

Но това вече нямаше нищо общо с мен, защото моята война бе приключила — такива неща си мислех, докато си седях на пейката в Сан Франциско, а светът около мен си се въртеше. Имах зареден револвер в джоба си и клиент, който имаше желание да си плати за услугите ми.

Светът не беше толкова лош, затова започнах да мисля за Вавилон. Защо не? Още два-три часа няха какво да правя. От това не боли. Просто трябва много да внимавам, докато мечтая за Вавилон. Не бива да позволявам да ме увлече. Ще се владее. Това ще направя.

Ще му покажа аз на Вавилон кой е шефът тук.

ВАВИЛОНСКАТА ПОРТА

Май трябва да ви осведомя по-подробно за връзката ми с Вавилон. Тъкмо бях завършил гимназия и се чудех какво да правя с живота си.

В гимназията бях доста добър играч на бейзбол. Две години подред бях в отбора, а последната година забих 320 точки, включително четири успешни пълни обиколки, и реших да се пробвам в професионалния бейзбол.

Веднъж привечер се явих на проба за някакъв полупрофесионален отбор. Мислех си, че това е началото на кариера, която ще ме отведе в „Ню Йорк янкис“. Бях първи бейзман и на „янките“ щеше да им се наложи да разкарат Лу Гериг^[1], който играеше при тях на първа база, но се надявах, че ще спечели по-добрият, а това, естествено, бях аз.

Когато пристигнах на игрището да кандидатствам за отбора, първото, което ми каза мениджърът, беше:

— Не ми приличаш на първи бейзман.

— Външността лъже. Само ме вижте как играя. Аз съм най-добрият.

Мениджърът поклати глава.

— Май не съм виждал бейзболен играч да изглежда като теб. Сигурен ли си, че си играл някога на първа база?

— Дайте ми бухалка и ще ви покажа кой съм.

— Добре — съгласи се мениджърът. — Но гледай да не ми изгубиш времето. На второ място сме, само един мач ни остава до първото.

Не знаех какво общо има това с мен, но се престорих, че оценявам важността на постижението им.

— Щом поема първа база, пет мача подред ще сте на първо място — подмазах се аз на мръсника.

Наоколо имаше десетина играчи с вид на тъпоумници — ловяха топки и се размотаваха.

Мениджърът махна на единия.

— Хей, Сам! — провикна се той. — Ела тук да метнеш няколко топки на тоя. Мисли се за Лу Гериг.

— Как разбрахте? — попитах.

— Ако ми губиш времето, лично ще разкарам с ритници задника ти от това игрище — закани се той.

Разбирах, че двамата с него никога нямаше да станем приятели, но пък сега щеше да види това копеле. След малко ще има да се хапе за лактите.

Грабнах една бухалка и отидох на базата. Бях много уверен.

Сам, питчърът, зае позиция. Никак не беше внушителен на вид. Беше към двацет и пет годишен и крехкото му телосложение висеше неловко, окачено на близо двуметровия му скелет. Сигурно нямаше и петдесет кила мокър и с медицинска топка в скута.

— По-добри нямате ли? — подвикнах на мениджъра.

— Сам! — кресна мениджърът. — Я му покажи на това хлапе!

Сам се ухили.

Никога няма да пробие в киното. От устата му се подаваха чифт стърчащи зъби — първи братчед на моржовете.

Упражних замах няколко пъти. После Сам се разгъна, много бавно. Ужасно много време му бе нужно, за да се разгъне. Все едно се разгъваше змия. Усмивката не слизаше от лицето му.

Това бе последното, което помня, преди да попадна във Вавилон.

[1] Хенри Луис Гериг (1903–1941) — известен американски бейзболист. — Бел.прев. ↑

ПРЕЗИДЕНТЪТ РУЗВЕЛТ

Вавилон беше много красив. Излязох на дълга разходка покрай река Ефрат. С мен беше една девойка. Много красива, облечена в дреха, през която прозираше тялото ѝ. Носеше изумрудена огърлица.

Разговаряхме за президента Рузвелт. Тя също беше демократка. Това, че имаше големи твърди гърди и беше демократка, я правеше идеалната жена за мен.

— Искан ми се президентът Рузвелт да ми беше баща каза тя с дрезгав глас, сладък като мед. — Ако президентът Рузвелт ми беше татко, всяка сутрин щях да му приготвям закуска. Правя страхотни вафли.

К'ва мадама!

К'ва мадама!

На брега на Ефрат, във Вавилон,

к'ва мадама!

В главата ми звучеше песен, все едно по радиото.

ВАВИЛОНСКИ ПЯСЪЧЕН ЧАСОВНИК

— Как правиш вафли? — попитах.

— Слагам две яйца — отвърна ми тя и изведнъж погледна часовника си.

Беше вавилонски пясъчен часовник. Състоеше се от дванайсет мънички пясъчни часовничета — пясъкът показваше времето.

— Почти дванайсет — отбеляза тя. — Време е да отидем на игрището. Мачът започва в един.

— Благодаря — казах.

Бях забравил за времето. Когато започна да говори за президента Рузвелт и за вафлите, не можех вече да мисля за друго. Две яйца. Страхотна вафла ще стане.

— Трябва някой път да ми опечеш вафли.

— Довечера, храбрецо — обеща ми тя. — Довечера.

Искаше ми се вече да е довечера.

Исках вафли и тя да ми говори пак за президента Рузвелт.

НАВУХОДОНОСОР

Когато пристигнахме на игрището, там ме чакаха петдесет хиляди души. Щом ме видяха да излизам, всички станаха на крака и ме приветстваха с викове.

Навуходоносор беше пратил три допълнителни кавалерийски отряда, за да удържат запалянковците под контрол. Предния ден насмалко да избухнат размирици, имаше ранени и старият Нав днес бе решил да не рискува.

Кавалеристите изглеждаха много спретнато в доспехите си.

Според мен се радваха, че са на игрището и ме гледат как разбивам противника. Много по-добре, разбира се, отколкото да те пратят на война.

Слязох в съблекалнята. Момичето дойде с мен. Казваше се Нанадират. Щом влязох вътре, всички играчи млъкнаха и ме загледаха как минавам, запътен към личната си съблекалня. Всички застинаха в мълчание. Никой не знаеше какво да каже. Не ги обвинявам. В края на краищата какво да кажеш на човек с двайсет и три успешни опита за последните двайсет и три пъти, които е хващал бухалка?

Ние с отбора отдавна бяхме се издигнали над баналните разговори.

За тях аз бях като бог.

Те се кланяха пред олтара на моята бухалка.

БЕЙЗБОЛНИЯТ СЕЗОН ПРЕЗ 596 ГОДИНА ПРЕДИ ХРИСТА

Стените на съблекалнята ми бяха покрити с гоблени, изобразяващи бейзболните ми подвизи — златоткани и инкрустирани със скъпоценни камъни.

На един от гоблените обезглавявах със замах един питчър. На друг група противникови играчи се бяха скупчили около огромна дупка между първа и втора база. Така и не намериха тая топка. Трети ме показваше как приемам блюдо със скъпоценности от ръцете на Навуходносор по случай приключването на сезона за 596 година преди Христа със средно постижение 890 точки.

Нанадират ме съблече. Полегнах на масата от чисто злато и тя ме разтри преди играта с редки екзотични масла. Ръцете ѝ бяха извънредно нежни, като лебеди, които се любят при пълнолуние.

След като ме разтри, Нанадират ми облече бейзболния екип. Отне ѝ пет минути. Направи го много чувствено. Когато приключи с екипа ми, вече бях получил ерекция, а когато ми обу обувките, едва не бликнах. Накрая тя деликатно и любвеобилно погали шпайковете ми.

Ех, рай! Да, има рай на земята, когато си вавилонска бейзболна звезда.

ХОТЕЛ „ПЪРВА БАЗА“

— Ставай, задник такъв! — Гласът скрибуцаше в ушите ми, сякаш някой нарочно бе настъпил бабешки очила. — Наспа се вече за хубост! Ставай! Това тук не ти е хотел! Това е бейзболен отбор! — продължаваше да стърже гласът.

Все едно бяха пуснали желязна каса върху главата ми.

Отворих очи и видях мениджъра и Сам надвесени над мен. Зяпах ме. Мениджърът май наистина беше вбесен. Сам се хилеше като кученце иззад щръкналите си зъби. Лежах на тревата до първа база.

Отборът се упражняваше с бухалки. Постоянно ме попоглеждаха и подхвърляха шегички. На всички им беше весело, без мениджъра и мен.

— Знаех си, че от теб бейзболист не става — рече той. — Не ми приличаш на бейзболист. Според мен ти изобщо не си виждал топка за бейзбол.

— Какво стана? — попитах.

— Чуваш ли го, Сам — рече мениджърът. — Чу ли го? Тоя боклук ме пита какво е станало. Какво си мислиш, че е станало, твоята мама? Обмисли всички възможности и после ми кажи какво според теб е станало. Какво би могло да стане? — и пак се разкряска: — Тряснаха те по тиквата! Стърчеше там като тиквеник и те цапардосаха по главата! Хич не се и помръдна! Ти топка за бейзбол не си и помирисвал! Кибичеше си там, все едно чакаш автобуса!

Той посегна, сграбчи ме за яката и ме повлече през тревата към улицата.

— Стига де! — възкликнах. — Престани! Главата ме цепи страшно. Какво правиш?

Думите ми не му направиха никакво впечатление. Продължаваше да ме мъкне. Заряза ме проснат на тротоара. Дълго време останах да лежа там — отначало си мислех, че не съм скроен за професионален бейзболист.

После се сетих за моята мечта за Вавилон и колко, колко приятна беше тя.

Вавилон... какво хубаво място.

Така се почна.

И все се връща оттогава.

КАУБОЙ ВЪВ ВАВИЛОН

Ударът с бейзболна топка по главата на 20 юни 1933 година беше моят билет за Вавилон. Както и да е, имах няколко часа за убиване преди срещата с първия ми клиент от над три месеца, така че се разходих от моргата до площад „Портсмут“ в края на Китайския квартал, седнах на една пейка и се загледах в китайците, които се разкарваха нагоре-надолу из парка.

После реших да си помечтая за Вавилон. Всичко беше под контрол: зареден револвер, малко свободно време, затова отскочих дотам.

Последните ми приключения във Вавилон бяха свързани с това, че притежавах голяма детективска агенция. Бях най-прочутият частен детектив там. Имах тежкарска кантора съвсем близо до Висящите градини. Три много оправни момчета работеха за мен, а секретарката ми беше трепач, страхотна пичка: Нанадират. Тя се бе превърнала в неделима част от моите приключения във Вавилон. Беше идеалната ми нежна половинка във всичко, което вършех там.

Когато бях каубой във Вавилон, тя беше учителка. Лошите я отвлякоха и аз я спасих. Тогава без малко не се оженихме, но стана нещо и не можахме.

По време на военната ми кариера във Вавилон, когато бях генерал, тя беше медицинска сестра и се грижеше за мен, докато зараснаха страшните ми рани, получени в битка. Пръскаше ми лицето с прохладна вода, докато лежах, мъчех се и бълнувах в душните вавилонски нощи.

Просто не можех да се наситя на Нанадират.

Във Вавилон тя винаги ме чакаше.

Тя, с дългата черна коса и с гъвкавото тяло, с гърди, създадени да побъркват сетивата ми. Само си помислете: така и никога нямаше да я срещна, ако не ме бяха треснали с бейзболна топка по главата!

ТЕРИ И ПИРАТИТЕ

От време на време си играех с формата на моите приключения във Вавилон. Понякога ги оформях като книги и си представях онова, което четях, но най-често ги правех на филми, макар че веднъж ги поставих и като пиеса — аз бях вавилонският Хамлет, а Нанадират — едновременно Гертруда и Офелия. Пиесата я зарязах по средата на второ действие. Някой ден ще трябва да се върна и да я довърша оттам, докъдето спрях. Краят ѝ ще е по-различен, отколкото у Шекспир. Моят „Хамлет“ ще бъде с щастлив край.

Двамата с Нанадират ще отлетим със самолет, мое собствено изобретение, изплетен от палмови листа и задвижван от мотор, който гори мед. Ще отлетим за Египет и ще вечеряме с фараона на златна ладия, плаваща по Нил.

Да, ще трябва да я довърша скоро.

Освен това имам и пет-шест приключения във Вавилон под формата на комикси. Голям кеф беше да ги правя по този начин. Оформих ги в стила на „Тери и пиратите“. Нанадират изглеждаше страхотно като героиня от комикс.

Току-що бях приключил една криминална загадка под формата на детективско списание, като новела от „Дайм детектив“. Докато четях новелата абзац след абзац, страница подир страница, превръщах думите във видими картини, които бързо се сменяха в ума ми, сякаш сънувах.

Загадката завърши с това, че счупих ръката на икономата, когато той се опита да ме наръга със същия нож, с който беше убил и старата вдовица, моя клиентка. Беше ме наела да издиря няколко откраднати картини.

— Видя ли — обърнах се тържествуващо към Нанадират и оставих жалкия убиец да се гърчи от болки на пода, нищожна отплата за един живот, прекаран в кражби, измени и убийства. — Икономът е!

— Ооооооооох! — изстена икономът на пода.

— А ти не ми вярваше — продължих. — Каза, че не било възможно да е икономът, но аз си знаех, че е той, и сега тази свиня ще плати за престъпленията си.

Изритах го яко в корема. Той престана да се съсредоточава върху болката в ръката и се замисли за стомаха си.

Бях не само най-прочутият детектив във Вавилон, но и най-коравият — като канара. Не ми трябваха правонарушители и можех да бъда много брутален с тях.

— Мили — обади се Нанадират, — ти си чудесен, но беше ли нужно да го риташ в корема?

— Да — отвърнах.

Нанадират ме прегърна буйно и притисна прекрасното си тяло към моето. После ме погледна в студените стоманени очи и се усмихна.

— О, хайде — рече тя. — Никой не е свършен, надутко.

— Милост — изстена икономът.

Приключен случай!

МИНГ БЕЗМИЛОСТНИЯ

Както си седях на пейката в парка, а Съединените щати току-що бяха влезли във война с Япония, Германия и Италия, реших да пресъздам следващото си приключение като частен детектив във Вавилон под формата на филмова поредица от петнайсет серии.

Разбира се, героят щях да съм аз, а Нанадират — героинята, моята вярна мила секретарка. За злодей реших да цаня Минг Безмилостни от „Флаш Гордън“^[1].

Трябваше да му сменя името и малко да попроменя характера му, за да пасва на моите нужди. Нямах да е трудно. Всъщност щеше да ми достави огромно удоволствие. Прекарвах си чудесно, докато в продължение на осем години измислях ситуации и герои във Вавилон, за нещастие до такава степен, че започнаха да вредят на реалния ми живот, както се получи.

Как бих предпочел да се намирам в Древния Вавилон, а не в двайсети век, където се опитвах да събера стотинки за хамбургер и обичах Нанадират повече от всяка жена от плът и кръв, която бях срещал някога!

Първо, какво да правя с Минг Безмилостни? Да променя името му. С това трябваше да започна. В моята поредица той ще бъде доктор Абдул Форсайт, известен като един от най-щедрите и мили хора във Вавилон, но притежаващ тайна лаборатория под клиниката, която предоставяше безплатно медицинско обслужване на бедните. В лабораторията той изобретява мощен страховит лъч, с който възнамерява да завладее света.

Лъчът превръща хората в сенки работи, изцяло подчинени на доктор Форсайт. Те ще осъществяват злокобното му дело и ще откликват на най-малкия му знак.

Той има план за създаване на изкуствена нощ, съставена от неговите сенки работи, които през истинските нощи ще обикалят от град на град, ще завладяват нищо неподозиращите граждани и ще ги превръщат в нови сенки работи.

Планът е изобретателен и той вече е превърнал хиляди нищо неподозиращи безпомощни бедняци, дошли в клиниката му да търсят безплатна медицинска помощ, в сенки работи.

Идвали те за помощ при доктор Форсайт и после изчезвали от лицето на земята. Във Вавилон почти не забелязвали отсъствието им, защото били бедни. Понякога идвали роднини или приятели да разпитват как са изчезнали. И после често самите те изчезвали.

Злодеят му със злодей!

На него му била нужна само още една съставка, за да даде хода на своя план. След като превръщал хорицата в работи сенки, той ги складираше като вестници в един таен склад наблизо в очакване да дойде моментът, когато ще ги насъска срещу света като изкуствена нощ.

[1] Един от най-популярните американски комикси, „космическа опера“. Започва да излиза през 1934 г. Има няколко филмови версии. „Лошият“ герой Минг е жесток тиранин, узурпирал трона на планетата Монго. — Бел.прев. ↑

МАГЪОСНИКЪТ

Еситибрел. Еситибрел.

Чух звук в далечината — беше насочен към мен, но не го чувах ясно.

— Извинете. Извинете.

Звуците се оказаха думи.

Вавилон се килна на една страна и остана да лежи там.

— Извинявай, Си Кард, ти ли си?

Погледнах нагоре, окончателно върнат в така наречения реален свят. Гласът беше на мой стар боен другар от Гражданската война в Испания. Не бях го виждал от години.

— Е, аз съм — отвърнах. — Сам Хершбъргър. Нощите в Мадрид. Какво време беше!

Станах и се ръкувахме. Наложих се да стисна лявата му ръка, защото нямаше дясна. Спомних си как му я откъсна взрив. Не беше добър ден за него, защото той беше професионален жонгльор и фокусник. Когато видях откъснатата си ръка да лежи на земята наблизо, можа да каже само: „Тоя фокус никога няма да мога да го повторя“.

— Изглеждаше, сякаш си на милион мили оттук — каза ми той сега, години по-късно, в Сан Франциско.

— Бях се унесъл — отвърнах.

— Също като в доброто старо време — рече той. — Според мен през половината време, докато бяхме заедно в Испания, ти не беше там.

Реших да сменя темата.

— С какво се занимаваш сега? — попитах го.

— Работя, колкото и всички останали едноръки жонгльори и фокусници.

— Толкова ли е зле, а?

— Не, не се оплаквам. Ожених се за собственичка на козметичен салон — тя си пада по хора с липсващи крайници. Понякога ми

намеква, че съм щял да бъда два пъти по-секси, ако бях и еднокрак, но това е положението. По-гот е, отколкото да си вадиш хляба.

— Ами партията? — попитах. — Мислех, че те обичат.

— Когато имах две ръце, ме обичаха — отвърна ми той. — С една ръка нямат голяма полза от мен. Използваха ме като подгриващ номер, за да вербуват фермери из долината. Хората се събираха да ме гледат как жонглирам и правя фокуси, а после слушаха за Карл Маркс, за това, колко велика била Съветска Русия, и за Ленин. Но това беше много отдавна. Човек трябва да се развива. Инак над теб ще поникне трева. Ти какво правиш? Последния път, като те видях, имаше няколко дупки от куршуми в гъза и се гласеше да ставаш доктор. Ама теб как така те простреляха в гъза? Доколкото си спомням, фашистите бяха на левия ни фланг, зад нас нямаше никой, а ти беше в окоп. Откъде долетяха тия куршуми, та те уцелиха? Това си остава загадка за мен.

Не възнамерявах да му разказвам как се подхлъзнах, докато серях, и се насадих на пистолета си, а той гръмна и простреля няколко пъти и двете ми задни бузи.

— Водата под моста — казах. — Направо ме заболява, като се сетя.

— Знам за какво говориш — отвърна той, свел поглед натам, където навремето беше дясната му ръка. — Ти стана ли лекар все пак?

— Не — отвърнах. — Не стана така, както си мислех.

— И сега с какво се занимаваш?

— Частен детектив съм — обясних.

— Частен детектив! — възкликна той.

БАРСЕЛОНА

За последен път видях Сам в Барселона през 38-а година. Никога не е бил чак такъв страхотен жонгльор и фокусник. Жалко за ръката му, но на мен ми се стори, че извлича възможно най-голяма полза от липсата ѝ. Човек все някак трябва да се оправя.

Разказвахме си спомени от Гражданската война в Испания, после опитах да го изпържа с пет долара. Гледам да не пропусна нито един шанс.

— Между другото — рекох му — ти всъщност върна ли ми оная петарка, дето ти я дадох на заем в Барселона?

— Каква петарка? — попита той.

— Не помниш ли?

— Не помня.

— Зарежи тогава — рекох. — Голяма работа — и понечих да сменя темата...

— Чакай малко — прекъсна ме той. Винаги е бил безскрупулно честен. — Не помня да си ми давал пет долара. Кога е било това?

— В Барселона. Една седмица преди да се вдигнем от там, но зарежи. Всичко е наред. Щом не си го спомняш, карай. Минало-заминало. Зарежи — и пак понечих да сменя темата.

Малко по-късно, след като ми даде пет долара, той пое със странно изражение на лицето по улица „Вашингтон“ и излезе от живота ми.

БРИГАДА „ЕЙБРАХАМ ЛИНКЪЛН“

Гражданската война в Испания бе далеч в миналото, но се радвах, че след толкова години ми донесе пет долара. Всъщност никога не съм бил политически ентузиаст. Тъкмо затова се записах в бригада „Ейбрахам Линкълн“. Отидох в Испания, защото си мислех, че може би напомня Вавилон. Не знам откъде ми щукна тази идея. За Вавилон ми щукват много идеи. Някои са много печени, други печени-недопечени. Единственият проблем е, че трудно се разбира коя каква е, но накрая винаги си проличава. Поне с мен е така, когато мечтая за Вавилон.

После се сетих, че все още не съм се обадил по телефона, но няколко секунди се чудих и маях във Вавилон ли трябваше да позвъня или на майка си в Мишън дистрикт.

На майка си.

Бях ѝ обещал да ѝ звънна и знаех, че ще се разстрои, ако не ѝ се обадя скоро. Макар че нямаме за какво да си говорим, защото не се понасяме и вечно подхващаме едни и същи кавги.

На нея не ѝ харесва идеята да бъда частен детектив.

Да, по-добре да се обадя на Маминка. Ако не ѝ се обадя днес, ще се разсърди още повече от обикновено. Беше ми много неприятно, но ако не се обадох, щеше солено да ми излезе. Обаждам ѝ се веднъж седмично и неизменно водим един и същ разговор. Според мен дори не си правим труда да сменяме думите. Използваме ги все едни и същи.

Разговорът е следният:

— Ало? — казва майка ми, щом вдигне слушалката.

— Здравей, мамо. Аз съм.

— Ало? Кой се обажда? Ало?

— Мамо.

— Не може да е синът ми. Ало?

— Мамо! — неизменно надавам вой аз.

— Като че ли е синът ми — винаги отвърща тя. — Но той няма да има наглостта да ми се обади, ако е още частен детектив. Няма да

му стиска. Все му е останало някакво самоуважение. Ако е синът ми, трябва да е зарязал тия глупости с частното детективство и да си е намерил прилична работа. Той е работещ човек, който може да върви с високо вдигната глава и иска да върне осемстотинте долара, които дължи на майка си. Добро момче.

След като тя млькнеше, винаги следваше дълга пауза и аз казвах:

— Синът ти е и все още съм частен детектив. Възложиха ми случай. Скоро ще ти върна част от парите, които ти дължа.

Винаги й казвам, че са ми възложили случай, дори и да не са. Част от установения ред.

— Ти разби сърцето на майка си — казва всеки път тя и аз отговарям:

— Не говори така, мамо, само защото съм частен детектив. Все още те обичам.

— Ами осемстотинте долара? — казва тя. — С обичта на сина ми не мога да си купя литър мляко или самун хляб. Ама ти за кого се мислиш? Съсипваш ме. Никога не си се хващал на святна работа. Дължиш ми осемстотин долара. Работата ти — частен детектив. Не щеш да се жениш. Нямам внуци. Какво да правя? Защо ме прокле Господ да имам син идиот?

— Мамо, не говори така — подемам репликата аз, хленчейки.

С това хленчене навремето успях да извърнкам от нея пет или десет долара, но днес — нищо, ама нищичко. Беше си най-обикновено хленчене, но ако не й се обадох, ставаше още по-зле. Затова й се обаждах — не исках положението да се влошава още повече.

Баща ми умря преди години.

Майка ми още не го беше прежалила.

— Горкичкият ти баща — казва тя и се разплаква. — Ти си виновен, че съм вдовица.

Майка ми обвинява мен за смъртта на баща ми и в известен смисъл бях виновен аз, макар и тогава да съм бил само четиригодишен. По телефона тя вечно ми натяква за това.

— Пикльо! — крясва тя. — Гнусен пикльо!

— Мамо — хленча аз.

После тя спира да плаче и казва:

— Не бива да те обвинявам. Тогава беше само четиригодишен. Не си виновен ти. Но защо трябваше да хвърляш топката на уличното

платно? Не можеше ли да си я тупкаш на тротоара като всички други деца, които все още си имат бащи?

— Знаеш, че съжалявам, мамо.

— Знам, че съжаляваш, сине, но защо си частен детектив? Мразя тия списания и книги. Толкова са противни. Не ми харесват тия дълги черни сенки, дето ги хвърлят хората по кориците. Плашат ме.

— То не е наистина, мамо — казвам аз винаги, а тя ми отговаря:

— Защо тогава ги продават в будката за вестници, та и стари, и млади да ги гледат и да ги купуват! Отговори ми, ако можеш, умнико. Хайде де, отговаряй, господин Частен детектив. Ако ти стиска. Хайде де! Хайде де! Майка ти те пита!

Не можех да ѝ отговоря.

Не можех да кажа на майка си, че хората искат да четат истории за хора, хвърлящи дълги черни злокобни сенки. Просто нямаше да го разбере. Мисленето ѝ беше друго.

Тя завършваше разговора с думите:

— Сине... — Дълга пауза. — ... защо частен детектив?

Този разговор си го водим вече от шест месеца.

Ясно, че ми се иска да не бях закъсал за пари в опита да бъда частен детектив и да не ми се бе наложило да вземам толкова пари на заем от майка си и от всичките си приятели.

Както и да е, днес късметът ми щеше да се обърне.

Имах клиент и патрони за револвера.

Накрая всичко ще се оправи.

Това е важното.

Това ще е повратна точка.

Ще имам много клиенти, ще върна всичките си дългове, ще си имам отново кантора, секретарка и кола, но този път ще си взема секретарка, която да ме побърква от чукане. После ще си взема отпуска и ще замина за Мексико, само ще си седя на плажа и ще мечтая за Вавилон. Нанадират ще е до мен. Ще изглежда страхотно по бански, но точно сега по-добре да се обадя на майка си.

ДА ОБИЧАШ ЧИЧО САМ

Влязох в един бар наблизно, на улица „Киърни“, за да се обадя от монетния телефон. Там нямаше никого, освен бармана и една дебелана, заела телефона. Не говореше. Просто стоеше и кимаше на човека от другата страна.

Реших да ударя една бърза бира за сметка на новата ми петарка, докато онази приключи. Седнах на едно от високите столчета и барманът се приближи към мен. На вид беше толкова обикновен, та чак невидим.

— Какво ще обичате? — попита ме той.

— Една биричка — поръчах.

— Няма да е зле да я пийнете по-бързичко — рече ми той. — Привечер японците вече може и да са тук кой знае защо си мислеше, че е много смешно, и се засмя сърдечно на „шегата“ си. — Японците обичат бира — додаде, продължавайки да се смее. — Като дойдат тук, ще излочат до капка всичката бира в Калифорния.

Погледнах към дебеланата, която като патка клатеше глава нагоре-надолу. Беше ухилена до уши. Изглеждаше като в началото на телефонен разговор, който можеше да се проточи с години.

— Зарежи бирата — казах на бармана, станах от стола и се запътих към вратата.

Не бях пил бира от седмици и не исках някакъв барман откачалка да ми разваля тръпката. На тоя май му хлопаха няколко дъски. Нищо чудно, че в бара нямаше никой освен дебеланата, изживяваща любов с монетен телефон.

Обявявам ви за телефон и съпруга.

— До капчица — разхили се барманът.

Излязох пак на улица „Киърни“, като при това едва не съборих един китаец. Човекът си вървеше по улицата, а аз изхвърчах през вратата и се блъснах в него. И двамата много се изненадахме, но той повече от мен.

Когато се сблъскахме, той носеше пакет под мишница. Пожонглира с него и успя да го уварди да не падне на тротоара. Много се смути от инцидента.

— Не японец — обърна се той към мен, щом се заотдалечавах забързано. — Американокитаец. Обича знаме. Обича Чичо Сам. Лошо не. Китаец. Не японец. Лоялен. Плаща данък. Секне носа.

АВТОБУСНИЯТ ТРОН

Нещата започваха да стават сложни.

По-добре да се обадя на майка си по-късно, когато се поопростят. Не исках да насилвам късмета си, докато водех по точки, затова реших да се прибера и да се изкъпя преди срещата с клиента.

Може би в шкафа ми ще се намери някакво подобие на чиста риза. Исках да изглеждам пред клиента си възможно най-добре. Дори зъбите щях да си измия.

Тръгнах по „Киърни“ към „Сакраменто“ и зачаках автобуса, който щеше да ме отведе в Ноб Хил и в моята квартира. Не ми се наложи да чакам дълго. Автобусът беше само през няколко преки и идваше по „Сакраменто“ към моята спирка.

Нали виждате, късметът не ме напускаше.

Мисля, че късметът е като прилива.

Като дойде, идва.

Щях да се наслаждавам истински на лукса да пътувам с автобус. От седмици препусках като кон из Сан Франциско. Такава бедност не бях стигал, но това вече е минало.

Качих се на автобуса, платих си и седнах, като да бях крал, който се радва на своя нов-новеничък трон. Щом автобусът пое по „Сакраменто“, въздъхнах с наслада. Май че въздъхнах малко силничко, защото младата жена, седяща крак въз крак на седалката срещу мен, отпусна крака си и извърна притеснено глава на другата страна.

Сигурно сядаше на автобусна седалка всеки проклет ден от живота си. Може дори да се беше родила в автобус и да си имаше доживотен билет, а като умреше, щяха да откарат ковчега на гробищата с автобус. Разбира се, боядисан в черно, а всичките седалки — отрупани с цветя, като някакви смахнати пътници.

Някои хора не оценяват колко добре са се уредили.

БАРАБАНИТЕ НА ФУ МАНЧУ

Краткото пътуване с автобус нагоре по хълма бе подходящ момент да пообмисля малко вавилонската си детективска поредица. Облегнах се назад и Вавилон заля ума ми като топъл кленов сироп, изливан върху цвърчаща палачинка.

... Ммммммм, хубаво.

... Ммммммм, Вавилон.

Трябваше да измисля име на поредицата.

Как да я кръстя?

Я да видим.

Сетих се за разни имена на поредици, които съм гледал през последните години. Много се паля по киното:

Магьосникът Мандрагор

Фантомът се прокрадва

Приключенията на Капитан Марвъл

Тайнственият доктор Сатана

Сянката

Барабаните на Фу Манчу

Железния нокът

Все добри заглавия. И на мен ми трябваше едно такова добро заглавие за поредицата. Докато автобусът, приближавайки върха на Ноб Хил, спираше и пак тръгваше, качваше пътници и спираше, за да слязат, прекарах през ума си сто заглавия. Най-добрите, които ми хрумнаха, бяха:

Ужасът на доктор Абдул Форсайт

Приключенията на един частен детектив във Вавилон

Сенките работи се прокрадват

Да, щеше да е забавно. Много възможности ми се отваряха, но трябваше да внимавам да не оставя нещата да ми се изплъзнат. Макар и да държах здраво юздите на Вавилон, пак слязох чак две спирки след моята и ми се наложи да извървя пеш обратно две преки.

Трябваше много да внимавам — особено сега, когато имах клиент — да не се оставя на Вавилон да ме завладее пак.

ПЕТЪЧЕН ГРОБ

Видях уличен телефон.

Може би щеше да е по-добре да се обадя на майка си и да приключа с това. Колкото по-скоро ѝ се обадох, толкова по-скоро нямаше да ми се налага да ѝ се обаждам пак. Щях да съм се отчел за цяла седмица.

Пуснах монета и набрах номера.

Изчаках телефона да звънне десет пъти и чак тогава затворих.

Зачудих се къде ли е.

После се сетих, че е петък и тя е отишла на гробищата да занесе цветя на гроба на баща ми. Всеки петък го правеше. Това ѝ беше ритуал — дъжд ли вали, слънце ли грее, всеки петък тя ходи на гроба му.

Може би днес не беше подходящ ден да ѝ се обаждам.

Това щеше само да ѝ припомни, че съм го убил, когато съм бил четиригодишен.

Не, по-добре да ѝ се обадя утре.

Щеше да е хитър ход от моя страна.

Замислих се за деня, в който убих баща си. Успях да си спомня само, че беше неделя и беше много топло. Един чисто нов форд модел Т беше паркиран на улицата пред нашата къща. Малко по-рано бях ходил при него и бях подушил колко нова е колата. Тогава бях мъничък — просто се приближих, заврях си носа в решетката и вдъхнах дълбоко.

Според мен най-хубавото ухание на този свят е миризмата на нещо чисто ново. Може да са дрехи, мебели, радиоапарати, коли, дори и електроуреди, като например тостери или електрически ютии. Всички те ми миришат на хубаво, когато са чисто нови.

Както и да е, припомнях си онази сутрин, когато убих баща си. Бях стигнал дотам как заврях нос в решетката на един чисто нов модел Т, и изведнъж се отплеснах нанякъде. Не исках да мисля за това, как съм убил баща си, затова просто смених темата наум.

Не биваше да мисля за Вавилон, защото можеше да се издъня, и затова се замислих за клиента си.

Кой беше моят клиент?

Как ли изглеждаше?

Какво ли искаше?

Защо ми трябваше пищов?

Ще ме навиват ли да върша нещо незаконно?

Ако е така, щях, естествено, да го извърша, освен ако не искаха да убия някого. Просяците не могат да избират. Човек в моето положение трябва да кара, накъдето му кажат — само дето нямах намерение да убивам хора. Само това не бих направил. Намирах се в истинска безизходица. Проклетите пари ми трябваха.

Не знаех дали клиентът ми е мъж или жена. Знаех само, че трябва да се срещна с някого пред една радиостанция в шест часа вечерта. Те вече знаеха как изглеждам, така че на мен не ми се налагаше да знам как изглеждат те. Това може да ви се стори смислено само ако сте толкова изпаднали, колкото съм аз, а на мен ми се виждаше много смислено.

СМИТ

Това, че се замислих над факта, че не зная нито името, нито пола на клиента си, някак ме върна към Вавилон и поредицата.

Понякога Вавилон идва просто така.

Защо се опитвах да измисля заглавие на поредицата, когато още не бях измислил имена на главните си герои? Разбира се, злодеят вече се казваше доктор Абдул Форсайт, но нямах име за себе си.

Леле-мале, къде ми е акълът? По-добре да си измисля име — може да го сложа в заглавието.

В детективската новела за Вавилон, която току-що бях изживял, се бях кръстил Ас Пич, но не обичах да използвам едно и също име във вавилонските си приключения. Харесваше ми да го сменям. Например когато бях бейзболен герой във Вавилон, се казвах Самсон Рут^[1], но стига вече. За тази поредица се нуждаех от ново име за себе си.

Докато вървях обратно към моята спирка, опитах няколко имена. Обичам името Смит. Не знам защо, но открай време го харесвам. Някои хора го смятат за най-обикновено, обаче аз не.

Смит...

Превъртах наум разни варианти на името Смит:

Ерол Смит
Кари Смит
Хъмфри Смит
Джордж Смит (като Рафт)
Уолас Смит
Панчо Смит
Лий Смит
Морган Смит
Смит Военния катер
Червения Смит

Картър Смит
Рекс Смит
Коуди Смит
Флинт Смит
Тери Смит
Смит Ухиления
Майор Смит (това много ми хареса)
„Оклахома Джими“ Смит
Ф. Д. Р.^[2] Смит

Очевидно името Смит предоставя много възможности.

Някои от имената ги биваше, но засега не бях стигнал до идеалното име, а нямаше да се съглася на нищо по-долу от идеалния Смит. Че защо да се съгласявам?

[1] Комбинация от имената на библейските персонажи Самсон (прочут със силата си) и Рут и бейзболната легенда Бейб Рут (1895–1948), смятан за най-великия бейзболист на всички времена. — Бел.прев. ↑

[2] Франклин Делано Рузвелт — бел.прев. ↑

ЛОБОТОМИЯ

Ох, мамицата му!

Докато се мъчех да измисля някакъв вариант на името Смит за вавилонски частен детектив, бях подминал спирката и улицата, на която живея, и бях извървял още две преки в обратна посока. Наложих се да се връщам отново. Чувствах се като глупак — не можех да си позволяя подобни неща, когато само някакви часове ме деляха от първия ми клиент от месеци насам.

Мислите за Вавилон могат да бъдат опасни за мен.

Трябваше да си вардя гъза.

Върнах се обратно по улица „Сакраменто“, като много внимавах да не мисля за Вавилон. Докато вървях, се преструвах, че са ми направили предфронтална лоботомия.

МЛЕКАРИТЕ

Щом стигнах улица „Ливънуърт“ и изминах половината пряка до съборетината, в която живеех, ме обзе леко усещане за триумф. Не бях си помислил нито веднъж за Вавилон.

Пред блока сварих колата на моргата. Някой беше умрял. Опитах се да си представя като покойник някого от наемателите и не можах. Защо да се зоря, когато плащането на наема тук си беше форма на смърт?

Със сигурност щях да се изненадам, когато разбех кой е.

Колата на моргата беше префасониран камион, достатъчно широк, за да побере четирима съвсем пресни бивши данъкоплатци.

Изкачих се по стъпалата, отворих входната врата и пристъпих в тъмния плесенясал коридор на сградата, която някои наричат дом, но аз — лайнарник.

Макар че бях поуталожил с хазайката положението с наема, неволно погледнах към втория етаж и към апартамента ѝ. Вратата зееше, двама служители от моргата изнасяха през нея трупа ѝ. Трупът лежеше на носилка покрит с чаршаф. Около вратата се бяха скупчили неколцина наематели. Държаха се като току-що произведени оплаквачи любители.

Стоях в дъното на площадката и наблюдавах как служителите свалят трупа на хазайката по стълбите. Справяха се много гладко, почти без усилия, все едно зехтин се излива от шише.

Не казаха нищо, когато слязоха. Познавам мнозина, които работят в моргата, но тези не ги познавах.

Наемателите оплаквачи бяха оформили на площадката мъничка тълпа — шепнеха си и жалееха непрофесионално. Не ги биваше много. Естествено — че как да жалееш сносно за хазайка, която беше такова врескало и вечно си вреше носа в хорските работи? Имаше гадния навик да наднича през една пукнатина във вратата и да следи кой влиза в блока, кой излиза. И невероятен слух. Сигурно някой неин далечен працядо е бил прилеп.

Е, това за нея беше вече минало.

Сега ще замине при моя приятел с дървения крак, който съвсем скоро ще я положи върху лед. Зачудих се дали ще позяпа и нейното голо тяло. Едва ли. Доста старичка беше, а и твърде много баяти понички беше изяла. На малкия пръст не можеше да стъпи на проститутката, която в момента му правеше компания — оная отворената с нож за писма.

Представих си за миг тялото ѝ. Страхотно парче беше. После се сетих за красивата блондинка, която срещнах в моргата — как плачеше, когато я видях, но пред Дървен крак при огледа на безжизненото тяло на курвата се беше престорила на много сдържана и равнодушна. Тези мисли доведоха и образа на нейния шофьор, който ми се усмихваше, докато потегляха — сякаш ме познаваше, сякаш бяхме стари дружки, които точно сега нямат време да си побъбрят, но съвсем скоро отново ще се видят.

Върнах се наум към непосредствената си задача — да наблюдавам как служителите смъкват мъртвото тяло на хазайката надолу по стълбите. Дума да няма, биваше си ги. Разбира се, на тях това им е работата, но не можеше да не им се възхитя. Според мен всяко действие може да бъде изкуство и те потвърждаваха тази теория, мъкнейки трупа на старата чанта, все едно беше ангел или поне милионерка.

— Хазайката ли? — попитах, когато най-сетне я свалиха долу.

Прозвуча като изречено от истински частен детектив. Обичам да си поддържам формата.

— Мда — рече единият.

— Как е станало? — попитах.

— Машинката ѝ сдала — отвърна другият.

Любителите оплаквачи ги последваха по стълбите и наблюдаваха, докато я изтътрузваха от сградата. Плъзнаха тялото ѝ в колата. Вътре вече имаше един труп, така че щеше да си има компания за из пътя, докато стигнеха до моргата. Предполагам, че е по-гот, отколкото да пътуваш сам.

Служителите захлопнаха вратата зад нея и новия ѝ приятел. Заобиколиха бавно и се качиха отпред. В поведението им имаше някаква безцеремонна небрежност. Отнасяха се с труповете горе-долу както млекарят с празните бутилки. Грабваш и отнасяш.

ДНЕС МИ Е ДЕН

След като хазайката се махна, поех по коридора към апартамента си и изведнъж осъзнах светлата страна на ситуацията. Сградата беше собственост на старата хазайка, а тя беше вдовица и нямаше ни роднини, ни приятели. Имуществото ѝ сигурно беше в пълен хаос. Докато се оправят с тази бъркотия, щяха да минат месеци и никой нямаше да ми натяква, че съм просрочил наема.

Какъв покой!

Днес наистина ми беше ден.

Такъв ден не ми се беше случвал, откакто преди две години оная кола ме прегази и ми счупи и двата крака. Тогава добре се уредих. Макар че после изкарах три месеца на количка, беше къде-къде по-добре, отколкото да бачкаш за хляба, и, о, какви времена бяха! — докато си мечтаех за Вавилон там, в болницата.

Направо не ми се тръгваше.

И май ми личеше.

Сестрите се шегуваха с мен.

— Защо си толкова мрачен? — попита ме едната.

— Все едно си тръгнал на погребение — додаде другата.

Те не знаеха колко уютно е в болницата — лежиш си, грижат се за всичките ти нужди и буквално няма какво да правиш, освен да си мечтаеш за Вавилон.

Щом излязох през входната болнична врата, на патерици, всичко тръгна надолу на мига. И оттогава се срива все по-надолу и по-надолу... И какъв ден само, засега: клиент! Патрони за патлака ми! Пет долара! И най-хубавото от всичко, мъртва хазайка!

Какво повече да иска човек?

КОЛЕДНИ ПЕСНИ

Влажният ми мърляв апартамент не беше станал друг, докато ме нямаше. Ега ти долната дупка... Боже, как мога да живея така? Страшничко си беше. Настъпих някакви неидентифицирани обекти на пода. Нарочно не се загледах много в тях. Не исках да знам какво са. Освен това избягвах да си поглеждам леглото.

Леглото ми приличаше на част от имуществото на свиреп пазач на лудница. Никога не ме е бивало особено в оправянето на легла — дори когато съм го правил с вдъхновение нейде в далечното минало.

Майка ми през цялото време опяваше:

— Защо не си оправиш леглото! Все подире ти ли трябва да вървя!

А след като си оправех леглото, ми крясваше:

— Не можеш ли да си оправиш леглото като хората! Погледни тия чаршафи! Приличат на примки за бесене. Не знам какво да правя! Милост, Господи, имай милост!

Сега ѝ дължах осемстотин долара, а леглото ми приличаше на бесилката, на която са обесили убийците на Ейбрахам Линкълн. А и тази седмица не се бях обаждал на майка си.

Имах нужда от душ, за да направя добро впечатление на клиента си, затова се съблякох и тъкмо когато понечих да пусна водата, се сетих, че нямам сапун. Бях изразходил последната люспица преди няколко дни. Освен това ножчето ми беше толкова тъпо, че и круша не можеше да обръснеш с него.

Помислих си дали да не се облека, да изляза и да купя сапун и ножчета за бръснене, но после се сетих, че на един километър околоръст няма магазин, в който да не дължа пари. Ако размахях тая петарка пред някой собственик на магазин, той тутакси щеше да ме разкъса крайник по крайник.

Не, сър...

Какво да правя?

Не можех да взема назаем сапун или ножчета за бръснене от никой наемател, защото и един нямаше, от когото да не бях взел заем. Ако бях с прерязано гърло, и лейкопласт нямаше да ми дадат на заем.

Обмислих всичко много внимателно.

Ето как горе-долу течеше мисълта ми: Водата е по-важна от сапуна. Така де, какво е сапунът без вода? Нищо. Нищо и половина. Така че логично водата би могла да се справи сама с положението, а и все е по-добре от нищо, ако ме разбирате.

След като се убедих в тази логика, пуснах водата и пристъпих под душа. И мигом изскочих.

Йоууууууууууууууууууууууууууууууууу! — завих, мотайки се в агония.

Водата беше вряла, а аз плащах за нея. Жалко, че акълът ми не бе стигнал дотам да се сетя да наглася температурата на водата, та да е поносима за човешко същество.

Е, добре де...

Беше просто недоглеждане от моя страна. Веднага щом болката стихна, нагласих кранчетата с топла и студена вода така, че в съчетание да създадат приемлива среда за душ без сапун.

Обикновено пея под душа, запях и сега:

*Елате, о, верни и радостни, възтържествувайте,
о, елате, елате във Витлеем.*

Елате и вижте, роди се Царят на ангелите...

Под душа винаги пея коледни песни.

Преди няколко години, когато живеях в по-свестен апартамент, една жена прекара нощта с мен. Беше секретарка на търговец на стари коли. Много я харесвах. Хранех надежди, че между нас би могло да се получи нещо по-сериозно, а и че може да ми приспаднат някой долар, като тръгна да си купувам кола на старо.

Бяхме излизали заедно няколко пъти, но тогава за пръв път си лягахме заедно и мина доста добре или поне аз така си мислех. По онова време имах сапун и сутрин вземах душ. Когато излязох от стаята, тя все още беше в леглото. Влязох под душа и запях:

В полунощ зазвуча оназ величествена стара песен...

Пеех ли, пеех...

Когато приключих с душа, се върнах в спалнята. Нея я нямаше. Бе станала, бе се облякла и си бе тръгнала, без да каже дума, но пък беше оставила бележка на масата до леглото.

Бележката гласеше:

Драги г-н Кард,

Благодаря за приятното прекарване. Моля, не ми се обаждайте повече.

Искрено ваша
Доти Джоунс

Май някои хора не обичат да слушат коледни песни през юли.

СВЕТОВНОПРИЗНАТ ЕКСПЕРТ ПО ЧОРАПИТЕ

Завърших персоналната си хигиенна оргия с най-неефективното бръснене на света поради тъпотата на ножчето — най-острото, което ми се намираше.

После прерових няколко купчини дрехи и стъкмих най-чистия възможен гардероб при тези условия, докарани от месеци крайна бедност. Освен това се погрижих да обуя два чорапа. Разбира се, не бяха от един чифт, но си приличаха достатъчно — само световнопризнат експерт по чорапите би могъл да познае, че са различни.

Слава богу, новият ми клиент щеше да се погрижи за всичко това. Щеше да ме измъкне от този ад.

Погледнах часовника на масичката до леглото. Циферблатът му едвам се подаваше над хиляди безнадеждни боклуци. Не изглеждаше особено щастлив. Според мен би предпочел да се намира в къщата на някой banker или на стара мома учителка, а не в дома на частен детектив от Сан Франциско, на когото хич не му върви. Стрелките на деморализирания часовник сочеха пет и петнайсет. Имах четирийсет и пет минути до срещата с клиента ми пред радиостанцията на улица „Пауъл“.

Надявах се, че каквото и да иска моят клиент от мен, то ще се случи в радиостанцията, защото никога досега не бях влизал в радиостанция, а обичам да слушам радио. Имам си много любими предавания.

Е, сега бях „изкъпан“, „избръснат“, „чист“ и „облечен“. Време бе да тръгна към центъра. Реших да походя пеш, защото бях свикнал, а сега това вече бе минало. С тлъстия хонорар на клиента вече нямаше да се случва и тази разходка из града бе един вид сбогуване с препускането пеш.

Облякох си пак сакото с револвер във всеки джоб — един зареден и един празен. Като си спомням сега всичко, ми се ще да бях

извадил празния от джоба, но не можеш да се върнеш и да промениш миналото. Просто трябва да живееш с него.

Преди да изляза, проверих да не би да съм забравил нещо. Разбира се, че не бях. Толкова малко неща притежавах на този свят, че какво, по дяволите, да забравя?

Часовник — не, пръстен печат с огромен диамант — не, заешко краче талисман — хич. Отдавна го бях изял. И застанал така, с двата револвера в джоба, бях съвсем готов да тръгна.

Единственото, което глождеше ума ми, бе фактът, че тепърва ми предстоеше да се обадя на майка си, да проведе отново онзи разговор от край до край и да си приема порцията ругатни за седмицата.

Ох, добре де... ако искат животът да е съвършен, то, първо на първо, да го бяха създали такъв, и нямам предвид Райската градина.

СБОГОМ, ПЕТРОЛНИ КЛАДЕНЦИ В РОД АЙЛАНД

Когато излязох от сградата, любителите оплаквачи на хазайката вече ги нямаше на стълбищната площадка. Не ще и дума, бяха смехотворна дружинка, въввлечена в жалка жалейна опера, но сега се бяха сврели обратно в мишите си дупки, а хазайката си беше умряла и толкоз.

Щом излязох, се замислих за нея.

Добре я бях забаламосал, дума да няма — успях да се измъкна и да не си платя наема, като раздух, че чичо ми неочаквано бил забогатял от петролни кладенци в Род Айланд. Страхотен изблик на вдъхновение, много нетрадиционен, а и мина пред нея. От мен можеше да излезе велик политик, ако Вавилон не се бе изпречил на пътя ми.

Докато слизах, ме споходи видение — как хазайката ми си мисли за петролните кладенци в Род Айланд тъкмо когато сърцето ѝ отказва. Чувах я да си говори на глас: „Никога не съм чувала за петролни кладенци в Род Айланд. Нещо не звучи, както трябва. Знам, че в Оклахома и в Тексас има много петролни кладенци, и в Южна Калифорния съм виждала, но петролни кладенци в Род Айланд...“.

И тогава сърцето ѝ е спряло.

Хубаво.

МИЛИ КАРТИНКИ

Вървах си по улица „Ливънуърт“ и много внимавах да не мисля за Вавилон, когато изведнъж някакъв младеж на двайсет, двайсет и нещо години ме забеляза от отсрещния тротоар и взе да ми маха.

Не го познавах.

Не знаех кой е.

Зачудих се какво ли става.

Проявяваше голямо нетърпение да пресече улицата и да дойде при мен, но светофарът беше червен и той зачака да се смени. Докато чакаше, продължаваше да ръкомаха като пощуряла вятърна мелница.

Когато светна зелено, той претича през улицата.

— Здравей, здравей! — поздрави ме като отдавна изгубен брат.

Лицето му беше цялото в акне, а очите му страдаха от слабост на характера. Кой ли беше тоя тъпунгер?

— Помниш ли ме? — попита той.

Не го помнех, а и да го помнех, не би ми се искало да го помня, но му казах, че не го помня.

— Не, не те помня — му казах.

Дрехите му бяха същински ужас.

Изглеждаше също толкова зле, колкото и аз.

Когато му казах, че не го познавам, май съвсем клюмна — сякаш навремето сме били първи приятели, а сега съм го забравил.

Откъде, по дяволите, се взе пък тоя?

Стоеше вторачен в краката си като прясно обучено кученце.

— Ти кой си? — попитах.

— Не ме помниш — отрони тъжно той.

— Каж ми кой си, и може би ще си спомня — казах му.

Той унило клатеше глава.

— Е, хайде де — подканих го. — Изплюй камъчето. Кой си?

Той продължи да клати глава.

Понечих да го заобиколя.

Той се пресегна и докосна с длан сакото ми, сякаш за да ме спре. Ще трябва да си пера сакото.

— Ти ми продаде едни снимки — произнесе той бавно.

— Снимки ли? — казах.

— Да, снимки на мадами без дрехи. Хубави снимки. Занесох си ги вкъщи. Помниш ли Трежър Айланд? Световното изложение? Занесох си снимките вкъщи.

Ох, мамка му! Бас лоя, че си ги е занесъл вкъщи.

— Трябват ми още снимки — каза той. — Онези вече остаряха.

Представих си как изглеждат сега онези снимки, и потръпнах.

— Имаш ли още да си купя? — попита ме той. — Трябват ми нови снимки.

— Отдавна беше — отвърнах. — Вече не се занимавам с такива работи. Беше еднократно.

— Не, беше през 40-а — възрази ми той. — Само преди две години. Не ти ли е останала някоя снимка? Добре ще ти платя.

Беше втренчил в мен умолителен кучешки поглед. Отчаяно се нуждаеше от порнография. И преди бях виждал този поглед, но времето, когато продавах мръсни снимчици, беше вече зад гърба ми.

— Майната ти, извратеняк! — изругах и продължих по улица „Ливънуърт“ към радиостанцията.

Имах си по-важна работа от това да вися по ъглите и да си приказвам с разни сексуално извратени гъзове. Пак потръпнах при мисълта, как точно са остарели ония снимки, дето му ги продадох на Световното изложение през 40-а година.

ПЕДРО И НЕГОВИТЕ ПЕТИМА РОМАНТИЦИ

На път към мястото на срещата изминах още няколко преки по „Ливънуърт“ и изведнъж се сетих какво бях сънувал предната нощ. Сънувах, че съм прочут мексикански готвач и съм отворил във Вавилон мексикански ресторант със специалитети чили релено и енчилада със сирене.

Той стана най-прочутият ресторант във Вавилон.

Намираще се близо до Висящите градини и в него се хранеше вавилонският елит. Навуходоносор често идваше, но специалитетите на заведението не го интересуваха. Предпочиташе такос.

Понякога седеше с по едно тако и в двете ръце.

Ама че образ — през цялото време се майтапеше и ръкомахаше към хората със сандвичите си.

Нанадират работеше като танцьорка.

В ресторанта имаше сцена, на която свиреше малък оркестър от мариачи: „Педро и неговите петима романтици“.

Свиреха така, че буря се вдигаше, а когато Нанадират танцуваше, всички си поръчваха още бира за охлаждане. Тя беше мексикански фойерверк, танцуващ в стария Вавилон.

Ох-ох, изведнъж се усетих, че както си вървя по улицата към клиента си, пак съм се замислил за Вавилон. Голяма грешка.

Веднага престанах.

Здраво ударих спирачки.

Трябва да внимавам. Не бива да се оставям на Вавилон да ме отвлече. Имах си твърде много задачи. Вавилон ще почака. Така че си пренаредих мислите, за да се съсредоточа върху нещо друго, и си избрах да мисля за обувките си. Нуждаех се от нови. Тия на краката ми бяха овехтели.

СМИТ СМИТ

Бях на една пряка от радиостанцията и усърдно мислех за обувките си, когато в ума ми проблесна името Смит Смит. „Страхотно!“ — изревах. Целият свят можеше да ме чуе, но за щастие наоколо нямаше никой. Този участък на улица „Пауъл“ беше спокоен. В двата му края имаше по няколко души, но в средата бях самичък.

Късметът още ме съпътстваше.

Смит Смит — помислих си. — Това е името на моя частен детектив от Вавилон. Ще се казва Смит Смит.

Измислих най-съвършения вариант на името Смит. Комбинирах го с още едно „Смит“. Наистина се гордеех със себе си. Много жалко, че нямаше с кого да споделя постижението си. Но знаех, че ако кажа на някой за Смит Смит, ще е добър повод за принудително пътешествие до лудницата, а не ми беше интересно да ходя там.

Ще пазя Смит Смит за себе си.

Отново се замислих за обувките си.

ПЕЧЕНА ПУЙКА С ГАРНИТУРА

Пристигнах при радиостанцията в шест без десет. Исках да съм там навреме, за да покажа, че съм отговорен частен детектив, който си има по-важна работа от това през цялото време да мисли за Вавилон.

Пред радиостанцията нямаше никой.

Клиентът ми, който и да беше, още не беше пристигнал.

Много ми беше любопитно кой ли ще се появи.

Не знаех мъж ли ще е, жена ли. Ако беше жена, надявах се да е много богата и красива, да се влюби до полуда в мен и да поиска да се оттегля от частния детективски бизнес и да заживея в разкош. Половината време щях да я чукам, другата половина — да си мечтая за Вавилон.

Хубав живот щеше да е.

Направо няхах търпение да го почна.

После се замислих какво ли ще се случи, ако се появи клиент от типа на Сидни Грийнстрийт и поиска от мен да проследя филипинския готвач, любовник на жена му. Щеше да ми се наложи да прекарвам сума ти време на тезгяха в кафенето, където той готви, и да го гледам как готви.

Този случай щеше да се проточи цял месец.

Всяка седмица щях да се срещам със Сидни Грийнстрийт в огромния му апартамент в Пасифик Хайтс и да му описвам подробно всичко, което филипинският готвач е правил през тази седмица. Той щеше да се интересува от всичко, което прави филипинският готвач — до такава степен, че да иска да знае какво е било менюто за сряда в ресторанта, където готви.

Щях да седя срещу Сидни Грийнстрийт във фантастичния апартамент, пълен с редки произведения на изкуството. Апартаментът щеше да е с потресаващ изглед към Сан Франциско, аз щях да държа в ръка чаша с петдесетгодишно шери, а Питър Лоре^[1], който щеше да е икономът, постоянно щеше да ми я долива.

Питър Лоре щеше да демонстрира хладно безразличие към разговора ни, докато е в стаята с нас, но после щях да го засека как се мотае около вратата и подслушва.

— Какво беше менюто в сряда? — щеше да ме попита Сидни Грийнстрийт, стиснал изящна чашка за шери, която изглеждаше съвсем неуместно в месестата му длан.

Питър Лоре щеше да се мотае от другата страна на отворената врата на всекидневната и да се преструва, че бърше праха от една огромна ваза, но всъщност щеше да слуша много внимателно какво си говорим.

— Супа от домати и ориз — щях да докладвам. — Салата „Уолдорф“.

— Супата не ме интересува — щеше да каже Сидни Грийнстрийт. — Нито пък салатата. Искам да знам какви бяха предястията.

— Съжалявам — щях да кажа. Обаче в края на краищата той даваше парите. Той плащаше сметката. — Предястията бяха:

Пържени скариди
Морски костур на скара с лимоново масло
Филе от морски език със сос тартар
Телешко фрикасе със зеленчуци
Яхния от солено говеждо с яйце
Свинска пържола на скара с ябълков сос
Дроб от младо теленце на скара с лук
Пилешки крокети
Крокети с шунка в сок от ананас
Паниран телешки котлет с кафяв сос
Пържено пролетно пиле
Печена вирджинска шунка със сладки картофи
Печена пуйка с гарнитура
Говеждо филе клуб от младо биче, хранено с
царевича
Агнешки пържоли по френски с грах
Нюйоркско говеждо филе

— Опитва ли някое от предястията? — щеше да ме попита той.

— Да — щях да му отговоря аз. — Печената пуйка с гарнитура.

— И как беше? — щеше да се наведе той нетърпеливо към мен в креслото си.

— Ужасна — щях да кажа.

— Хубаво — щеше да произнесе той с огромна наслада, примлясквайки от удоволствие. — Не разбирам какво намира тя в него. И двамата са свине. Заслужават се един друг.

После щеше да замълчи, да се облегне удобно в креслото и да отпие одобрително глътка шери. Щеше да ме погледне със задоволство в ленивите си тропически очи.

— Печената пуйка с гарнитура е била ужасна? — щеше да ме попита. — Толкова ли беше зле наистина? — почти с усмивка на уста.

— По-гадна гарнитура не съм ял — щях да му кажа аз. — Според мен беше от кучешки лайна. Не знам как така някои я ядат. Аз я близнах и ми беше достатъчно.

— Много интересно — щеше да каже Сидни Грийнстрийт. — Колко интересно само.

Аз щях да хвърля един поглед на Питър Лоре, който щеше да се преструва, че бърше праха от голяма зелена ваза с изрисувани по нея китайци на коне.

И според него забележките ми за печената пуйка с гарнитура щяха да са много интересни.

[1] Известен холивудски актьор. — Бел.прев. ↑

ПЕПЕЛЯШКА НА АВИОЛИНИИТЕ

Стоях си там, пред радиостанция WHYZ2 „Пепеляшка на авиолиниите“ и си мислех за Сидни Грийнстрийт, Питър Лоре и печената пуйка с гарнитура, когато отпреде ми спря кадилакът, минал покрай мен, докато отивах към моргата, и задната врата се отвори плавно. На задната седалка седеше красавицата блондинка, която видях да излиза от моргата.

Направи ми знак с очи да се кача.

Син знак.

Седнах до нея.

Беше облечена с кожено палто, което струваше повече от всичките ми познати, събрани накуп и умножени по две. Усмихна ми се.

— Какво съвпадение — каза. — Видяхме се в моргата. Светът е малък.

— Дума да няма — казах. — Както разбирам, вие сте моят...

— Клиент — довърши тя. — Имате ли оръжие?

— Да — отвърнах. — Имам.

— Добре — каза тя. — Много добре. Според мен ще станем приятели. Близки приятели.

— Защо ви е нужен въоръжен човек? Какво се изисква от мен? — попитах.

— Виждала съм го по филмите — каза ми тя с усмивка.

Имаше идеални зъби. Толкова идеални, че чак се притесних за моите. Устата ми сякаш беше пълна със счупени стъкла.

Зад кормилото седеше същият шофьор, който я взеше и предния път. Вратът му бе много мощен. Откакто се качих в колата, той не бе поглеждал назад. Седеше със забит напред поглед. Вратът му сякаш можеше да нащърби брадва.

— Удобно ли ти е? — попита ме богатата блондинка.

— Да — отвърнах. Този филм бях го гледал.

— Господин Кливланд — обърна се тя към шофьора, чийто врат трепна в отговор.

Колата бавно потегли по улицата.

— Накъде сме? — попитах безцеремонно.

— Към Сосалито да пийнем по бира — отвърна тя.

Стори ми се странно.

Последното нещо на света, на което тя приличаше, беше пиячка на бира.

— Изненадан ли сте? — попита ме тя.

— Не — излъгах.

— Не сте искрен — усмихна ми се тя.

Зъбите й наистина си ги биваше.

— Добре де, малко — признах.

Парите бяха нейни. Щях да играя на всяка игричка, която тя поискаше.

— Хората винаги се панират, като кажа, че искам бира. Те, естествено, решават, че съм от дамите, които предпочитат шампанско — заради начина, по който изглеждам и се обличам. Но външността може да лъже.

Когато спомена шампанското, вратът на шофьора потръпна яростно.

— Господин Кард? — каза тя.

— О. — Отново отместих поглед от врата на шофьора към нея.

— Не мислите ли така? — продължи тя. — Или сте от хората, които съдят по външността?

Вече казах, парите бяха нейни, а на мен ми трябваша.

— Честно казано, госпожице, изненадан съм, че пиете бира.

— Наричайте ме госпожица Ан — каза тя.

— Добре, госпожице Ан, изненадан съм, че предпочитате бирата пред шампанското.

Вратът на шофьора пак потръпна яростно.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Вие обичате ли шампанско? — каза тя и щом произнесе думата „шампанско“, вратът на шофьора отново потръпна.

Тръпненето беше толкова мощно, че сякаш можеше да ти строши палеца, ако в този миг докоснеш врата му. Врат, с който не можеш да не се съобразяваш.

— Господин Кард, чухте ли ме? — попита тя. — Вие шампанско ли предпочитате? Обичате ли шампанско?

Вратът пак се разтресе като горила, която друсва решетките на клетката си.

— Не, обичам бърбън — казах. — „Олд Кроу“ с лед.

Вратът на шофьора престана да трепери.

— Колко забавно — каза тя. — Ще си прекараме чудесно заедно.

— Какво ще правим? — попитах.

— Не се безпокойте — отвърна тя. — Има много време.

Вратът на шофьора не мръдна, докато карахме през Сан Франциско към моста Голдън гейт. Виждах, че този врат притежава потенциал за създаване на неприятности. Замислих се какво ли може да ти се случи, ако вземеш, че ядосаш тоя врат. Представата никак не ми хареса. Ще се погрижа да поддържам доброто отношение на врата към себе си. Двамата с този врат ще да станем приятелчета, ако успея да постигна своето.

Вратът не обичаше думата „шампанско“.

Занапред много ще внимавам да не използвам тази дума.

Вратът харесваше думата „бърбън“, така че щеше много често да я чува.

В какво, по дяволите, се забърквах?

Пътувахме по улица „Ломбард“ към Голдън гейт и към онова, в което ми предстоеше да се забъркам.

СМИТ СМИТ СРЕЩУ СЕНКИТЕ РОБОТИ

На половината път към моста Голдън гейт, както си седях до прекрасна богата дама в кола, карана от великански и много неуравновесен врат, изведнъж ме осени. Името на моята поредица за онзи частен детектив във Вавилон. Ще я нарека „Смит Смит срещу сенките роботи“. Жестоко заглавие! Щях да се побъркам от радост.

— Какво има? — попита клиентката ми, която от няколко минути не бе казала нищо.

Започнах да произнасям на глас заглавието на поредицата. Стана неволно — но успях да млъкна веднага след като първата дума изскочи навън.

— Смит... — произнесох и пресякох останалите думи, като стоварих върху езика си въображаем слон.

— Смит? — попита клиентката ми.

Вратът на шофьора като че аха-аха и ще потръпне. Много ясно, че не го исках.

— Току-що си спомних, че един мой приятел вчера имаше рожден ден, а аз го забравих — обясних. — Щях да му нося подарък. Казва се Смит. Чудесен човек. Рибар. Има лодка долу на кея. Със сина му израснахме заедно. И двамата учихме в гимназия „Галилео“.

— О — възкликна богатата блондинка моя клиентка с леко отегчен тон.

Не ѝ се слушаше за рибар на име Смит. Зачудих се как ли би реагирала, ако довърших онова, което бях започнал да казвам: Смит Смит срещу сенките роботи.

Много ще ми е интересно да видя как ли би го възприела. Слава богу, че казах само „Смит“. Можеше да остана без клиент или, още по-зле, онзи врат току-виж се задействал.

В момента вратът беше спокоен и караше по моста.

Долу товарен кораб излизаше в открито море.

Светлините му се носеха над водата.

— Искам да откраднете един труп — каза клиентката ми.

СУТРЕШНИЯТ ВЕСТНИК

— Какво? — възкликнах, защото едно „какво“ в случая без съмнение беше необходимо и нищо друго освен „какво“ не би било адекватно на ситуацията.

— Искам да откраднете един труп от моргата.

Друго не каза.

Очите ѝ бяха много сини. Дори и в сумрака на колата се виждаше колко са сини. Бяха втренчени в мен. Очакваха да отговоря.

И вратът също очакваше.

— Готово — казах. — Ако сумата е достатъчно интересна, утре ще оставя на прага ти и трупа на Ейбрахам Линкълн заедно със сутрешния вестник.

Точно това искаше да чуе тя.

Вратът също.

— Как ви звучи хиляда долара? — попита ме дамата.

— За хиляда долара — казах — цяло гробище ще ти домъкна.

ВКУС КЪМ БИРАТА ПРИ БЮДЖЕТ ЗА ШАМПАНСКО

Светлините на Сан Франциско, блеснали отвъд залива, изглеждаха красиви от малкия бар в Сосалито, където седяхме.

Клиентката ми се наслаждаваше на бирата си. Пиенето на бира ѝ доставяше огромно удоволствие. Не пиеше така, както можеше да се очаква. В начина, по който боравеше с бирата, нямаше нищо дамско. Лочеше я като току-що взел заплатата си докер.

Беше свалила коженото си палто. Отдолу беше с рокля, подчертаваща умопомрачителна фигура. Цялата работа приличаше на евтино криминале. Не можех да повярвам.

Вратът беше навън в колата и ни чакаше, така че се чувствах малко по-спокоен. Ако исках, можех да употребя думата „шампанско“, без да се страхувам от неизвестното. Светът със сигурност е странно място. Нищо чудно, че прекарвам толкова време в мечти за Вавилон. По-безопасно е.

— Къде е трупът, който искаш да открадна? — попитах, наблюдавайки как тази богата дама с изящна външност удря мощен гълток бира. И после се оригва.

— Бирата наистина ти харесва, нали?

— Имам вкус към бирата при бюджет за шампанско — обясни тя.

Когато каза „шампанско“, неволно се огледах за врата. Слава богу, беше си в колата.

— Кажете сега за този труп, дето го искаш — подканих я.

— Къде държат труповете? — попита тя, като да бях бавнозагриващ.

— На много места — отвърнах, — но най-вече в земята. Ще ми трябва ли лопата?

— Не, глупчо — отвърна ми тя. — Трупът е в моргата. Не е ли логично да държат труп там?

— Да — рекох. — Става.

Тя люсна нова яка глътка бира.

Магнах на келнерката да донесе още бира. През това време клиентката ми пресуши онази пред себе си. Според мен току-що беше поставила световен рекорд по бързо изпиване на бира за богаташки. Според мен и Джони Вайсмюлер не би пресушил по-бързо халба бира.

Келнерката тропна нова бира пред нея.

Аз все още се плациках с бърбъна с лед, който си бях поръчал на влизане в бара. Нямах да пия повече. Не бях кой знае какъв пияч — пийвах сегиз-тогиз по някоя чашка и мярката ми беше едно питие.

Тя се нахвърли на втората бира със същото настървение, както и на първата. Не бе излъгала, когато каза, че е бираджийка.

— Мислите ли, че ще успеете да откраднете труп от моргата? — попита тя.

— Да, ще се оправя — отвърнах.

И тогава нещо изскочи в ума ми като заек на стрелбище. Дървен крак ми беше казал, че тя е огледала тялото на мъртвата проститутка за възможна идентификация като нейна роднина, но после каза, че жената не е същата. И се държала много хладнокръвно през цялото време, все едно всеки ден оглежда труповете.

Сетих се, че на тръгване от моргата плачеше.

Ставаше интересно.

Уж нехайно подхвърлих:

— Чий труп искате да открадна от моргата?

— Не е важно чий е — каза тя. — Това си е моя работа. Искам само да ми го доставите. Трупът е на млада жена. Намира се на горния етаж, в залата за аутопсии. Там има вградена в стената хладилна камера за труповете с четири отделения. Жената е горе вляво. На показалеца на крака ѝ е закачен етикет с името „Джейн Доу“^[1]. Донеси ми я.

— Добре — казах. — Къде да занеса тялото, след като го открадна?

— Искам да я закарате на гробището — каза тя.

— Проста работа — рекох. — Те труповете и без това свършват там.

Поръчах ѝ нова бира. Вече беше пресушила втората. Не бях виждал бирена халба да добива с такава бързина толкова празен вид. Тази буквално дишаше бира.

— Благодаря ви — каза тя.

— Кога искаш трупа? — попитах.

— Довечера — отвърна тя. — В гробището „Свещен покой“.

— Доста скоро ми звучи — казах. — А мога ли да попитам какво ще правите с него?

— Хайде, умничето ми — рече тя. — Какво правят с труповете на гробищата?

— Добре — казах. — Схванах картинката. Искаш ли да донеса и лопата?

— Не — отвърна тя. — Просто докарайте трупа на гробището, ние ще се погрижим за останалото. От вас искаме само тялото.

Като каза „искаме“, реших, че множественото число предполага и врата.

Поръчах ѝ нова бира.

[1] Фиктивно име, което се използва за лица от женски пол с неидентифицирана самоличност. — Бел.прев. ↑

ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ ВЪВ ФАБРИКА ЗА НАКОВАЛНИ

— Сега е седем и половина — каза ми тя на задната седалка на лимузината, докато вратът ни караше обратно към Сан Франциско. — Искам тялото да е на гробищата в един часа — додаде тя много отчетливо, без шестте бири, които беше излюскала за рекордно време, да ѝ окажат и най-малкото въздействие.

— Добре — казах. — Но ако закъснея, почвайте без мен.

Вратът на предната седалка потръпна.

— Пошегувах се — обясних.

— Много е важно тялото да бъде там в един часа — подчерта тя.

Седеше съвсем близо до мен, а дъхът ѝ изобщо не лъхаше на бира. Освен това, след като излочи шестте бири, тя се качи в колата, без да се отбие до тоалетната. Чудех се къде ли, по дяволите, е отишла всичката бира.

— Не се тревожи — казах. — Ще доставя тялото навреме.

— Чудесно — рече ми тя.

Поумълчах се, преди да продължа. Искях да подбера точните слова за онова, което възнамерявах да кажа. Не исках от устата ми да излязат лигави или неадекватни думи.

— Трябва ми половината хонорар в аванс — казах. — Освен това ще са ми нужни триста долара за текущи разходи. Ще се наложи тук и там да бутна рушвет. Според мен и вие можете да прецените, че краденето на труп от моргата не е работа като за всеки ден. Този град не обича особено да губи трупове. Хората имат навика да задават въпроси. И за да им осигурим отговор, ще трябва пари.

— Разбирам — каза тя.

Погледнах я.

Къде, по дяволите, се беше дянала бирата?

— Господин Кливланд — обърна се тя към врата шофьор.

Вратът бръкна в джоба на сакото си, извади пачка банкноти и ми я подаде. Пачката съдържаше точно осемстотин долара в банкноти от

по сто. Все едно ми четяха мислите.

— Това достатъчно ли е? — попита ме тя.

Когато ми подадоха парите, едва не припаднах. Такова нещо ми се беше случвало толкова отдавна, колкото са светлинните години до най-близката звезда. Не бях виждал толкова пари накуп, откакто ми платиха за катастрофата.

Това определено беше началото на подем в живота ми. По-щастлив не можех да бъда, както си се возех по моста Голдън гейт — и за да спечеля тези пари, трябваше само да открадна един труп.

После вратът за пръв път проговори. Глас, който прокълнтя като земетресение във фабрика за наковални, излезе от предната му страна — той изобщо не си направи труда да се извърне към мен.

— И да не се издъниш — заръча той. — Това тяло ни трябва.

ЧАСТНИТЕ ДЕТЕКТИВИ НА САН ФРАНЦИСКО

Не взех думите на врата насериозно. Да открадна този труп, изобщо не беше трудна задача. Нищо работа. Все едно вече беше в гробището.

Когато преминахме през бариерата, се чувствах чудесно.

Светът беше мой.

Отново пари!

Ще мога да се отърва от някои дългове, ще мога отново да си наема кантора, а може би дори и секретарка на половин работен ден. Дори бих могъл да си позволя стара кола, с която да обикалям напред-назад.

В този момент всичко ми се струваше възможно най-прекрасно. Гледах света през розови очила. Не ме тревожеше дори това, че не проумявах къде ли там вътре в изтупаната ми клиентка бяха изчезнали шестте халби бира. Все някъде из нея бяха. Само това ми трябваше да знам.

Нещо щукна на доволния ми ум.

Не устоях да не попитам за него.

— Между другото — рекох — как научихте за мен? Искам да кажа, в Сан Франциско по-известните от мен детективи са толкова много. Защо избрахте мен?

— Вие сте единственият, на когото можехме да се доверим да открадне труп за нас — обясни богатата блондинка. — Останалите сигурно щяха да имат скрупули. Вие нямате.

Вярно си беше.

Изобщо не им се обидих.

Нямах какво да крия.

— Откъде научихте за мен? — попитах.

— Имам си източници — отвърна тя.

— И да не се издъниш — повтори вратът.

БЪДЕЩА ПРАКТИКА

Помолих ги да ме оставят пред една луксозна жилищна сграда с портиер през няколко преки от мястото, където живея. Казах им, че живея тук.

Те спряха пред сградата и аз слязох.

Портиерът ме изгледа с любопитство.

— Благодаря, че ме докарахте — казах им.

Щом слязох от колата, вратът се обърна към мен и каза:

— Защо слизаш тук? — попита ме той. — Ти не живееш тук. Ти живееш в един капан за плъхове на няколко преки по-нататък. Но сигурно имаш нужда да се разкършиш. Не ни пука къде живееш. Искаме само трупът да е на южния вход на гробището „Свещен покой“ в един часа. На секундата.

Стоях там и не знаех какво да кажа.

Кои бяха тези хора? Как така знаеха толкова много за мен? Не знаех, че съм чак толкова популярен.

— Упражнявам се — отговорих най-накрая. — Някой ден ще живея тук.

Вратът заговори пак:

— И да не се...

— Знаем — прекъснах го аз. — Издъниш.

— Ще се видим скоро, господин Кард — обади се излъсканата блондинка, скътала шест халби бира нейде в прекрасното си тяло.

Колата бавно потегли.

Сподирих я с поглед, докато зави зад един ъгъл и изчезна.

Портиерът започна да мете тротоара. Метеше много близо до мен. Размърдах се.

СИ КАРД, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

Все още не бях позвънил на майка си.

Сигурно вече се е върнала от гробищата.

По-добре да приключа с това. А и можех да ѝ кажа, че ще ѝ върна част от заема. Разбира се, нямаше да ѝ кажа какъв ми е хонорарът, защото щеше да поиска повече, отколкото имах намерение да ѝ върна.

Сега бях много заинтересован да се сдобия с кантора, секретарка и кола. Майка ми може да почака. Свикнала е. Тя просто ще вложи парите в банката, а това бе последното място, на което исках да попаднат парите ми.

Нуждаех се от кантора, на чиято врата да пише

СИ КАРД

ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

със златни букви, и разкошна секретарка, на която да диктувам:

Драги г-н Купъртино,

Много благодаря за петстотинте долара премия, задето открих дъщеря ви. Удоволствие е да се работи с такъв джентълмен. Ако някога пак я загубите, знаете къде да ме намерите. Следващия път е за сметка на заведението.

Искрено ваш

Си Кард

Освен това имах нужда от кола, с която да обикалям из града, без да си протривам подметките. На частен детектив, който ходи пеш или се вози на автобус, някак му липсва класа.

Клиентите се изнервят при среща с частен детектив, ако от джоба на ризата му стърчи автобусен билет.

Но точно сега беше по-добре да се обадя на майка си.

Изминах една-две преки и стигнах до уличен телефон.

Пуснах монетата и вдигнах слушалката. Нямаше сигнал. Натиснах копчето за връщане, но монетата ми си остана вътре. Щракнах с вилката. В слушалката все така цареше тишина, но ни най-малко благоговейна. Телефонът беше глътнал шибаната ми монета.

Мамка му!

Обеднях с едно петаче.

Едрият бизнес отново ме прецака.

Треснах телефона с юмрук един-два пъти, за да покажа, че има и хора, които не са готови да бъдат обрани без борба.

Зарязах телефонната кабина и изминах половин пряка.

Обърнах се и изгледах сърдито телефона.

Един старец стоеше в кабината. Държеше слушалката и говореше с някого по телефона.

Просто няма как да спечелиш.

Зачудих се дали онзи старец е пуснал монета, или по някакъв крайно несправедлив начин е успял да се обади за сметка на моята.

Единственото отмъщение за мен в тази ситуация беше мисълта, че ако дядката се е обадил с моята монета, сега звъни на своя лекар за съвет, как да облекчи ужасния пристъп на хемороиди.

Това беше единственият начин, по който можех да изляза с достойнство от тая кофти сделка.

Обърнах се и се отправих към автобусната спирка на улица „Клей“. Ще взема автобуса до моргата. Можех да взема и такси, но реших да се повозя на автобус като един вид сбогуване, защото никога вече нямаше да пътувам с автобус.

Беше ми за последно.

Една млада жена чакаше автобуса.

Що-годе си я биваше и реших да изпробвам новодобитото си богатство. Усмихнах ѝ се широко и я поздравих с „Добър вечер“.

Тя не ми се усмихна в отговор, не ме поздрави с „Добър вечер“.

Само нервно ми обърна гръб.

Изведнъж автобусът изникна една пряка по-нататък.

Минута по-късно седях в него на път за моргата. Качих се пръв и когато седнах напред, младата жена отиде чак в дъното.

Жените никога не са си падали особено по мен, но това щеше да се промени веднага щом откраднех онзи труп, получех остатъка от хонорара си и станех най-прочутият частен детектив в Сан Франциско... е, хайде да е в Калифорния... не, хайде да е в Америка. Защо да се съгласявам с по-малко от цялата проклета страна?

Вече имах безотказен план, как да открадна трупа.

Нищо не можеше да се обърка.

Планът беше съвършен.

Така че се облегнах назад и се размечтах за Вавилон. Умът ми се приплъзна в миналото без всякакво усилие. Вече не бях в автобуса. Намирах се във Вавилон.

ГЛАВА 1

СМИТ СМИТ СРЕЩУ СЕНКИТЕ РОБОТИ

Дълбоко в най-затъntenите кътчета на своето мазе лаборатория, скрито под клиниката, в която подмамваше нищо неподозиращите болни само за да ги превърне в сенки работи, доктор Абдул Форсайт изваждаше човек, превърнат в сянка, от дяволската си трансформационна камера.

— Бива си я — промърмори той, оглеждайки текстурата на сянката.

— Вие сте гений — обади се верният му помощник Рота.

Застанал до доктора, той гледаше сянката. След като се възхити на сръчната си работа, доктор Абдул Форсайт подаде сянката на Рота, който я пое и я трупна най-горе върху двуметровата купчина от сенки. В купчината имаше хиляда сенки. В лабораторията имаше десетина купчини.

Доктор Форсайт разполагаше с достатъчно сенки, за да създаде изкуствена нощ, способна да покрие малък град. Липсваше му само едно, за да приведе този замисъл в действие. Тази липсваща съставка бяха живачните кристали, току-що изобретени от доктор Франсис, хуманен лекар, посветил живота си на благотворителност във Вавилон. Живееше до портата на Ищар с прекрасната си дъщеря Синтия, която имаше несъща сестра на име Нанадират.

Доктор Франсис беше изобретил живачните кристали като източник на хранване на ракетата, която строеше, за да полети с нея към Луната.

След като Рота остави сянката на нещастния занаятчия, производител на сандали, дошъл в клиниката, за да му прегледат раната, и в крайна сметка превърнат в сянка и в част от дяволски план, той се върна при злия си господар.

— Ами сега, шефе? — попита той.

— Живачните кристали... — отвърна доктор Абдул Форсайт. — После се залавяме за работа — и двамата се засмяха злокобно.

По смеха им се познаваше, че работата, с която са се захванали, не предполага пенсионни привилегии. За това, с което се занимаваха те, пенсия не даваха.

БЪРЗИЯТ СТРЕЛЕЦ

Изведнъж осъзнах къде се намирам, и като на бърз стрелец от каубойски филм ръката ми изхвърча нагоре и дръпна връвта на звънеца, за да спре автобусът. Слязох тъкмо навреме.

Още няколко секунди и щях да си пропусна спирката.

Мечтите за Вавилон са опасна работа.

Една грешка в изчисленията и вече си на няколко пресечки от спирката си.

За щастие пътувах с автобус за последен път и вече нямаше да ми сеналага да се притеснявам, че ще си пропусна спирката. Слава богу. Веднъж, унесен в мечти за Вавилон, стигнах чак до края на линията и нямах пари за връщане, а шофьорът не искаше да ме остави да пътувам без пари. Дори и след като му обясних, че нямам пари, и го излъгах, че съм заспал.

— Непрекъснато ми ги разправят тия — каза той, проявявайки забележителна липса на съчувствие за тежкото ми положение. — Не можеш да си платиш с истории, за да се возиш на автобуса ми. Искам пет цента. Ако ги нямаш, слизай от автобуса ми. Не аз измислям правилата. Пътуването струва пет цента. Аз просто си върша работата, така че слизай от автобуса ми.

Не ми хареса начинът, по който този мръсник непрекъснато повтаряше „автобуса ми“, като че проклетият автобус беше негов.

— Автобусът твоя собственост ли е? — попитах.

— Какво искаш да кажеш? — попита ме той.

— Искам да кажа ти ли си собственик на автобуса? Все повтаряш „автобуса ми“, та си помислих, че сигурно шибаният автобус си е твой собствен и че после го откарваш вкъщи и спиш с него. Може би дори си женен за него. Този автобус е жена ти.

Не можах да кажа нищо повече, защото шофьорът ми прасна един, както си седеше на седалката, и аз се строполих в несвяст. Осветлението угасна. Свестих се десет минути по-късно, седнал на тротоара облегат на витрината на някаква дрогерия.

Но онова, което направи края на пътуването ми съвършен, беше нещото, което ме върна в съзнание: едно куче пикаеше отгоре ми. Сигурно много му приличах на пожарен кран. Както и да е, това вече беше минало. Имах в джоба си осемстотин долара и за последен път пътувах с автобус.

Щом слязох, се обърнах и изкрещях на шофьора: „Майната ти!“. Той като че се сащиса. Пада му се. Никога вече няма да ме опикават кучета.

ТАЛАСЪМИ ТРУПОКРАДЦИ

Докато влизах в моргата, се разминах с двама типове, които мъкнеха навън голям чувал. Не личеше какво има в чувала, но беше тежко. Като че доста бързаха. Пред моргата беше паркирана кола с отворен багажник. Натовариха чувала в багажника, затвориха капака и потеглиха. Толкова бързаха, че задните гуми изсвириха на тръгване.

Зачудих се за кратко какво ли имаше в чувала. Май беше късничко да се изнасят разни неща от моргата, но очевидно тези двамата си имаха основание, защото току-що бяха направили тъкмо това. Влязох в моргата и потърсих Дървен крак, но не го намерих. Нямах го нито в залата за аутопсии, нито долу в „хладилния склад“ при любимите му трупове. Върнах се в преддверието и ето ти го Дървен крак, задава се през вратата с книжен плик в ръка. Закуцука към мен по коридора.

— Е — рече ми той, — и ако това не е балсам за болните очи! Какво правиш пак тука? Търсиш си партньорка, която да не ти отстъпва по некадърност в танците? Е, тук ги имаме такива. Мъртъвците танцуват почти толкова зле, колкото и ти, Частен.

Това си беше шегичка, която Дървен крак обичаше да повтаря възможно най-често. Веднъж бяхме излезли заедно на танци с две стенографки. Винаги съм бил ужасен танцьор. Според него било наистина забавно да ме гледа как се опитвам да танцувам с тъпа червенокоска.

Разбира се, Дървен крак е страхотен танцьор. Това винаги смайва хората. Често цялата зала замира — всички застиват на място и гледат как Дървен крак танцува. Направо не могат да повярват. Когато танцувам аз, на никой не му пука.

Разни хора дори съвсем насериозно са предлагали на Дървен крак да открие танцово студио като Артър Мъри^[1].

Ще ми се да го видя това.

— Какво има в плика? — отклоних темата от моите танцови способности.

— Сандвич, но няма да получиш. Това ми е вечерята. Какво правиш ти тук, Частен? Дошъл си да ми върнеш револвера и петдесетарката, която ми дължиш? Силно се надявам, но мисля, че сърцето ми няма да го издържи.

— Не — отвърнах му. — Имам делово предложение за теб.

— Ти си твърде разорен, за да излизаш с делови предложения — каза ми Дървен крак. — Така че какво всъщност искаш?

— Без майтап — казах. — Съвсем истинско предложение, подплатено с пари.

— Пари ли?! — възкликна той. — Ти?!

— Да, кривият ми период свърши. На път съм да се издигна. Нищо не може да ме спре.

— Знам те, че не си по пиенето, Частен, така че сигурно си трезвен. Христе боже. Първо Пърл Харбър, а сега ти ми излизаш с делово предложение. Какво още?! Хайде да се върнем в канцеларията ми и да си поговорим за това, но за теб ще е добре да не ме баламосваш, защото, ако ме баламосваш, ще получиш трески в дланта.

„Канцеларията“ на Дървен крак беше едно бюро в залата за аутопсии.

Тръгнах след него. Той подрипваше ловко на дървеното си стъбло.

— Хей — спомних си аз изведнъж за онези двамата и чувала, който носеха. — Да са вземали от тук нещо преди няколко минути?

— Какво искаш да кажеш?

— Двама мъже излязоха от тук с голям чувал, пълен с нещо.

— Не — отвърна Дървен крак. — Никой не е трябвало да взема нищо от тук. Твърде късно е. Според мен градът и окръгът Сан Франциско току-що са били обрани. Чудя се какво ли са задигнали. Какво, по дяволите, може да открадне човек от моргата? Тука имаме само едно. Тъй де, това да не ти е бакалница — и щом го каза, той млъкна и ме изгледа много сериозно. После се почеса по брадичката и въздъхна. — Както казах — додаде той, — тук имаме само едно нещо и, предполагам, вече са с един брой по-малко.

— И ти ли си мислиш същото, което започвам да си мисля и аз? — попитах, като започвах да си го мисля.

— Мда — рече той, — таласъми трупокрадци.

[1] Артър Мъри (1895–1991) — през 20-те години основава танцовото студио, „Артър Мъри денс“. Изгражда реномирана верига школи по танци. Името му е символ на лекотата и елегантността в танца. — Бел.прев. ↑

СТУДЕНИ ПАРИ БЕЗ СЪРЦЕ

Върнахме се в „канцеларията“ на Дървен крак — залата за аутопсии.

Щом стигнахме там, Дървен крак застана за малко пред малката камера за мъртъвци, вградена в стената. Това беше минихладилник, който побираше четири група. Останалите ги държаха долу в големия хладилен склад. Тези, дето ги държаха горе, бяха по-особени. Не знам защо. Никога не съм питал. Не ми пукаше.

Мислех си, че Дървен крак ще провери дали някой не липсва в камерата, но вместо това той отиде до бюрото, седна и извади сандвича от книжния плик. Махна към джезвето с кафе, оставено на котлона на съседното бюро.

— Налей си — подкани ме той и посочи към мивката за аутопсии, на която имаше няколко чаши. — И като си почнал, налей и на мен. Възнамерявам да си изям сандвича, докато е още топъл.

— Да — казах. — Разбирам. Само се чудя кой би откраднал труп от моргата.

— Казах ти — отвърна Дървен крак, отхапвайки от сандвича с бекон, маруля и домати, — доброто старо Бе Ме Де.

Думите му се омешаха със сандвича, но все още ги различавах.

— Таласъми трупокрадци. Но защо, по дяволите, не си вземат труп от гробището? Защо им е от моите?

— Сигурно са искали пресен, а не престоял — предположих.

— Звучи ми логично — съгласи се Дървен крак. — Един вид. Май.

Налях две чаши от кафето на Дървен крак и отпих от моята. Щом течността удари по вкусовите ми брадавици, направих гримаса. Кафето му все едно ти го набиваха в устата с бейзболна бухалка, така въздействаше.

— И мъртвец ще съживиш с това кафе — рекох му.

— Не си мисли, че не съм си го мислил — рече ми той. — Особено онази малка курвичка, дето ми я докараха сутринта.

— Искаш да кажеш онази, дето се готвеше да я чукаш, когато наминах?

— Не се готвех да я чукам — възрази ми Дървен крак.

— Не знам откъде ти щукват такива идеи. Нека кажем, че просто съм почитател на човешкото тяло. Обичам контурите и линиите му.

— Това е друг начин да кажеш същото — възразих. — От моето място ти изглеждаше така, сякаш след пет секунди щеше да я набримчиш.

— Хей, ами ти какво дириш пак тук? — смени темата Дървен крак.

— Казах ти. Имам делово предложение за теб. Можеш да изкараш пари.

— Как така да изкарам пари? — възкликна Дървен крак. — Ти вече ми дължиш пари. Кога ще ми ги върнеш? Ето от кои пари се интересувам.

— Веднага — отвърнах и бръкнах в джоба си. Знаех си, че щеше да ми се наложи да му върна парите, преди да продължа трансакцията.

— Ей ти сто — казах. Тази част много ми харесваше. — А сега ти ми дължиш пари, Пазителю на мъртвите.

Дървен крак не можеше да повярва, че държи в лепкавата си длан стотарка. Зяпаше я, като да беше някакво чудо. Изведнъж се превърна в един много щастлив Дървен крак.

— Трябва да е истинска. Знам, че не е мираж, защото я усещам в дланта си. Какво ти е деловото предложение? — попита. — Искам още. Знам точно за какво ще ги похарча.

— Там, откъдето дойдоха, има още двеста долара — казах му.

— Ура! — викна Дървен крак. — И какво трябва да направя?

— Ти имаш кола, нали?

— Да, един стар плимут — каза той. — Знаеш я колата ми. Защо?

— Искам да я взема на заем.

— Смятай я за твоя, стари друже — рече ми Дървен крак. — Къде са двестата долара? Това са най-лесните пари, които съм печелил някога!

— Това не е всичко, което искам — казах. — Има и още нещо. Него искам да го натоваря в багажника.

— Ще ти помогна — обеща Дървен крак. — Къде са стотачките?

— Не искаш ли да знаеш какво искам да ми помогнеш да натоваря в багажника? — попитах го.

— За двеста долара хич не ми пука какво ще товариш в багажника — отвърна той. — Ще ти помогна. Цял съм твой. Къде е то? — той се блещеше радостно срещу стотачката в ръката си.

— Тук — отвърнах.

— Какво?! — Дървен крак вдигна очи.

— Онова, което искам да натоваря в багажника, е тук — обясних. Дървен крак май се поозадачи. Размишляваше наум. Не му отне много време. Виждах го как мислено се доближава до онова, което исках. Стигна!

— Какво, по дяволите, става? Да не си мислиш същото, което си мисля и аз? — възкликна Дървен крак. — Не, не може два пъти в една и съща нощ. Каж ми, че греша.

— Не грешаш — казах му. — Странен е този свят. Наеха ме да открадна труп, а тялото, което тези хора искат да открадна, е точно тук, при теб.

— Че за какво им е мъртво тяло? — зачуди се Дървен крак.

— Самотни са, предполагам. Знам ли — казах. — Тяхна си работа, не ми пука, стига да видя как едни мънички зеленички се кокорят от дланта ми. Двестата долара все още ли те интересуват?

— Че как — отвърна Дървен крак. — Не ми дреме. Днес вече съм минус един труп, за който не получих нито цент, едно благодаря даже не ми казаха. Тъй и тъй ще трябва да обяснявам липсата на труп — та къде е един, там са и два. С теб съм. Покажи ми двестата долара да ги видя и после си избирай който щеш.

Дадох му двестата долара.

Той изпадна в екстаз.

— Избирай си — и замахна широко с ръката, в която стискаше парите. — Избирай си. Вземай когото искаш.

— Съжалявам, но ще се наложи да те разделя с любимата — казах му. — Надявам се, че не ти разбивам сърцето, все някоя ще я замени. Жени мрат непрекъснато.

— О, не — възкликна Дървен крак. — Нея недей. Любимка ми е.

— Съжалявам, друже — рекох.

Той поклати глава.

— Сега ще ти я извадя.

— Учудваш ме — рекох му. — Да продадеш любимата си за студени пари без сърце. Как можа?

— Лесно — отвърна Дървен крак. — И тя няма сърце. Докато те нямаше, ѝ направихме аутопсия.

ВРЕМЕТО ЛЕКУВА ВСИЧКИ РАНИ

Дървен крак си дояде сандвича.

— Хайде да товарим твоя леш — подкани ме той. — Много ми е кофти, че си тръгва. Тя беше най-красивият труп, който ми е идвал от години.

— Ще го преживееш — казах му. — Времето лекува всички рани.

— Не — поправи ме Дървен крак. — Двеста долара ги лекуват.

— Къде е тя? — попитах, преструвайки се, че не знам. Не ме питайте защо.

Дървен крак ми посочи хладилника в залата за аутопсии.

— Горевляво.

Приблжих се до хладилника, отворих горната лява врата и тръгнах да вадя таблата.

— Не, горе вдясно е — прекъсна ме Дървен крак. — Забравих. Преместих я. Тя е горе вдясно.

— Знам. Тук няма никой — казах.

Щях да обясня на Дървен крак, но той ме изпревари.

— Какво?! — Той се приближи до хладилника. — Тук трябва да има труп. Пъхнах един преди няколко часа. Какво, по дяволите, става? — погледна вътре, като че трупят се беше скрил там и той щеше да го намери. — Да му се не види! Като излязох да си купя сандвича, тука имаше една разведена, а сега я няма. Днес следобед се самоубила. Пъхнала си главата във фурната при пуснат газ. Къде ли е отишла? Тъй де, умряла си беше.

— Това е твой проблем — казах му. — Току-що ти платих двеста долара за тялото на една мъртва курва и си я искам. Тя е тука вляво, тъй ли? Сигурен ли си?

— Да. — Дървен крак клатеше глава, учуден, че трупа на разведената го няма. — Ето тук. — Той изтегли тавата, вдигна чаршафа и ето ти я и нея. — Виждаш ли, струва си двестата долара. Но къде ли

се е дянало другото тяло? Беше тук преди два часа. Сега го няма. Какво, по дяволите, става в тая морга?

Изведнъж ми хрумна нещо.

Слава богу, не беше за Вавилон.

— Чакай малко — рекох му. — Бас ловя на каквото си щещ, че онези двамата преди малко са задигнали от тук точно нейния труп.

— Според мен си прав, Частен — рече Дървен крак. — Прав си. Само това е станало. Откраднали са разведената. Че за какво му е нейното тяло на някого? Беше страшна грозница. Пияндура. Не знам за какво е притрябвала на някого. Беше пълен ужас. Според мен, като се е напъхала във фурната, е направила услуга и на себе си, и на света.

Интересно, помислих си. Май тук имаше нещо повече, отколкото се виждаше с просто око. Зачудих се дали ония двамата не бяха откраднали погрешния труп, а трупът, който са имали намерение да откраднат, не бе точно това, което съзерцавах сега.

Започваше да става сложно.

Може би тая работа нямаше да излезе толкова лесна, колкото ми се струваше в началото. Изведнъж много се зарадвах, че в джоба си имам зареден револвер. Кой знае? Можеше да влезе в работа.

Да, възможно беше тази нощ да се окаже дълга и щеше да е по-добре да се крепя на крака. Първото, което трябваше да направя, бе да измъкна от моргата трупа, за който ми бяха платили. Когато онези откриеха грешката си, можеше да се върнат да търсят правилния труп и сигурно нямаше да са много добрички.

ШОУТО НА ДЖАК БЕНИ

— Давай да изнасяме това нещо — казах.

— Виж к'во, Частен — рече ми Дървен крак. — Не говори така за нея. И на нея не й харесва да бъде умряла, ясно ли е?

Бях изправил на нокти пърхота на Дървен крак.

— Съжалявам — казах, макар че никак не съжалявах.

Просто исках да продължим.

— Ще намеря в какво да я сложа — кротна Дървен крак.

— Къде ти е колата? — попитах.

— Паркирана е отсреща през улицата — обясни Дървен крак. — Винаги я паркирам отсреща.

Той изкуцука до един шкаф и отвори вратичката. Там до една торба, пълна с мръсно пране, имаше куп изцапано от труповите бельо.

— Да му се не види! Тия гадове са ми откраднали торбата за пране! — възкликна Дървен крак, докато отвързваше другата торба и изсипваше съдържанието й върху купчината. — Значи им стават две кражби. Както и да е, тъкмо това смятам да кажа на полицията, след като ме фраснеш веднъж в ченето, така че да имам свястно алиби. Ще им кажа, че двама крадци на трупове са нападнали камерата. Оказал съм достойна съпротива, но те са ме нокаутирали. Може пък дори да получа медал и кметът да стисне моята студена, студена длан.

Напъхахме тялото на младата проститутка в торбата за пране.

Дървен крак се справи доста добре със сгъването му.

— Бива си те — похвалих го.

Той я погали по главичката, а после издърпа вървите и затегна торбата над темето й.

— Сбогом, бейби — промълви Дървен крак. — Ще ми липсваш.

— Не се тревожи — успокоих го. — Някога ще я настигнеш.

— Шегаджия — рече Дървен крак. — Трябва да те вземат в шоуто на Джак Бени.

СТРАННИ БЛАГИНИ ОТ ОКЛАНД

Дървен крак ми помогна да я отнеса до колата му.

Усмиввах се, докато той я мъкнеше.

Дървен крак ме погледна с любопитство.

— Я ме светни — каза той.

— Просто си мислех — рекох. — Като гледам, много трупове изнасят от тук в торби за пране. Ако продължава със същото темпо, към края на седмицата ще вземат да свършат и за да бъде това тук една сваятна морга в голям град, ще се наложи да вземеш на заем трупове от Окланд.

— Да не бях те питал — рече Дървен крак.

Вече бяхме прекосили улицата до половината. Мъкнехме трупа помежду си.

Дървен крак отвори багажника и набутахме тялото вътре. Той затвори капака и ми подаде ключовете.

— Хей, ами патлакът ми? — сети се той. — Кога ще ми го върнеш? Навсякъде из проклетата морга се разкарват разни крадци на трупове, включително тук присъстващите, и затова желязото ми трябва. Знаем ли какво, по дяволите, ще става тепърва — той кимна към моргата, в която труповете свършваха със страшна сила.

— Патлакът влиза в двестата долара — казах му. — Ще ти го върна утре заедно с колата.

— На яка далавера си — заяви Дървен крак.

— Искаш ли си трупа обратно? — попитах.

— Тцъ.

— Ти винаги си бил непостоянен с жените — казах му. — Сигурен ли си, че не си я искаш обратно?

— Твоя е — отвърна Дървен крак. — Вземам двестата долара и плащам на някоя жива да я опъна.

Той тръгна да пресича улицата, после изведнъж се спря и се въртна на пети — едната дървена.

— Хей — рече, — забрави да ми фраснеш един в ченето.
Алибито ми. Сещаш ли се?

— И още как — отвърнах. — Дай тук ченето.

Фраснах му един.

Главата му отскочи педя назад.

— Върши ли ти работа? — попитах.

Дървен крак си разтриваше челюстта.

— Върши. Благодаря ти, Частен.

— Карай, няма защо.

Куцукайки, той се върна в моргата.

УОРНЪР БРАДЪРС

Качих се в колата и пъхнах ключа в стартера. Сега ми оставаше само да се поразкарам няколко часа с нея и да убия малко време до един часа, когато трябваше да доставя тялото в гробище „Свещен покой“.

Преди да успея да запаля, някаква кола спря пред мен и от нея излязоха двама типове. Изглеждаха ядосани. Като че ли ги познавах отнякъде. Сетих се изведнъж. Бяха онези двамата, дето преди малко отмъкнаха трупа на разведената.

Изглеждаха вбесени.

На шофьорското място седеше трети.

Щом двамата слязоха от колата, той потегли.

Двамата — с много делова походка, като герои от гангстерски филм на „Уорнър брадърс“ — влязоха в моргата. Явно не бяха настроени шегаджийски.

Единият беше много едър, с квадратно телосложение.

Приличаше на свински бут с крака.

Дървен крак щеше наистина да си заработи двеста и петдесетте долара.

Потеглих.

ВАВИЛОНСКИ ОРИОН ЕКСПРЕС

Ще бъде много хубаво в „Смит Смит срещу сенките роботи“ да се включи сцена в морга — разсъждавах аз, докато карах по Кълъмбъс авеню с трупа на момичето, надеждно прибран в багажника.

Представих си как двамата с Нанадират влизаме във вавилонската градска морга да идентифицираме труп. Във Вавилон е мъглива нощ, а ние вървим по улицата към моргата. На една пряка от там сме.

— Не си длъжна да го правиш — й казвам. — Може да е малко гадничко. Човекът е прегазен от влак. Много малко е останало от него за идентифициране. Може би е по-добре да ме изчакаш навън.

— Не — отвръща тя. — Искам да вляза с теб. Не обичам да ми се губиш от погледа, когато мога да съм с теб. Знаеш колко съм привързана към теб. Ти си моят мъж, надутко такъв. Не ми пука, ако ще да са го прегазили три вавилонски Орион експреса.

Нанадират наистина е хлътнала яко по мен.

— Добре — казвам й. — Аз съм те предупредил.

— Нека да са шест вавилонски Орион експреса — отвръща Нанадират.

К'во гадже!

Един частен детектив във Вавилон не би могъл и да мечтае за по-добра секретарка.

ПАРТНЬОРИ В МЪЧЕНИЯТА

Ох, мамка му... довиждане, Вавилон.

Завих по улица „Юниън“ и се върнах обратно към моргата. Колкото и да се мъчех, не можех да оставя стария Дървен крак да забавлява онези двама главорези.

Мястото за паркиране на Дървен крак от другата страна на улицата, точно срещу моргата, беше свободно и аз спрях там. Огледах се за колата на главорезите, но тя не се виждаше. Изнизах се от колата като сянката на бананова кора и влязох бързо, но почти анонимно в моргата.

Държах ръка в джоба на самото си и опипвах заредения пищов. Бях готов за работа и исках да получа отговор, защо, по дяволите, тези мърльовци крадат трупове от моргата. Възнамерявах да разбера какво става.

Тъкмо това се смята, че правят частните детективи, и ако трябваше да упражня малко грубост, това напълно се вписваше в традицията.

Бях изминал половината коридор до залата за аутопсии, когато чух трясък и стон. Тези гадове вече бяха почнали да работят върху Дървен крак.

Сега ще си платят за това.

Застанах до затворената врата с револвера в ръка, готов да скоча вътре и да организирам малка изненадка. Чух нов стон и нов трясък. Последваха няколко секунди тишина и после ужасен писък...

Аааааааааааааааааааа!

Повикът от ада бе сигнал за величествената ми поява.

Нахълтах в залата за аутопсии, а там като някаква странна поздравителна картичка ме чакаше страхотна гледка. Първо на първо, Дървен крак седеше зад бюрото си с чаша кафе в ръка. Седеше си там най-спокойно и дори не трепна, когато влетях в стаята.

— Добре дошъл на купона — посрещна ме той като домакин и посочи ставащото в залата. Последва нов смразяващ кръвта вик:

Пренасочваше вниманието си от горилата, току-що превърнала се в канарче.

— Наеха ме... — започна бандитът.

— Млъкни, хлебарка такава — срязва го сержант Ринк, насочвайки вниманието си към мен.

„Хлебарката“ млъкна. Не ѝ се искаше да пренощува във фризера с малкото трупове в моргата, на които тази нощ открадването им се бе разминало някак.

— Здравсти, Кард — поздрави Ринк. — К'во е туй желязо? И к'во, по дяволите, правиш тук всъщност?

— Дойдох да видя Дървен крак и чух, че вътре се вдига силен шум — обясних. — Разбрах, че сигурно става нещо, защото тук държат умрели, а те обикновено са по-тихички. Тъй че влязох, готов за действие. Какво става тук? — попитах, като се молех на Господа Бога Дървен крак да не ме е наковладил, че съм сред хората, изнесли от тук пресен труп и набутали го радостно в багажника.

— Сгащихме тук едни крадци на трупове — обясни сержант Ринк. — Откраднаха два трупа от Дървен крак, върнали се и се опитали да го пообработят и да откраднат още. Мръсници. Преподавам им малък урок на тема „Не си струва да върша престъпления“.

Той небрежно тикна хулигана обратно в хладилника, докато навън останаха само очите му, обещени в нас.

— Аааааааааааааааааааааааааааааа! — откликна хулиганът на това, че пак го бяха набутали в хладилника.

— Виждаш ли, не си струва да вършиш престъпления — каза Ринк на бандита, натика цялата тава вътре и затвори вратата. Чувахме приглушените писъци на мъжа отвътре.

— аааааааааааааааааа... аааааааааааааааааа... аааааааааааааааааа...

Сержант Ринк се приближи и си наля чаша морга кафе.

— Ще го пооставя мъничко. Нека си поохлади петите. Като приключи с това копеле, вече няма да краде трупове.

Ринк сръбна от кафето.

Дори не се намръщи.

Адски кораво ченге.

Сподавените писъци продължаваха да се носят от фризера.

— аааааааааааааааааа...

... И пак, и пак.

Това май не притесняваше нито Дървен крак, нито Ринк, тъй че не се оставих да притеснява и мен.

ДНЕС МИ Е КЪСМЕТЛИЙСКИ ДЕН

Налях си кафе и се присъединих към Дървен крак и сержант Ринк, докато бандитът продължаваше да пищи, набутан в градския хладилник.

— Тъкмо обяснявах на сержант Ринк, преди ти да нахлуеш, Частен — а аз оценявам високо, мамка му, това, че ако сержантът не беше наминал, ти щеше да си моят спасител — че тия двамата откраднаха днес от мен два трупа — каза Дървен крак. — Не знам за какво, по дяволите, са им изтрябвали два трупа. Когато дойде сержантът, тъкмо се готвеха пак да ме изработят. Какво облекчение. Днес ми е късметлийски ден.

Когато каза „късметлийски ден“, Дървен крак ме гледаше право в очите. Оцених го. Разбира се, двеста и петдесет долара в джоба не са нищо.

— Ще разбере защо тия двамата са откраднали тези трупове — обади се сержант Ринк. — Ще оставя нашето приятелче в хладилника, докато си допием кафето. Дотогава ще е готов да пропее и според мен вече няма да иска да краде трупове. Ще излезе от там преобразен, шибаният му осквернител.

Письците продължаваха да си пробиват път навън от камерата. Не преставаха. Звучаха така, сякаш онзи вътре започваше да превърта.

— Нямах представа, защо тия типове са искали да откраднат труповете, а? — попита сержант Ринк Дървен крак.

— Никаква — отвърна Дървен крак. — Според мен са си двама шибани трупокрадци. Бела Лугоши би се гордял, ако познаваше тия смотльовци.

— Какви трупове са откраднали? — попита Ринк.

— На две жени — отвърна Дървен крак. — Една разведена самоубийца — никаква загуба, и тялото на убитата курва, което докарахте по-рано.

— Нея значи? — възкликна сержантът. — Хубава жена беше. Жалко. Значи тия двама гадове са откраднали трупа й. Взе да става

малко по-интересно.

Бандитът трупокрадец продължаваше да пищи в ледената камера.

— Според мен е почти готов — отбеляза Ринк. — Мисля, че няма да имам проблеми да измъкна истината от него.

Другият хулиган продължаваше да спи зимен сън на пода в ъгъла. Беше в несвяст без всякакво съмнение. Елиминира ли ги Ринк, стоят си елиминирани.

— аааааааааааа... аааааааааааааааааа... аааааааааа... — продължаваше да се носи от хладилника.

Сержант Ринк отново сръбна от кафето си.

ПУСТИНЯТА САХАРА

Тъкмо в този момент с нехайна походка в залата за аутопсии влезе и третият бандит — търсеше приятелчетата си по кражба на трупове. Посрещна го следната картинка: едното му приятелче се въргалаше в ъгъла в пълна несъзнателност, а сподавените писъци на другия му партньор долитаха от хладилника.

Бандитът пребледня като платно.

— Сбъркал съм стаята — изломоти той.

Думите излязоха от устата му ужасно сухи. Все едно ти приказваше пустинята Сахара.

— Извинете ме. — С големи мъки той се обърна и се запъти с несигурна крачка към вратата светилище, която вероятно му се е сторила на хиляда мили разстояние. Току-що се беше превърнал от жив дишащ бандит в картонена фигура на бандит.

— Почакайте, гражданино — подвикна му сержант Ринк и отпи небрежно от кафето си. — Къде си мислиш, че отиваш, твоята мама!

Бандитът замръзна на място като умрял — много подходящо за тукашната обстановка.

— Сбъркал съм адреса — сахароса той.

Сержант Ринк поклати глава много бавно.

— Да не искате да кажете, че това е адресът? — попита бандитът, без да знае какво приказва.

Страхът бе хипнотизирал ума му.

Сержант Ринк кимна с глава — да, това е мястото.

— Сядай, мухльо. — Сержантът махна към един стол в дъното на залата току до тялото на спящия мечкоподобен бандит.

Мухльоето понечи да каже нещо, но сержант Ринк поклати глава — „не“. Бандитът въздъхна толкова тежко, че въздишката му можеше да издуе платно на клипер. Много колебливо, като да вървеше по люшкаца се палуба, той се запъти към стола.

Писъците продължаваха да долитат от хладилника.

— аааааааааааа... аааааааааааа... аааааааааа...

— Чакай малко — подвикна Ринк на бандита. — Имаш ли ютия?

Бандитът замръзна на място. Беше се вторачил в хладилната камера, откъдето се носеха писъците. Изглеждаше така, сякаш сънуваше. Бавно кимна — имаше пистолет.

— Лошо момченце — упрекна го бащински сержант Ринк, но тонът му беше като на баща, собственик на фабрика за вили в ада. — Бас ловя, че и разрешително нямаш.

Бандюгата поклати глава — нямаше разрешително. После с голям труд проговори.

— Защо е вътре? — попита той.

— Искаш ли да отидеш да го попиташ?

— **Не!** — изкрещя крадльо̀то.

Много подчертано изрази нежеланието си да влезе в хладилника при своето другарче.

— Тогава бъди добро момче и няма да те пъкна вътре при умрелите.

Бандитът кимна много изразително в знак, че ще бъде добро момче.

— Извади бавно ютията от джоба си, без да я насочваш към никого. Пищовите понякога стрелят по случайност, а ние не искаме това да става, защото току-виж някой пострадал и после някои момченца ще си прекарат училищната ваканция в хладилника при умрелите.

Престъпникът извади пистолет 45-и калибър от джоба си толкова бавно, че се сетих как веднъж се опитвах да излея от бутилката почти замръзнал кленов сироп.

Сержантът просто си седеше там с кафето в ръка. Беше много хладнокръвен служител. Можех да съм негов партньор, ако Вавилон не ме бе завлякъл.

— Дай пищова тук — нареди сержантът.

Престъпникът поднесе пистолета на сержанта.

Крепеше го, като да беше девойка скаут, понесла кутия със сладки.

— Подай ми пистолета.

Той подаде пистолета на сержанта.

— А сега положи задник на онзи стол и гък да не съм чул от теб — заповяда му Ринк. — Искам да се превърнеш в статуя. Ясно?

— Да.

Това „да“ прозвуча така, сякаш въпросното „да“ гореше от желание да отиде, да седне и да се превърне в жива статуя.

Бандитът замъкна „да“-то на стола до спящото си другарче и седна. Направи точно каквото му каза сержантът, и се превърна в статуя на провалилата се престъпност. Седеше, хладен като мрамор, обърнат към хладилната камера. Седеше, облещен срещу нея, и се вслушваше в долитащите от нея писъци...

— аааааа!!! аааааааа!!! аааааааа!!! аааааааа!!! — които идваха на кратки пресекулки.

— Както казва Сянката^[1] — отбеляза сержант Ринк, — не си струва да вършиш престъпления.

— аааааааа!!! аааааааааа!!! аа!!! аааааааа!!!

— Според мен той смотаняк вече е готов да пропее — каза Ринк. — Ще различиш това до дъно. Обстановката в една морга не бива да бъде толкова вълнуваща. Сан Франциско не може да си позволи да откъват труповете му. На града ще му излезе лошо име сред мъртъвците.

— аааааа!!! аааааааа!!! аааааааа!!! аааааа!!! — продължаваше да се носи от хладилника.

— Коя опера ще желаете да чуете? — попита сержантът.

— „Травиата“ — казах аз.

— „Мадам Бъттерфлай“ — каза Дървен крак.

— Ей сегичка — каза Ринк.

[1] Ламънт Кранстън, наричан още Сянката — борец срещу престъпността с парапсихологични способности, герой на изключително популярен в Америка радиосериал от 30-те и 40-те години. На Сянката са посветени множество филми и комикси. — Бел.прев. ↑

ГОНЕНИ ОТ ЕДГАР АЛЪН ПО

Няма думи, които да опишат израза върху лицето на бандита, когато сержант Ринк го извади от хладилника. Първо откряна вратичката едва-едва. Видяха се само очите. Изглеждаха така, сякаш Едгар Алан По ги гонеше и двете по петите.

Докато бавно изваждаха таблата навън, той пищеше.

— **Аааааааааааааааа! Аааааааааааааааа! Аааааааааааааааа!**
Аааааааааааааааа!

... а онези очи ни гледаха диво.

— Млък! — изкомандва Ринк.

— **Ааа...** — Бандитът замлъкна рязко, като че връз устата му се беше стоварил невидим Еверест.

Изразът на очите му премина от ужаса на По в безмълвна молба с невероятни измерения. Изглеждаше така, сякаш молеше папата за чудо.

— Искат ли ти се да постоиш мъничко в света на живите? — попита Ринк.

Бандитът кимна и от очите му потекоха сълзи.

Сержантът изтегли таблата, докато се видя цялото му лице. Изваждаше я много бавно. После спря и се втренчи в съсипания бандит. Блага усмивка бавно се прокрадна по лицето му. Той галювно потупа ужасения бандит по бузката.

Мама Ринк.

— Готов ли си да пееш?

Бандитът кимна.

— Искам всичко от самото начало или пак влизаш вътре и този път може и да не те изкарам. Няма да имам никакви скрупули да балсамирам жив един евтин плъх като теб. Ясна ли ти е картинката?

Мама Ринк.

Бандитът отново кимна.

— Добре, разказвай.

— Не знам тази къде я дяна всичката тая бира — заговори истерично бандитът. — Десет бири изпи и не отиде до тоалетната. Просто лочеше бира и не ходеше до тоалетната. А кльоцава, ама кльоцава. Нямахше къде да побере тая бира в тялото си, но продължаваше да се налива. Поне десет бири обърна. Нямахше място за бирата! — писна той. — Място нямахше!

— Коя? — попита сержантът.

— Жената, която ни нае да откраднем трупа. Много бира пие. Господи, толкова не съм виждал. Бирата просто се изпаряваше.

— Коя е тя? — попита Ринк.

— Не ни каза. Само поиска тялото. Никакви въпроси. Добри пари. Не знаехме, че ще стане така. Някаква богаташка. Викаше ми баща ми никога да не се забърквам с богаташки. А сега ме вижте. Намирам се в хладилник, пълен с мъртъвци. Подушвам ги. Умрели са. Защо, по дяволите, не го послушах?

— Трябвало е да послушаш баща си — каза Ринк.

Тъкмо в този миг бандитът в ъгъла взе да се свестява. Сержантът погледна статуята на бандит, седяща на стола до него.

— Приятелят ти се съвзема — осведоми го той. — Сритай го в главата вместо мен. Нужна му е още почивка.

Бандитът на стола — без да става, защото не му бяха наредили — скрита другия в главата. Онзи пак се кротна.

— Благодаря — каза Ринк и продължи да върти на шиш бандита, прикован с белезници за тавата. — Имаш ли някаква представа, за какво ѝ е нужно тялото?

— Не, тя през всичкото време се наливаше с бира. Парите бяха добри. Не знаех, че така ще стане. Само щяхме да откраднем един труп.

— Самичка ли беше? — попита Ринк.

— Не, имаше си бодигард шофьор с врат като пожарен кран. Дойдохме тук и взехме един труп, но не беше тоя, дето ни трябваше, та сега се върнахме да вземем който трябва, но пък той липсва. Нямахше да повредим еднокракия ти приятел. Щяхме само малко да го понасетем, за да вземем трупа, който ни трябва.

— Кой труп ви трябваше? — попита Ринк.

— На курвата, дето я пречукаха днес.

— Вие ли я убихте?

— Не! Не, о, боже, не! — възкликна бандитът.

Въпросът никак не му хареса.

— Не споменавай тук думата „Бог“, негоднико, инак пак ще те набутам в мразилника.

Сержантът беше ирландец католик и всяка неделя ходеше на литургия.

— Няма, няма! — възкликна бандитът. — Не ме пъхайте пак там.

— Добре — отбеляза Ринк. — Колко трупа изнесохте от тук, пичове?

— Само един. Погрешния. Някаква женска. Взехме нея вместо курвата и затова се върнахме да вземем курвата, но нея я нямаше. Нямаше да направим нищо лошо на приятеля ви. Само това знам, заклевам се.

— Сигурен ли си, че не премълчаваш нещо? — попита Ринк.

— Не, заклевам се. Не лъжа — отвърна бандитът.

— Значи сте взели само едно тяло, а?

— Да, някаква умряла. Не онази, дето ни трябва.

— Липсват два трупа — каза сержантът. — Кой е взел трупа на курвата?

— Ако са ни платили да вземем трупа на курвата и сме я изнесли от тук, за толкова тъпи ли ни смятате, та да се връщаме за тялото й, след като сме го изнесли? — попита бандитът.

И сбърка.

На Ринк това отношение никак не му хареса.

Той плъзна бандита около двайсетина сантиметра обратно в камерата.

Кое то отприщи предвидима реакция.

— **Аааааааааааа! Не! Не! Не!** — разциври се дребният мошеник. — Истина ви казвам! Само един труп изнесохме! Можете да си го вземете обратно!

— Интересно — каза сержантът. — В Сан Франциско май е избухнала епидемия на трупни кражби.

— Сигурен ли си, че тоя казва истината, като разправя, че не е откраднал и двата трупа? — обади се Дървен крак, внасяйки своята мизерна лепта. — Защото кой иначе ще дойде тук същата нощ да краде труп? Работя тук от 25-а година и за пръв път ми крадат труп. Шансовете два трупа да бъдат откраднати за една и съща нощ от

различни хора са едно на милион. Пъхни пак тоя кучи син вътре и изчегъртай истината от него.

— Аааааааааааааааа! — реагира бандитът по повод на забележката.

— Не, той казва истината — отвърна Ринк. — Познавам истината, когато я чуя, и този мръсник не лъже. Вижте го. Мислите ли, че в тая трепереща купчина лайна е останал грам лъжа? Не, аз го накарах за първи път през живота си да каже истината.

— Тогава хич не ща да знам какво, по дяволите, става — заяви Дървен крак, като се преструваше на сърдит. — Може би още някоя откачалка върлува из Сан Франциско. Знам само, че ми липсват два трупа, и искам да пишеш в доклада си, че си ги искам обратно.

— Добре, Дървен крак — рече му Ринк. — Успокой се. Тялото на разведената е у тези тук, така че единия труп вече съм ти го намерил.

— Прав си — съгласи се Дървен крак. — Да се намери единият е по-добре, отколкото и двата да ги няма. Труповете ми трябват — хляба си вадя с тях.

— Знам, знам. — Сержантът се приближи до бюрото и си наля още кафе.

Остави бандита да си лежи на таблата — навън се подаваше само половината му лице. Бандитът думица не обели за положението си. Не искаше да разваля настроението на хората и пак да се намери сам-самичък на тъмно в компанията на умрели хора. Нямахше да им се бърка.

Сержант Ринк пийна кафе.

— Няма причини някой да иска да те лишава от трупове, нали? — обърна се Ринк към Дървен крак. — Не си забелязал нищо подозрително наоколо, нали?

— Не, мамка му — отвърна Дървен крак. — Това място е пълно с трупове и си искам обратно оная умряла курва.

— Добре, добре — успокои го сержант Ринк. — Ще видя какво мога да направя.

После се обърна разсеяно към мен.

— Ти да знаеш нещо? — попита ме.

— Откъде, по дяволите, да знам? Отбих се да кажа здрасти на стария си приятел Дървен крак и да изпием по едно кафе — отвърнах.

Проснатият в ъгъла бандит пак почна да се свестява. Запърха като пияна пеперудка.

— Не си го изритал достатъчно силно — упрекна Ринк седящата до него статуя на бандит.

Статуята послушно изрита бандюгата много яко в главата. Бандитът пеперудка пак изпадна в безсъзнание.

— Благодаря — каза сержант Ринк.

ЛАБРАДОРЪТ, КОЙТО НОСИ МЪРТЪВЦИ

Замислих се за моята връзка с всичко това и направих кратък обзор на положението си, имайки предвид отговорите, които Ринк бе измъкнал от бандита на таблата.

С други думи, мислех си за моята клиентка: красивата богата дама, в която бирата се изпаряваше. Тя беше наела тия мошеници на дребно за същото, за което ме нае и мен — да отмъкнат онзи труп. Просто не се връзваше. Ние буквално се сблъскахме, докато крадахме трупове, и онзи, лежащият на таблата, бе получил повече от спазареното.

Ринк се върна при таблата, за да потормози още малко бандита.

— Удобно ли ти е? — попита той с майчински тон.

— Да — отвърна синовно бандитът.

Иди, че кажи друго на негово място!

— Хайде, ще ти помогна да се почувстваш по-добре — рече мама Ринк.

Сержантът извади тавата дотам, че се показаха гърдите на бандита.

— Гот ли ти е?

Бандитът кимна бавно.

— А сега — какво трябваше да направите с тялото на тая проклета курва? Какво искаше богаташката да се направи с него?

— Трябваше в десет часа да се обадим в един бар и да питаме за господин Джоунс. Той щеше да ни каже какво да правим — изпя бандитът досущ като хористче.

— Кой е господин Джоунс? — попита Ринк.

— Онзи с врата като пожарен кран — отвърна бандитът.

— Добро момче — похвали го сержантът. — Как се казва барът?

— Клуб „Оазис на Еди“.

— Сега е единайсет — съобщи Ринк.

Той отиде до телефона на бюрото, зад което седеше Дървен крак. Набра „Справки“, а след това и номера на клуб „Оазис“.

— Искам да говоря с господин Джоунс.

Изчака малко, после каза „Благодаря“ и затвори. Върна се пак при хладилника.

— Там няма господин Джоунс. Не искаш да прекараш още малко време с мъртъвците, нали?

— Не! Не — възкликна бандитът. — Може би му е омръзнало да чака. Каза, че ако не му се обадим, сделката се разтуря. За него това щяло да означава, че не сме успели да вземем тялото. Каза и още нещо.

— Какво? — попита Ринк.

— Каза „Да не се издъните“. Съвсем насериозно го каза.

— Трябваше да го послушате, защото вие, момчета, се издънихте.

— Опитавме се. Откъде да знаем, че ще подберем погрешен труп? Казаха ни къде точно се намира, и изобщо... тъй де, как да се объркаш?

— Лесно — отвърна Ринк. — Не бих ви наел и кучето ми да разхождате, смешници такива.

После Ринк се обърна към Дървен крак.

— Чудя се откъде онези, дето са наели тия тъпанари, са знаели къде точно се намира трупът.

— Хич даже не са знаели — отвърна Дървен крак. — Защото тъпанарите са откраднали не трупа, който им трябва. Та като казах „не трупа, който им трябва“, искам си разведената пияндуря самоубийца обратно, и то веднага.

— Къде е тялото? — попита Ринк бандита, седящ на стола до прясно изпадналия си в несвяст приятел.

— Може ли да говоря? — попита бандитът.

Не искаше да прави нищо, което можеше да раздразни сержанта. Искаше нещата да си останат такива, каквито бяха, защото нито беше окован с белезници на табла, нито лежеше в безсъзнание на пода.

— В момента говориш — изтъкна Ринк. — Току-що ми отговори.

— О, да, точно така — отвърна бандитът, изненадан, че чува собствения си глас. — Какво искате? — опипа отново той почвата.

— Освен глупостта и глухотата ли е наследствена черта във вашето семейство? Искам да знам къде е трупът, гъз такъв — обясни Ринк.

— В багажника на колата.

— Къде е колата?

— Паркирана зад ъгъла — обясни бандитът.

— Върви да вземеш тялото — нареди Ринк.

— Ясно, а после какво?

— Как „после какво“? Донеси го тук, тъпанарино! — нареди сержантът.

— Ще ме оставите да изляза сам? — слиса се бандитът.

Не вярваше на ушите си.

— Защо не? — отвърна Ринк. — Върви го донеси. Че си тъп, тъп си, но не мисля, че си достатъчно смахнат, та да се опиташ да духнеш под носа ми. Аз съм гадняр. Ти не искаш да ме ядосаш. Тъкмо почна да ми ставаш симпатичен, затова върви веднага да донесеш шибания труп.

— Добре — смънка извинително бандитът.

Не знам защо се извиняваше, но се извиняваше. Човешкото поведение е непредвидимо.

Не след дълго той се върна, помъкнал торбата за пране с покойната парясница. Много приличаше на лабрадор, който носи на господаря си патица.

— Ти си готин пич — похвали го Ринк. — Дай трупа на Дървен крак и пак си залепвай гъза за стола.

— Благодаря, шефе — рече бандитът.

— Ето ти един труп, Дървен крак — рече Ринк. — Споменатият случай е разрешен.

ВРЕМЕ ЗА ТАНЦИ

Дървен крак спазваше идеално своя дял от сделката. Какъв приятел. Разбира се, двеста и петдесет долара в брой помагат. Един еднокрак човек може доста да потанцува с тях из Сан Франциско.

— Е, аз трябва да вървя — казах. — Беше ми много интересно, но трябва да си изкарвам хляба.

— Шегуваш се — рече ми сержант Ринк, а после пусна нещо като въздишка. — От теб би излязъл добър детектив, Кард, стига да не се отплесваше така в мечти. Ох, хайде...

Не довърши.

Винаги съм бил за него огромно разочарование.

Ринк не знаеше, че част от живота си прекарвах във Вавилон. За него аз бях просто издънка, която се заплесва в мечти. Нека си го мисли. Знаех си, че няма да разбере, ако му разкажех за Вавилон. Просто начинът му на мислене не беше подходящият, тъй че карай. За него бях издънка — е, нека. Вавилон беше къде-къде по-добър от това да си ченге и да ти се налага непрекъснато да водиш война с престъпността.

Тръгнах към вратата. Отвън в колата ми имаше труп, който трябваше да доставя, но първо трябваше да се поразходя с колата и да си помисля. Нещата се бяха поусложнили след появата на тримата бандити. Имах нужда от малко време, за да обмисля. Трябваше да предприема точния ход.

— Доскоро, Частен — подхвърли Дървен крак.

— Да си духаш носа и да престанеш да се дъниш — заръча ми Ринк.

Погледнах към окования бандит на таблата.

Лежеше си вторачен в тавана.

Днес не му беше ден.

Бандитът на стола си седеше и изглеждаше така, сякаш го бяха изловили със смъкнати гащи на пикник на монахини.

Третият бандит лежеше до него на пода.

Електрическата компания му беше отрязала тока заради неплатена сметка.

Според мен, след като се свестеше, щеше доста да се чуди дали да продължи да работи като бандит, освен ако не обичаше да спи на пода в морги.

СЛЕПЕЦЪТ

Колата ме чакаше паркирана срещу моргата с тялото на убитата курва в багажника. Това тяло беше моят билет за още петстотин долара, но положението се бе поусложнило.

Защо бираджийката богаташка беше наела тия трима бандюги да откраднат същия труп, който бе наела и мен да открадна? Нещо не се връзваше. Цялата тази работа ставаше като комедия на Бауъри Бойс, където всеки напердашва всеки, макар резултатът да не беше толкова забавен за ония разбойници в моргата.

Сержант Ринк беше превърнал живота им в ад. Потръпнах, като се сетих за горкия дангалак, напъхан жив в хладилника. Едва ли това съответстваше на представата му за приятно прекарване. Според мен би предпочел да гледа бейзболен мач или да прави нещо друго.

Но стига толкова съм мислил за тия скапаняци. Имах да мисля за по-важни неща. Какво ще правя с проклетия труп? Бандитите трябвало да се свържат с врата в десет часа в бара, но когато сержант Ринк позвъни, него го нямаше.

Срещата ми с богатата бираджийка и врата беше на гробището „Свещен покой“ в един часа. Сега трябваше да измисля какво да правя. Да се явя ли на рандевуто?

Това беше единственият ми шанс да си взема петстотинте долара и да мога да си позволя кантора, секретарка, кола, да променя начина си на живот. Вече ми платиха петстотин — половината хонорар, и ми отпуснаха триста долара за разходи. Петстотинте долара още бяха у мен и както и да го погледнеш, аз водех в играта.

Може би просто да взема да изхвърля тялото в залива, да забравя за срещата и да смятам, че съм с петстотин долара по-близо до човешкото достойнство. Вероятно бих могъл да си позволя с тях нещо като кантора, секретарка и кола, ако си преброях центчетата и накарах всяко от тях здравата да се напрегне. Сложничко щеше да е, но можеше да стане.

Не знаех що за дивотии можеха да се случат, ако се явях на срещата. Нормалните хора не наемат два отделни екипа да крадат труп от моргата. Безсмислено беше и нямаше как да предугадя какво ще се случи, ако ида на гробищата и се явя на срещата с тях.

Току-виж изобщо не дошли.

Може вече да са заминали за Китай, колко му е. Явяха ли се на срещата, имах пистолет и бих могъл да ги разубедея, ако им щукне да извършат някоя щуротия. Тоя врат беше човешко същество, което вдъхва страх. Би ми било много неприятно да ме докосне, но пък разполагах с шест парчета олово, с които да го замеря. Не съм лош стрелец, а него трудно можеш да не го уцелиш.

Изборът беше дали да се задоволя със сигурни петстотин долара, или да играя за още петстотин с някакви много странни граждани, богата унищожителка на бира и шофьор с врат колкото стадо биволи.

Поне имах възможност за избор.

Преди два дни бях изпаднал толкова ниско, че блъснах един сляп просяк и съборих чашката от ръката му. Събрах монетите и когато му върнах чашката, той беше олекнал с петдесет цента. Според мен за слепец излезе много прозорлив, защото ми се разкрещя:

— Къде са другите! Тук не са всичките! Върни ми парите, проклет крадец!

Плюх си на петите и избягах.

Та затуй това, за което си мислех сега, беше много по-интересно от онова, за което си мислех тогава.

В Сан Франциско слепите просяци не са чак толкова много, а мълвата бързо се разнася.

БЕЙБИ

Какво имам да губя, мамка му? — помислих си, щом врътнах ключа да запаля. Вече бях решил. Ще доставя трупа. Беше малко след единайсет. Нямах много време за губене преди срещата на гробище „Свещен покой“, затова реших да се поразходя с колата. От сума време бях без кола. Погледнах стрелката за бензина. Резервоарът беше три четвърти пълен. Щеше да е забавно. Запалих и потеглих.

Поех към Марината.

Включих радиото.

След няма и секунда вече подпявах на популярна песничка, която досега не бях чувал. Много съм музикален. Веднага улавям всякакви мелодии. Жалко, че така и не се научих да пея или да свиря на някакъв инструмент. Далеч можех да стигна, ако го бях направил — чак до върха.

Чувствах се много добре.

Слушах хубава музика.

А в багажника си имах умряла курва.

Какво повече да желае човек в тия смутни времена? Искам да кажа, светът воюваше, а за мен всичко вървеше чудесно. Нямах оплаквания. Днес ми беше ден.

Докато карах по Кълъмбъс авеню към Марината, си представих, че съм диригент на оркестър във Вавилон и си имам собствена радиостанция.

— Здравейте всички. Това е станция **Бейби**, предаваме високо от върха на Висящите градини във Вавилон. Много се радваме да ви представим тази вечер Си Кард и неговия бигбенд — ще обяви водещият. — А ето го и Си Кард...

— Здравейте, суинги от Вавилон! — ще кажа аз. — Тук е вашият слуга на звука Си Кард, който свири музика, за да направи по-светли мечтите ви. Ще започнем с госпожица Нанадират, нашата пойна птичка, възпяваща забранените наслади, която ще изпълни „Когато се усмихват ирландските очи“.

Наистина извличах максимално удоволствие от радиото. Тоест докато не забелязах, че една кола ме следи.

МРЪВКА

Беше черен плимут модел 37-а с четирима черни мъже в нея. Много, много черни, всичките с тъмни костюми. Колата приличаше на брикет с фарове и съвсем определено ме следеше.

Кои са пък сега тия?

Откъде влязоха в картинката?

Моите няколко мига на радиоблаженство бяха напълно разбити. Защо животът не е толкова прост, колкото може да бъде?

На следващото кръстовище светеше червено. Спрях и зачаках.

Черният плимут, пълен с черни мъже, спря до мен и предният прозорец откъм моята страна се отвори. Единият от черните се наведе навън й каза с глас, толкова дебел, че сякаш беше от шоуто на Еймъс и Анди^[1]:

— Искаме трупа. Спри и ни го дай или ще те накълцаме на мръвки за яхния.

— Много грешите — отвърнах през частично сваленото ми стъкло. — Не зная за какво говорите. Аз съм продавач на застраховки от Хартфорд, Ню Йорк.

— Не си прави майтап, Мръвка — рече ми черният.

Светна зелено и преследването продължи.

Това беше първото преследване с коли, в което участвах.

Бях ги гледал много по филмите, но досега не се бях включвал в таква преследване. Доста се различаваше от ония на екрана. Първо, никога не съм бил особено добър шофьор, а техният беше страхотен. Освен това по филмите колите се гонят мили наред. Тук — не. Завих след няколко преки по „Ломбард“ и се нахаках в едно паркирано комби. Това изведнъж прекрати преследването. Интересно беше. Жалко, че продължи толкова кратко.

За щастие не бях пострадал.

Малко ме поразтнесе, но си бях добре.

Колата, пълна с чернилки, спря зад мен и те изскочиха навън. Верни на обещанието си, всичките стискаха бръсначи, но аз имах

пистолет в джоба, така че разпределението не беше толкова неравностойно, колкото изглеждаше.

Излязох бавно от колата. Хубаво е да вършиш нещата бавно, когато имаш в джоба си пистолет трийсет и осми калибър, готов за действие. Разполагах с цялото време на света.

— Къде е трупът, Мръвка? — попита онзи, дето се обади и предния път.

Изглеждаше много корав този омбре, както и неговите трима мургави мучачос.

Извадих патлака от джоба си и го насочих към тях. Това вече беше друга работа. Те замръзнаха на място.

— Не обичам да ми викат мръвка — казах, наслаждавайки се на ситуацията. — Хвърлете бръсначите.

Четири бръснача изтракаха на уличното платно. Наистина водех в играта. Тоест водех, докато някаква бабичка не изскочи на верандата на къщата си и не почна да разпитва защо съм ѝ съсипал колата. Отправи запитването си с мощен крясък:

— Комбито ми! Комбито ми! Вчера тъкмо го изплатих! Пратих последния чек!

Десетина нейни съседни се изсипаха на верандите си и тутакси взеха страната на жената, която вече си нямаше комби.

Никой не проявяваше интерес към моята гледна точка. Не можех думица да вметна.

Схванах, че единственият начин да ги накарам да си дадат малко почивка, е да стрелям във въздуха. Това щеше да ги вкара обратно по къщите и да ми предостави минутка-две, през които да овладее положението и да направя нещо, защото ясно беше, че нещо трябва да се направи, и то бързо.

Насочих пистолета във въздуха и натиснах спусъка.

Цък.

Какво!

цък, цък, цък, продължавах да си цъкам.

СБЪРКАЛ СЪМ ПИСТОЛЕТА, МАМКА МУ!

Беше моят, празният. Четиримата негри се наведоха за бръсначите си. Жената продължаваше да врещи:

— Комбито ми! Комбито ми!

Съседите се включиха дейно. Цялата ситуация изведнъж се обърна на лудница в някой лош за нея ден.

Черните пак се бяха обръснали и прииждаха към мен. Бръкнах в другия джоб и извадих револвера на Дървен крак, заредения.

— Спрете! — извиках на негрите.

Гледаха от мръсно по-мръсно освен един, дето се усмихваше. Беше същият, който ме нарече Мръвка. Усмивката му огромна, от ухо до ухо, същински наниз от бисери. От тази усмивка по гръбнака ми ползиха тръпки. Този трябваше да се запознае с врата. Щяха много да се сдружат. Толкова много неща ги свързваха.

Вече чувах как някой ги представя един на друг:

— Смайли^[2], запознай се с Врата.

— Мноу мий приятно.

Ако и аз бях там, щяха да ме представят като Мръвката:

— Мръвка, това е Вратът.

— Здравсти, Врат.

— Смайли, мой приятел.

— Приятелите на Врата са и мои приятели.

И тогава реалният глас на Смайли ме върна рязко в действителността:

— Мръвка, току-що късметът те зареза.

— Предупреждавам ви — казах.

— Хи-хи — отвърна Смайли.

Продължаваше да се усмихва, когато го прострелях в крака. Това накара собственичката на попиляното комби и всичките й съседи да се юрнат с писъци в къщата си.

Усмивката не напускаше лицето на Смайли, но от усмивка до уши тя се превърна в кротичка усмивка, напомняща старец, получаващ коледно подаръче от детенце. Бръсначът леко изпадна от ръката му. На крака му имаше малко кърваво петънце, което ставаше все по-голямо. Куршумът бе минал през бедрото на десетина сантиметра над коляното. Ей така бе пробил дупка в него.

Останалите трима също пуснаха бръсначите.

— Мамка му, Мръвка, ти току-що ма надупчи с празно желязо — възкликна Смайли. — Туй тука не ти й работа за педесе долара. Ония ни казаха, че щом ти покажем бръсначите, ша ни дадеш тялото. Мамка му, тоа куршум направо ми проби крака, бе.

Нямах време да го утешавам.

Трябваше да се махна от там, преди полицията да довтаса и да прекъсне дебата. Е, колата ми вече не беше в движение, така че оставаше да взема онази, която беше в движение: тяхната.

— Стига толкова — казах. — Сега всички поемете дълбоко дъх и не мърдайте. Аз ще ви кажа кога да издишате.

Всичките поеха дълбоко дъх и го задържаха.

Върнах се при съсипаната кола на Дървен крак и извадих ключовете от таблото.

— Не издишайте още — предупредих ги, размахвайки револвера насреща им.

Минах отзад. Виждах, че четиримата черни господата срещат трудности със задържането на дъха. Отворих багажника.

— Готово — казах.

Всички издишаха.

— Мамка му — възкликна Смайли. — Мамка му.

— Извадете трупа от тук — наредих. Пак замахнах с патлака към тях, те пристъпиха напред и извадиха тялото. — Сложете го на задната седалка на вашата кола. И по-живо. Няма да вися тука цял ден.

Смайли продължаваше да се усмихва. Усмивката му беше попомръкнала, но още се класираше за усмивка. Най-близкото описание, за което се сецах, беше, че сега би могла да бъде наречена философска.

— Мама му стара — каза той. — Тоя първо ме надупчи с празно желязо, после ме кара да не дишам, докато свят ми се завие, а сега ми гепи колата.

Все още виждах усмивката му, когато потеглих.

[1] Радиосериал, започнал през 1929 г., за двамата чернокожи Еймъс Джоунс и Анди Браун, чиито роли всъщност се изпълняват от бели актьори. — Бел.прев. ↑

[2] Smiley (англ.) — усмихнат; прочут литературен шпионин, герой на Джон льо Каре. — Бел.прев. ↑

САМОТНИЯТ ОРЕЛ

Малко преди да стигна следващата голяма пряка, изведнъж завих наляво, обиколих карето и се върнах при разбитата кола на Дървен крак и четиримата лоши негри. Приблжих се изотзад. Зяпах в посоката, накъдето бях потеглил.

Натиснах клаксона и те се обърнаха.

Никога няма да забравя физиономиите им, когато ме видяха. Тримата, които не бяха ранени, се опитаха да си вземат бръсначите. Щом ме зърнаха, бръсначите им без никакво усилие изпаднаха от ръцете им и издрънчаха на улицата, която бързо се превръщаше в техен дом. Сякаш на този етап за тези бръснари вече беше невъзможно някога пак да накълцат мръвки за яхния или дори да обръснат някого.

Времето им беше отминало.

Щом ме видя, негрът с пробития от куршум крак пусна огромна усмивка.

— Мамка му! — възкликна той. — Пак Мръвката! Какво има тоя път? За гащите ни ли си дошъл?

Останалите намериха това за много смешно и се разхилиха. То си беше много смешно. И аз не можах да се сдържа и също се усмихнах. Само дето тия добряци искаха да ме разфасоват.

— Не, задръжете си гащите — казах.

— Дядо Коледа — рече Смайли.

— Кой ви плати да вземете трупа от мен? — попитах. — Само това искам да знам.

— Що не каза? — отвърна Смайли. — Лесна работа. Един такъв с врат като дънер и една лъскава бяла кукличка, дето лочеше бира, пък не пикаеше. Къде ли я туряше всичката тая бира? Те са шефовете, но сега шефът си ти.

— Благодаря — казах им.

— Мамка му бе, Мръвка — рече Смайли. — Много те моля, стига си стрелял по мен. Стар съм вече за куршуми. Случайно да ти требе партньор, а?

— Не — отвърнах. — Аз съм самотен орел.
Този път, когато потеглих с колата им, всички ми махаха.

СМЕШНА СГРАДА

А сега накъде?

Когато те наемат да откраднеш труп от градската морга, това само по себе си е странно, но когато онези, дето са те наели, наемат и други хора да откраднат същия труп от моргата, а после наемат и още хора да откраднат трупа от теб, след като си го отмъкнал, почва да става много шантаво.

Защо трябваше да става толкова сложно, след като реших да отида на гробището и да се опитам да си прибера останалите петстотин долара от хонорара?

Какъв щеше да е следващият ми ход?

Имах още време до срещата с онези, но щях да съм голям тъпак, ако отидех. Определено не можеше да им се има доверие. Единственото, което накланяше везните в тяхна полза, беше възможността да се сдобия с още петстотин долара.

Но, разбира се, аз имах нещо, което те много искаха по техния си смахнат начин. Тялото на мъртвата курва беше на задната седалка в току-що реквизирания автомобил на четиримата лоши негри.

Може би трябваше да си изиграя картите малко по-иначе.

Прекалено много следвах техните правила.

Ще взема да вдигна мизата — помислих си — и ще обявя нов тур. Ще са ми нужни повече от петстотин долара. Знаех, че Дървен крак ще реагира твърде недружелюбно на това, че съм му потрошил колата. Според мен ще си поиска нова кола.

Като гледах накъде вървят нещата, петстотин долара вече бяха пари за семки. Ако онези двамата искаха този труп, а те без всякакво съмнение изразяваха силна охота за него, щяха да си платят скъпо и прескъпо, за да го получат.

Отскочих набързо до квартирата.

Извадих трупа от колата, метнах го през рамо и го внесох в сградата. Престорих се, че е торба с пране. Но и да не се бях престорил, все тая, защото нямаше кой да ме види. Слава богу, че

хазайката пукна същия ден. Може би в края на краищата късметът ми не беше толкова лош. Може би щях да изляза от всичко това с много повече пари от очакваното.

Усмиввах се, докато мъкнех трупа на покойната курва по стълбите към апартамента на покойната хазайка. Сетих се как по-рано същия ден сваляха тялото ѝ по стълбите, а ето че сега аз внасях друго мъртво тяло в сградата.

Тая сграда наистина беше много смешна.

Хубаво филиалче на моргата щеше да излезе от нея. Тука внасяха и изнасяха трупове като писмата в пощата.

Пренесох мъртвата курва по коридора и я внесох в апартамента си. Положих трупа ѝ на кухненския под до хладилника, отворих хладилника и извадих от него всичката мухлясала храна, както и разни невъзможни за идентифициране обекти.

Уфф...

После магнах и поличките.

Защо пък не?

Това беше идеалното място, където можех да я държа. И последното, където някой щеше да провери.

ХОДИЛО ЗА ПЕТСТОТИН ДОЛАРА

Пак бях в колата — излязох от Сан Франциско на път за „Свещен покой“, за врата и неговата господарка бираджийка. Срещата щеше да е интересна, но нямаше да протече, както те я бяха намислили. Щяхме да играем по моите правила и имах чувството, че трупът в моя хладилник струва много повече от петстотин долара.

Имах чувството, че в момента съм собственик на мъртво тяло на стойност десет хиляди долара. Аз го откраднах, мое си е и възнамерявах да получа цената му до последния долар, като десет хиляди ми се виждаше точната цифра.

Забелязах светеща телефонна кабина отпред до пътя. Сетих се, че още не се бях обадил на майка си и че изобщо бях изключил за това. Най-добре беше да й звънна, преди да съм се заловил с по-сериозна работа. Не исках тази мисъл да ми гложди ума, докато се подготвям да изиграя най-големия номер в живота си, и после цял живот да щракам с пръсти.

Спрях и слязох от колата.

Пуснах монета и набрах номера й.

Телефонът иззвъня десетина пъти.

Да му се не види! Не можах да чуя как тя вдига слушалката с „Ало?“, после аз да кажа „Здрасти, мамо. Аз съм“, а тя да каже „Ало? Кой се обажда? Ало?“ и аз да изхленча „Мамо!“, последвано от „Не, не може да е синът ми. Ало?“, и аз пак да изхленча „Мамо“, а тя да каже „Прилича на гласа на сина ми, но той няма да има наглостта да ми се обади, ако още е частен детектив“.

Понеже не си беше у дома, всичко това ми се спести.

Къде ли е отишла?

Петък е, значи е ходила на гробищата при баща ми, когото убих, когато бях на четири години. Но пък вече трябваше да се е върнала.

Къде ли се губи?

Качих се пак в колата и продължих за гробището. Беше само на десет минути път. Мазалото предстоеше. Според мен промяната в

плана и чисто новата цена, която бях сложил на трупа, нямаше да се харесат на врата и на богатата му шефка.

Да, чакаше ги неприятна изненада и не можех да се сетя за приятна двойка, на която тя да се случи. Много се радвах, че ми останаха пет куршума. Бяха достатъчни, за да превърнат врата в кутренце.

После се сетих за нещо.

Бръкнах в джоба си, извадих празния револвер и го сложих на седалката до мен. Нямаше да повтора същата грешка. Колко унижително. Ако не бях овладял наново ситуацията, като продупчих крака на Смайли, тя можеше да се обърне срещу мен.

Извадих късмет.

Мамка му. В момента Смайли можеше да седи вместо мен зад волана на собствената си кола, а до него тримата му приятели щяха да се шегуват и да се смеят, трупът на курвата щеше да си лежи в багажника, а аз щях да се въргалям по платното във вид на част от недовършена рецепта. За довършването ѝ ще са нужни само лук, картофи, моркови и дафинов лист.

Идеята да стана на яхния не ми харесваше.

НОЩТА ВИНАГИ Е ПО-ТЪМНА

Вече съвсем по тъмно пристигнах на гробището „Свещен покой“. Толкова беше тъмно, че се сетих за моята поредица „Смит Смит срещу сенките роботи“. Когато професор Абдул Форсайт докопа живачните кристали и успее да активира купчините окаяни нещастни сенки жертви, а после да ги натири срещу света, резултатът ще е нещо такова.

Изкуствената нощ на професор Абдул Форсайт ще напомня мрака, през който карах към гробищата.

После нова мисъл щукна в ума ми и ме дръпна рязко в реалността. Може би нощта винаги е по-тъмна, когато в нея пътуваш към гробище. Заслужаваше си да се помисли за това, но не задълго, защото умът ми веднага се върна във Вавилон.

Бззззззззззр

Прекрасната ми секретарка Нанадират се обаждаше по интеркома.

— Здравсти, кукличке — казах. — Какво има?

— Теб търсят, любовнико — прошепна тя със страстния си глас.

— Кой е?

— Доктор Франсис, прочутият хуманист.

— Какво иска?

— Не ще да ми каже. Казва, че може да говори само с теб.

— Добре, кукличке — казах. — Свържи ме.

— Здравейте, господин Смит Смит — поздравя доктор Франсис.

— Аз съм доктор Франсис.

— Зная кой сте — казах. — Какво искате? Времето е пари.

— Моля? — каза докторът.

— Аз съм зает човек — обясних. — Карайте направо. Не мога да си губя времето.

— Искам да ви наема.

— Тъкмо това очаквах да чуя — казах. — Таксата ми е фунт злато на ден плюс разходите.

— Звучи разумно за човек с вашата репутация на частен детектив — каза доктор Франсис.

— Чували сте за мен? — направих се на скромен аз.

— Всички във Вавилон са чували за вас — отвърна той.

Разбира се, знаех това. Просто исках да го чуя от него. Имах възхитителен проблем със самолубието.

— И с какво мога да ви бъда полезен? — попитах. От другата страна на линията последва пауза. — Доктор Франсис?

— Мога ли да говоря свободно по телефона? — попита той. — Искам да кажа, възможно ли е някой да подслушва?

— Не се безпокойте — казах му. — Ако някой подслушва телефоните във Вавилон, това обикновено съм аз. Кажете ми какъв е проблемът.

Как да предположа, че дяволският професор Абдул Форсайт подслушва разговора ни. Малко изнаглях с шегичката за подслушването на телефоните и това щеше да ми струва доста неприятности впоследствие.

— Е, господин Смит Смит... — каза доктор Франсис.

— Казвайте ми просто Смит — предложих. — Всички така ме наричат.

— Смит, имам причини да вярвам, че някой се опитва да открадне най-новото ми изобретение и да го използва за гибелни цели.

— Какво е вашето изобретение? — попитах.

— Изобретих живачните кристали — обясни доктор Франсис.

— Веднага идвам — казах.

Страхувах се, че точно така ще стане: някой ще вземе да изобрети живачните кристали. Откровено смятах, че светът още не е готов за това. В крайна сметка годината беше 596-а преди Христа и на света му оставаше още много, докато порасне.

ИСТИНСКОТО ЛУИЗИАНСКО БАРБЕКЮ НА СМАЙЛИ

Ссссккrrrrръъъъъъъъъцц!

Набих рязко спирачки.

Заради Вавилон едва не подминах гробището. Отбих, спрях и изключих фаровете. Не се виждаха други коли. Ако някой ще идва, аз го бях изпреварил. Дори не знаех дали вратът и неговата стопанка, бираджийката, ще се появят, но имах предчувствието, че ще дойдат. Затова и дойдох. Сега ми оставаше само да изчакам и да видя какво ще стане. Не всеки ден ти пада шанс да спечелиш десет хиляди долара.

Изведнъж се сетих за нещо и ми стана любопитно.

Бръкнах в джоба си и извадих кибритена клечка.

Запалих я и прочетох надписа на кормилото: „Истинското луизианско барбекю на Смайли“.

Връзваше се.

Трябва някой ден да намина да видя Смайли и да му опитам скарата. Наистина си струваше да му зърна физиономията, когато ме види да влизам.

Духнах клечката и зачаках в тъмното.

Замислих се за Вавилон, но успях да го изтикам от ума си, като внимавах да не обръщам внимание на дълбокия мрак. Той много лесно можеше да ме върне във Вавилон. Замисля ли се за тъмнината, веднага ще се сетя за сенките работи, а никак не му беше времето.

Не исках Вавилон да ме запрати обратно в трета глуха. Късмет извадих, че забелязах гробището. Можеше да измина половината път до Лос Анджелис и да стигна до седма глава от „Смит Смит срещу сенките работи“. Тогава никога нямаше да имам шанса да намеря клиентката си и да се сдобия с десет хиляди долара. Щях да си остана с убитата курва в хладилника.

А това трудно можеш да го наречеш успешно приключване на случай.

В ГРОБИЩЕТО НИЙ ЩЕ ВЛЕЗЕМ

Кой знае колко време бях висял, когато по шосето се зададе кола. Това беше първата кола, която минаваше по пътя. Движеше се много бавно. Изглежда, пътуваше към гробището.

Беше доста далеч и не се виждаше каква марка е. Или поне аз не можех да позная. Зачудих се не е ли кадилакът. Колата спря на двеста метра от мен. Фаровете угаснаха, излязоха някакви хора. Имаха фенерче, но не можех да различа кои са. Можеше да е онази дружина, вратът и блондинката, но пък можеше и да са най-обикновени прости обирджии на гробове.

Нямаше начин да разбера, докато не изляза от колата и не се превърна в спотайващ се самоуверен частен детектив на път да сключи най-голямата сделка в живота си. Тъй че това и направих. Излязох от колата.

Липсваше ми само фенерче.

После ми хрумна нещо.

Качих се обратно в колата и отворих жабката.

Ударих тотото!

Фенерче!

Това беше знак от небето.

Всичко щеше да мине чудесно.

Бях се уговорил да се срещна с врата и Нашата Господарка с Безпределния пикочен мехур до паметника на някакви войници, загинали в Испано-американската война. Паметникът се падаше на около триста метра навътре в гробището. Татковият гроб беше съвсем близо след него.

Много пъти бях минавал покрай паметника на път за гроба му. Разбира се, че ми се искаше да не съм го убил. Може би, ако всичко в този случай минеше, както трябва, накрая щеше да ми остане малко време да отида и да го почета. Защо ми беше да хвърлям онази топка на уличното платно? Да не я бях виждал!

С фенерчето в едната ръка — не бях го включил, но при нужда бях готов да понижа мрака с лъч светлина — и със заредения револвер в другата се промъкнах в гробището и се отправих между гробовете към паметника от Испано-американската война.

Движех се много предпазливо.

Изненадата беше много важен елемент в тази ситуация и исках да е на моя страна. За да се добера до паметника, се наложи да си пробивам път през една горичка. Паметникът беше непосредствено зад нея. Трябваше да внимавам, докато се провирах между дърветата. Беше много тъмно — не ми се искаше да падна и да вдигна джангър. Между дърветата внимавах с всяка стъпка, като да ми беше последна.

Бях прекосил горичката наполовина, приплъзвайки се като сянка, когато чух гласове. Идваха откъм паметника, на петдесетина метра пред мен.

Не можех да чуя какво точно си говореха, но бяха трима души: двама мъже и една жена. Далеч бяха и не можех да ги разпозная. Дърветата заглушаваха гласовете им.

Направих още десетина много внимателни крачки, спрях за момент, събрах мислите си и се опитах да чуя какво казват и кой го казва, но пак ми бяха твърде далеч.

Имах предчувствието, че този случай бързо върви към развързка. Нещо не беше наред. Продължих да напредвам. Всяка крачка беше цяла вечност. Искаше ми се да съм във Вавилон и да се държим за ръце с Нанадират.

ИЗНЕНАДАТА

И ето какво видях, когато най-сетне заех позицията сред дърветата, така че да виждам какво става до паметника. Първото, което видях, беше сержант Ринк — стоеше там с фенерче в ръка.

Спотайвах се сред дърветата и се блещех насреща му.

Само него не очаквах да видя тук. Бях като гръмнат. Какво, по дяволите, ставаше?

Следващото, което видях, бяха вратът и господарката му, къркачката на бира — стояха, закопчани един за друг с чифт белезници. Вратът изглеждаше много нещастен. Богатата блондинка изглеждаше така, сякаш остро се нуждаеше от малко биричка, което при нея означаваше каса.

Ринк изцяло владееше положението.

Говореше им.

— Искам да знам защо убихте момичето, а после се опитвате да откраднете трупа от моргата? Когато сте я убили, сте можели да вземете трупа с вас. Никак не се връзва. Не го проумявам. Тъкмо това, че откраднахте трупа, доведе до залавянето ви.

— Нямаме какво да кажем — каза вратът.

— Да съм казал, че искам да го чуя от теб? — сопна му се Ринк. — Разговарям с дамата. Тя дърпаше конците, така че си дръж езика зад зъбите или аз ще се погрижа за него вместо теб.

Вратът отвори уста да каже нещо, но после размисли. Присъствието на сержант Ринк понякога така въздейства.

— Е, госпожо, кажете ми истината и може да ви се размине по-леко. На никого не му пука за някаква си пречукана курва. Ако ми съдействате, най-много да ви лепнат няколко годинки.

Ринк зачака.

Накрая тя заговори, като първо облиза устни.

— Чуй ме, ченге тлъсто — рече тя. — Първо, белезниците много ме стягат. Второ, искам бира. Трето, аз съм богата, така че, тъй или иначе, ще ми се размине по-леко. И, четвърто, нищичко не можеш да

докажеш. Разполагаш само с косвени улики, които моите адвокати ще пръснат като летен ветрец. След като те довършат на свидетелската банка, полицията ще те пенсионира поради слабоумие. Или ще стане така, или следващата ти работа ще е да чистиш на конете в полицейските конюшни. Сега малко по-ясно ли ти стана?

Никой досега не беше наричал сержант Ринк ченге тлъсто.

Той стоеше там и не можеше да повярва.

Рискува и ето на, нарекоха го.

— Помисли си — каза му тя.

Сетне погледна окованата си в белезници китка с много изтънчено изражение на бяс. После погледна сержанта в очите. И не извърна поглед.

Стоях там като зрител в кино и гледах всичко това, което се разиграваше пред очите ми. Цената на билета беше някакво си пътуване до гробищата в полунощ с открадната кола, ама първо гърмиш негър в крака, после отскачаш до апартамента ми и навираш тяло на убита проститутка в хладилника.

Нищо работа.

— Според мен блъфираш — каза сержант Ринк.

— Не може да си толкова тъп, колкото изглеждаш — срязва го богатата блондинка. — Знаеш ли как изглежда двайсет и пет годишна конска фъшкия?

На сержанта му се наложи да помисли по въпроса. Сечеше му пипето на детектив Ринк, но си беше намерил майстора. Вече нямаше скрити козове.

Жалко, че бях твърде далеч и не можах да чуя как сержант Ринк им изрежда уликите. Това би ми дало някаква представа за ставащото. Но точно в този миг няхах представа. Бях в пълен мрак.

Все още бях поразен, че виждам тук сержант Ринк. Как, по дяволите, беше разбрал за мястото на срещата? Направо ми разби въображението. Очаквах да видя врата и богатата му дружка, но сержанта — никога.

После Ринк бавно поклати глава и бръкна в джоба си, за да извади ключа от белезниците. Приблужи се и освободи врата и блондинката. Не изглеждаше особено щастлив.

Богаташката разтри китката си и погледна сержанта с нещо като съчувствие.

— Добро изпълнение — похвали го тя.

Вратът взе да ръмжи.

Харесваше му, че сега надмощието е на негова страна.

— Млък, господин Кливланд — нареди му тя.

Вратът спря да ръмжи и от мечка се превърна в агънце.

— Е — каза сержант Ринк, — не може все да се печели. Поне губя от противник от класа.

Хайлайфната дама се усмихна на служителя на закона.

Вратът също се усмихна в опит да угоди на собственичката си. Обаче се провали безславно. Усмивката му приличаше на афиш за филм на ужасите.

— Какво ще кажете за по бира, сержант? — предложи тя с усмивка. — Малко по-нататък край пътя има кръчма.

Мадамата му протегна ръка. Ринк позяпа ръката няколко секунди, а после я стисна силно, дружески.

— Чудесно — каза той. — Да пийнем по бира.

Леле-мале, каква изненада го очакваше.

СБОГОМ И ПРОЩАВАЙТЕ, ДЕСЕТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА

След като те отидоха да пийнат по бира, известно време аз просто стоях, без да помръдна. Дотук с изгледите за забогатяване. Сбогом и прощавайте, десет хиляди долара. Онзи труп в хладилника не струваше вече пукнат грош.

Излязох от горичката при паметника, издигнат в чест на падналите в Испано-американската война. Чувствах се като един от тях.

Добре де, все още имах в джоба си петстотин долара.

Нямаше да мога да се сдобия с всичко, което си бях представил — хубава кантора, красива секретарка и добра кола, налагаше се да направя компромис. Ще си взема малка кантора, невзрачна секретарка и кола стар модел.

Стоях до паметника умислен и си мислех за всичко това, когато грубо ме изненада внезапната поява на четирима негри, до един въоръжени с бръсначи.

— Здравсти, Мръвка — поздрави ме Смайли, който куцукаше най-отпред.

Кракът му беше стегнат с вратовръзка точно над простреляното.

Откъде, по дяволите, се взеха?

— Мислехме да си приберем колата и да получим едно любезно благодарско, задето ти я дадохме на заем — рече Смайли.

На лицето му цъфтеше огромна усмивка. Тази усмивка криеше нещо.

— Освен това, Мръвка, тия пари в джоба ти ни трябва за разходи и не се бъркай за пицола, дето ме застреля с него, иначе ще те накълцаме хубавичко, Мръвка.

Ох, мамицата му. Вече не ми пукаше. Идваше ми малко в повече. Посегнах към джоба си.

— Сега внимателно — обади се Смайли, като продължаваше да се усмихва. — Нещо си ми симпатичен, въпреки че ми продупчи крака.

Нидей си'а да ма разочароваш.

Много бавно бръкнах в джоба си и извадих парите. Хубава пачка беше — от мечти. Подхвърлих му я.

— Бравос, Мръвка — рече Смайли.

Погледна парите.

— Пет стотарки — отбеляза той.

— А трупа на момичето? — попитах. — Искаш ли го?

— Неее, задръж си го, Мръвка.

— И сега к'во? — попитах.

Очаквах да последва известна амортизация на тялото ми от страна на четиримата черни мъже. В края на краищата бях прострелял главатаря им в крака и им бях откраднал колата. Някои хора се обиждат от такива работи.

— Туй ни стига, Мръвка. Харесвам та — рече Смайли. — Прибрахме парата. Платиха ни. Куршумът не е засегнал кокала. Влезе и излезе, чиста работа. Ша та оставим на мира. К'вот било, било.

— Готин си, Смайли — рекох. — Как върви барбекюто?

— Супер — усмихна се Смайли. — Отбий са някой път да опиташ ребърцата. За сметка на заведението.

И си заминаха.

ПОЛУНОЩ Е. ТЪМНО Е

Стоях до паметника на падналите в Испано-американската война, отново сам, след като малката ми кантора, невзрачната ми секретарка и колата ми стар модел се изпариха във въздуха.

Слава богу, все още си имах прекрасна кантора с мраморна вана, най-красивата жена на света и златна колесница — във Вавилон.

Това бе утешителната награда.

— Сине! — чух един глас да кряска иззад надгробните плочи. — Сине!

Познах гласа. Беше майка ми. Притича към мен. Дъх не ѝ беше останал.

— Какво правиш тук? — стъписах се аз.

— Знаеш, че в петък винаги идвам на гроба на баща ти и мой съпруг, когото ти уби. Знаеш го. Защо питаш?

— Полунощ е — изтъкнах. — Тъмно е.

— Знам — отвърна ми тя. — Но покойниците знаят ли го? Не, не го знаят. Просто поостанах малко повече от обикновено. Но ти защо си тук? Вече изобщо не идваш при баща си.

— Дълга история.

— Все още ли си частен детектив и преследваш хора с лоши сенки? Кога ще ми върнеш парите, дете ми ги дължиш? Копеле едно!

Понякога мама обича да ме нарича копеле.

Свикнал съм ѝ.

— И като си тук, иди да кажеш нещо на човека, когото уби. Помоли го за прошка — тросна ми се тя и ме помъкна към татковия гроб.

Стоях пред гроба му и ми се искаше да не бях хвърлял червената топка на платното, когато бях на четири години и си играех с него в един неделен следобед през 1918 година, и той да не се беше спускал след нея, и да не беше изскочил точно пред онази кола, и да не беше полепвал по решетката. Наложил се погребалният служител да го изстързва от там.

— Съжалявам, татко — казах.

— И така трябва — додаде майка ми. — Какво непослушно момче. Татко ти сигурно вече е станал на скелет.

ЗА КЪСМЕТ

Двамата с майка ми излязохме от другата страна на гробището, където беше паркирана колата ѝ.

Докато вървахме, мълчахме.

Това беше добре.

Имах време да помечтая за Вавилон. Започнах от там, докъдето бях стигнал в серията от „Смит Смит срещу сенките роботи“. След като приключих разговора си с добрия доктор Франсис, целунах страстно секретарката си по устата.

— Това защо? — попита тя, леко задъхана.

— За късмет — отвърнах.

— Какво стана с доброто старо заешко краче? — попита тя.

Изгледах продължително и страстно влажната ѝ прелестна уста.

— Майтапиш ли се? — попитах.

— Май не — отвърна тя. — Ако това сега замества заешките крачета за късмет, искам още.

— Съжалявам, сладурче — казах. — Работа ме чака. Някой е изобретил живачните кристали.

— О, не! — възкликна тя и на лицето ѝ се изписа страх.

Надянах под тогата си портупея, който се закопчава под мишницата.

— Внимавай, сине! — възкликна майка ми, когато без малко не паднах в един открит, току-що изкопан гроб.

Гласът ѝ ме издърпа рязко от Вавилон — все едно ми извадиха зъб без упойка.

Заобиколих гроба.

— Внимавай — рече ми тя, — иначе ще трябва да идвам тук на свиждане и на двама ви. Петъкът ще ми стане много натоварен ден.

— Добре, мамо, ще внимавам къде стъпвам.

Налагаше ми се, тъй като виждах, че съм се върнал пак там, откъдето започнах. Единствената разлика беше, че тази сутрин, като се събудих, в хладилника ми нямаше труп.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.